Kdo zdědil hvězdy

James P. Hogan

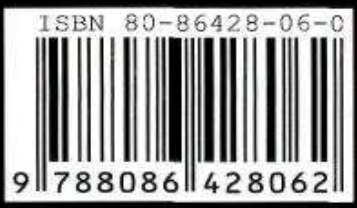
...na Měsíci zemřel muž. Byl to člověk a jeho tělo bylo nalezeno oblečeno v rudém skafandru v polozasypané jeskyni. Nikdo neví, kdo to je, jak se sem dostal a kdo nebo co jej zabilo. Ale jeho stáří je odhadováno na 50 000 let... a jak je známo, lidé ještě nežili v době, kdy by měl existovat on!

Kdo zdědil hvězdy
Něžní obři z Ganymedu
Hvězda obrů

První díl trilogie, která jistě potěší všechny, kdo vyznávají teorii, že lidé ve vesmíru nejsou sami, že na Zemi existovaly v průběhu věků i jiné civilizace a že člověk by mohl být potomkem dávných technologických ras. Nový a neotřelý pohled na tuto tematiku nabízí román z pera, v Čechách zatím neznámého, britského autora Jamese P. Hogana.

Cena 125,– Kč

ISBN 80-86428-06-0

edice Západní fantastika:
sv. 1: Harry Harrison: Na západ od ráje
sv. 2: Harry Harrison: Zima v ráji
sv. 3: Robert A. Heinlein: Rudá planeta
sv. 4: Harry Harrison: Návrat do ráje
sv. 5: Roger Zelazny: Jack, Pán stínů
sv. 6: James P. Hogan: Kdo zdědil hvězdy

vyjde:
sv. 7: Robert A. Heinlein: Mezi planetami
sv. 8: Roger Zelazny: Changeling
sv. 9: James P. Hogan: Něžní obři z Ganymedu

James P. Hogan

Kdo zdědil hvězdy

Straky na vrbě
Praha 2000

Kniha byla vydána se souhlasem autora a jeho agentury,
Spectrum Literary Agency

Copyright © 1977 by James Patrick Hogan
Translation © 2000 Marek Čtrnáct
Cover Art © 2000 David A. Hardy
Edition © 2000 Straky na vrbě

ISBN 80-86428-06-0

Prolog

Začalo se mu vracet vědomí.

Jeho mysl se proti tomu instinktivně postavila, jako by nějaké vědomé úsilí mohlo zastavit neúprosný tok času, který dělil vědomí a nevědomí, a vrátit se zpátky do klidného zapomnění, ve kterém byla agónie z naprostého vyčerpání jak neznámá, tak nepoznatelná.

Kladivo, které mu hrozilo prorazit hrudník, utichlo. Řeky potu, které mu stékaly po celém těle, studily. Údy se změnily v olovo. Zase mohl dýchat pomalu a rovnoměrně. Ve stísněném prostoru přilby zněl jeho dech příliš hlasitě.

Pokusil se vzpomenout, kolik jich zahynulo. Jejich utrpení skončilo; to jeho nemohlo ukončit nic. Jak dlouho může ještě pokračovat? A proč vlastně? Přežil v Gordě vůbec někdo?

„Gorda…? Gorda…?“

Mozek už ho nemohl dál ochraňovat před skutečností.

„Musím se dostat do Gordy!“

Otevřel oči. Asi miliarda hvězd mu pohled lhostejně oplatila. Když se pokusil pohnout, tělo ho odmítlo poslechnout, jako by se snažilo co nejvíc prodloužit poslední okamžik odpočinku. Zhluboka se nadechl a zvedl se do sedu. Zaťal zuby, když se mu okamžitě do všech částí těla zakousla ostrá bolest. Přelila se přes něj vlna nevolnosti. Hlava mu přepadla dopředu a udeřila do průzoru. Nevolnost zmizela.

Hlasitě zasténal.

„Tak co, už je ti líp, vojáku?“ zeptal se zřetelný hlas z mikrofonu v přilbě. „Slunce se už sklání k obzoru. Musíme sebou hodit.“

Zvedl hlavu a pomalu si prohlédl tu hroznou krajinu – spálené kameny a popelavě šedý prach.

„Kde –“ Zakuckal se. Polkl, olízl si rty a začal znovu. „Kde jsi?“

„Napravo od tebe, na kopečku hned za tím malým útesem – jak jsou pod ním ty velký balvany.“

Otočil hlavu a po chvíli uviděl na inkoustově černé obloze jasně modrou skvrnu. Byla rozmazaná a zdála se daleko. Zamrkal a znovu napnul zrak – přinutil mozek, aby s očima spolupracoval. Z modré skvrny se stala Korielova neúnavná postava, oblečená v těžkém bitevním skafandru.

„Vidím tě," vyrazil ze sebe a po chvíli dodal: „Jak to vypadá?"

„Na druhé straně srázu je to skoro rovinka – chvíli by to mělo jít líp. Ještě dál jsou zase kameny. Pojď se podívat."

Zvedl ruce a opřel se o kámen za sebou. Potom se odstrčil a přenesl váhu na nohy. Roztřásla se mu kolena. Zkřivil obličej, jak se snažil soustředit zbytky sil do protestujících stehen. Srdce už mu zase bilo a hrudník se zvedal. Nevydržel a spadl zpátky na kámen. Jeho namáhavý dech byl slyšet až v Korielově rádiu.

„Jsem hotovej… Nemůžu se hýbat…"

Modrá postava se otočila.

„Hej, co to plácáš? Tohle je poslední kousek. Dyk už sme tam, kámo – sme tam."

„Ne – nejde to… Mám dost…"

Koriel pár vteřin počkal.

„Jdu dolů."

„Ne – ty pokračuj. Někdo to musí dokázat."

Žádná odpověď.

„Korieli…?"

Podíval se znovu na postavu, ale ta už zmizela za kameny a spojení se přerušilo. O minutu nebo dvě později se vynořila za blízkými balvany. Pohybovala se dlouhými, lehkými skoky. Když se Koriel přiblížil ke skrčenému tělu v červeném skafandru, zpomalil do chůze.

„No tak, vojáku, vstávej. Jsou tam lidi, který na nás závisej."

Cítil, jak ho Koriel chytá za ruku a bez námahy zvedá – jako by mu předával část své nevyčerpatelné zásoby energie.

Na chvíli se mu zatočila hlava a musel se opřít průzorem o obrovy výložky.

„Dobrá," vypravil ze sebe konečně. „Jdeme."

Hodinu za hodinou se vinula tenká řádka stop se dvěma barevnými body v čele. Proplétala se pustinou směrem na západ,

zatímco se stíny dloužily. Pochodoval jakoby v transu, neschopný cítit bolest, neschopný cítit vyčerpání – neschopný cítit cokoli. Obzor se vůbec neměnil; za chvíli se na něj už vůbec nedokázal dívat. Místo toho si vždycky vybral další výrazný kámen nebo skálu a počítal kroky, než k nim došel. „Zbývá jich zas o dvě stě třináct míň…“ Takhle to opakoval pořád znovu… a znovu… a znovu. Kolem něj se sunuly kameny – pomalu, monotónně a zdánlivě do nekonečna. Každý krok byl dalším vítězstvím vůle – záměrné, vědomé úsilí posunout nohu ještě jeden krok před druhou. Když zakolísal, byl tu Koriel, aby ho chytil za ruku; když upadl, vždycky tu byl Koriel, aby ho zvedl. Koriel se nikdy neunavil.

Nakonec se zastavili. Stáli v rokli, možná čtyři sta metrů široké, pod řadou nízkých, rozeklaných útesů, které ji ohraničovaly. Zhroutil se na nejbližší balvan. Koriel šel ještě pár kroků, zastavil se a obhlížel okolí. Ve skalách přímo nad nimi byla mezera. Značila místo, kde se část úzkého výběžku zhroutila a narazila do zdi rokle. Od paty útesu se táhla stopa z kamenných úlomků, která nedaleko místa, kde stáli, splývala se dnem rokle. Koriel natáhl ruku a ukázal kamsi za útes.

„Gorda bude zhruba tímhletím směrem,“ řekl, aniž se otočil. „Nejlepší bude vzít to přímo nahoru skrz tu mezeru.“

„Nemůžeme to vzít kolem po rovince – to je moc dlouhá trasa. Co myslíš?“

Muž vzhlédl v němé beznaději. Sesuv odsud vypadal jako hora navršená pod trhlinou. Kdesi za ní se tyčil samotný útes, rozeklaný a ve sluneční záři bílý. Bylo to nemožné.

Koriel mu ale nedal čas k pochybám. Nějak – za častého klouzání, zakopávání a padání – dorazili až k trhlině. Za ní se stěny zužovaly a zakřivovaly, takže už neviděli rokli, ze které přišli. Kolem nich se jasně osvětlené plochy ostře střetávaly s bezednými jámami stínů kolem kamenů, roztříštěných v tisíci šílených úhlech. Mozek v tom bláznivém černobílém obraze nedokázal na sítnici najít žádný tvar nebo formu. Vzory se zvětšovaly a zmenšovaly, splývaly a vířily jako vizuální kakofonie.

Udeřil se do obličeje o průzor, když dopadl do prachu. Koriel ho postavil na nohy.

„Ty to dokážeš. Z toho útesu už Gordu uvidíme. Potom už půjdeme z kopce…“

Ale postava v červeném skafandru pomalu klesla na kolena a zhroutila se na zem. Slabě zavrtěla hlavou v helmě. Koriel se díval a vědomá část jeho mysli konečně přijala nevyhnutelný závěr, ke kterému ostatní části dospěly už dávno. Zhluboka se nadechl a rozhlédl se kolem sebe.

Před chvílí prošli kolem jedné díry – průměr asi metr a půl – vyhloubené do úpatí jedné skalní stěny. Možná pozůstatek nějakých zapomenutých výzkumů – zkušební výkop důlního průzkumu? Obr se zastavil, sevřel popruhy, které přidržovaly batoh na bezvědomé postavě u jeho nohou, a odtáhl ji zpátky k díře. Byla hluboká asi tři metry. Koriel rychle nastavil lampu tak, aby se její slabé světlo odráželo od zdí a stropu. Potom vytáhl ze společníkova batohu příděly jídla, opřel ho zády o zadní stěnu do co nejpohodlnější polohy a položil balíčky na místo, kde by na ně snadno dosáhl. Když končil, oči za průzorem se otevřely.

„Tady můžeš nějakou tu chvíli vydržet.“ Z Korielova hlasu se vytratila charakteristická nabručenost. „Než se naděješ, přijdou pro tebe kluci záchranáři z Gordy.“

Červená postava pozvedla ruku. V Korielově helmě zazněl slabý hlas.

„Ty – ty ses snažil… Nikdo nemohl…“

Koriel oběma rukama sevřel jeho rukavici.

„Nesmíš to vzdát. To není dobrý. Musíš prostě vydržet.“ Po kamenných tvářích, bezpečně uzavřených v helmě, mu stékaly slzy. Pozpátku se vysoukal ven a zasalutoval. „Na shledanou, vojáku.“ A byl pryč.

Venku postavil malou kamennou mohylu, aby si místo označil. Další navrší cestou do Gordy. Nakonec se vzpřímil a tvrdohlavě se otočil k okolní pustině. Zdálo se mu, že se kameny prohýbají škodolibým smíchem. Hvězdy nad hlavou se ani nehnuly. Koriel se zadíval na trhlinu. Sledoval skály a terasy, které vroubily útes a táhly se až k obzoru. Ohrnul ret a vycenil zuby.

„Takže co – jen ty a já, že jo?“ zavrčel na vesmír. „Dobrá, ty parchante – ještě se uvidí, kdo s koho!“

Nohama, které se pohybovaly jako písty, zaútočil na stále příkřejší svah.

Kapitola jedna

Obří stříbrné torpédo pomalu vystoupilo za slabého, ale vytrvalého hučení šest set metrů nad hranaté budovy centra Londýna. Bylo dlouhé přes tři sta metrů a na konci se rozšiřovalo do elegantního trojúhelníku se dvěma ostře řezanými křidélky nahoře. Loď se chvíli nepohnutě vznášela, jako by se těšila z nově nabyté svobody, a nosem se pomalu stáčela k severu. Konečně se začala pohybovat – napřed nepostřehnutelně, ale stále rychleji. Zvuk sílil a loď mířila nahoru. Ve výšce tří kilometrů se motory zažehly naplno a vymrštily suborbitální letoun do studeného a nevlídného vesmíru.

V jedenatřicáté řadě na palubě C seděl Dr. Victor Hunt, ředitel Oddělení teoretických studií Metadynu, společnosti pro nukleonické nástroje v Readingu, Berkshire. Společnost sama o sobě byla jenom pobočkou mamutí Světové korporace pro data a řízení se sídlem v Portlandu, v Oregonu, USA. Nepřítomně si prohlížel miniaturní Hendon, který se objevil na nástěnné obrazovce kabiny, a znovu se pokusil najít nějaké vysvětlení pro události posledních několika dnů.

Experimenty s anihilací hmoty a antihmoty postupovaly dobře. Forsyth-Scott sledoval jeho zprávy s očividným zájmem a věděl tedy, že testy probíhají na výbornou. Tím podivnější bylo, když si jednou ráno zavolal Hunta do kanceláře a řekl mu, aby všeho nechal a co nejrychleji odcestoval do Portlandu na ústředí SKDŘ. Z jeho tónu bylo více než zřejmé, že příkaz formuloval jako žádost jen ze zdvořilosti; ve skutečnosti to byl jeden z mála případů, kdy mu vůbec nedal na vybranou.

Na Huntovy otázky dal Forsyth-Scott jasně najevo, že netuší, proč je Huntova přítomnost v SKDŘ tak důležitá. Předešlý večer mu zavideofonoval Felix Borlan, prezident SKDŘ, a požádal ho, aby co možná nejrychleji připravil k okamžité přepravě do USA jediný funkční prototyp triskopu a sehnal k němu instalační tým. Taky trval na tom, aby se řízení dotyčného projektu, který prý rozhodně nemohl

počkat, ujal Hunt osobně. Forsyth-Scott přehrál Huntovi svůj rozhovor s Borlanem na stolním displeji, aby mu dokázal, že jedná jenom podle příkazů. Ještě podivnější bylo, že zřejmě ani Borlan sám netušil, proč je tak důležité triskop i jeho vynálezce dopravit na ústředí.

Trimagniskop byl výsledkem dvouletého Huntova výzkumu jistých oblastí neutrinové fyziky a příslib možná největšího úspěchu jeho společnosti. Hunt ukázal, že když svazek neutrin prochází pevným tělesem, dojde v něm k určitým malým, ale pozorovatelným změnám díky interakci neutrin s atomovými jádry. Pomocí tří synchronizovaných, vzájemně se protínajících paprsků dokázal vytvořit třírozměrný hologram, od původního tělesa neodlišitelný. A navíc, protože paprsky procházely tělesem skrz naskrz, nebylo o mnoho těžší zobrazit ho zevnitř namísto zvenčí. V kombinaci se značným zvětšením, které tato metoda také poskytovala, byla mnohem dokonalejší než cokoli jiného na trhu. Od kvantitativního buněčného metabolismu a bioniky přes neurochirurgii, metalurgii, krystalografii a molekulární elektroniku až k inženýrskému průzkumu a kontrole kvality – možnosti byly neomezené. Dotazy jen pršely a podíly rostly. Odvézt prototyp a jeho tvůrce do Ameriky – a tím pádem narušit pečlivě naplánovanou výrobu a uvedení na trh – to hraničilo s katastrofou a Borlan to věděl stejně dobře jako kdokoli jiný. Čím víc o tom Hunt přemýšlel, tím méně pravděpodobná se mu zdála vysvětlení, která si vymyslel. Byl stále víc přesvědčený, že ať už je odpověď jakákoli, bude v tom zřejmě něco mnohem většího než Felix Borlan a MKDK.

Tok myšlenek přerušil hlas, který se ozýval zhruba odněkud od stropu:

„Dobré odpoledne, dámy a pánové. Mluví k vám kapitán Mason. Rád bych vás přivítal na palubě Boeingu 1017 společnosti British Airways. V této chvíli klidně letíme v naší obvyklé výšce osmdesáti tří kilometrů, rychlostí 5860 kilometrů za hodinu. Náš kurs je třicet pět stupňů západně od pravého severu a pod námi je nyní pobřeží; Liverpool leží pět mil napravo od naší trasy. Cestující mohou nyní opustit svá sedadla. Bary jsou otevřené a podávají se nápoje a občerstvení. Do San Franciska dorazíme v deset třicet osm místního

času, tedy za jednu hodinu a padesát minut. Rád bych vám připomněl, že je nutné, abyste se před sestupem, který začne za jednu hodinu a třicet pět minut, opět připoutali. Zvukové upozornění zazní deset minut před zahájením sestupu a další bude následovat pět minut poté. Věříme, že se vám cesta bude líbit. Děkuji vám.“

Kapitán s cvaknutím vypnul rozhlas. Cestující oblehli videofonní budky.

Vedle Hunta seděl Rob Gray, ředitel Oddělení experimentální techniky, a na klíně měl otevřený kufřík. Studoval informace na obrazovce vmontované do víka.

„Pravidelný spoj do Portlandu odlétá patnáct minut po našem příletu,“ ohlásil. „To je trochu moc brzo. A další letí až za čtyři hodiny. Co myslíš?“ zeptal se a tázavě zvedl obočí.

Hunt udělal obličej. „Nehodlám trčet ve Frisku čtyři hodiny. Zamluv nám Avis – doletíme si tam sami.“

„Přesně tohle jsem měl na mysli.“

Gray něco naklepal na malé klávesnici pod obrazovkou a vyvolal menu. Krátce ho přehlédl a dotkl se jiné klávesy, aby zobrazil jistý adresář. Vybral z jednoho sloupce číslo, tiše si ho zopakoval a zadal ho. V dolní části obrazovky se číslo objevilo spolu s žádostí o potvrzení. Potvrdil ho. Obrazovka byla pár vteřin prázdná a pak se na ní objevil vodopád barev, který se skoro okamžitě stabilizoval do podoby platinové blondýnky, usmívající se oním způsobem normálně vyhrazeným pouze reklamám na zubní pastu.

„Dobré ráno. Avis San Francisko, městský terminál. Já jsem Sue Parkerová. Jak vám mohu pomoci?“

Gray promluvil do mřížky nad obrazovkou, umístěné hned vedle čočky miniaturní kamery.

„Ahoj, Sue. Já se jmenuju Gray – R. J. Gray a právě letím do SF. Dorazím asi tak za dvě hodiny. Mohl bych si rezervovat letoun, prosím?“

„Samozřejmě. Na jakou vzdálenost?“

„No – asi tak pět set…“ Podíval se na Hunta.

„Radši sedm,“ poradil mu Hunt.

„Minimálně sedm set mil.“

„To nebude problém, pane Grayi. Máme Skyrovery, Merkur Trojky, Včelky a Žluté ptáky. Máte nějaké výslovné požadavky?“

„Ne – stačí mi cokoliv.“

„Takže Merkur. Máte představu, na jak dlouho ho budete potřebovat?“

„Ne – ehm – na neurčito.“

„Dobrá. Úplná počítačová navigační a letová kontrola? Automatické VTOL?“[1]

„Nejlépe a, aha, ano.“

„Máte úplnou manuální licenci?“ Blondýnka během řeči ťukala na neviditelné klávesnici.

„Ano.“

„Mohl byste mi poskytnout svá osobní data a údaje o vašem kontě, prosím?“

Gray už během rozhovoru vytáhl z peněženky svou kartu. Vložil ji do zdířky po straně obrazovky a stiskl klávesu.

Blondýnka konzultovala další neviditelné rádce. „V pořádku,“ kývla. „Bude pilotovat ještě někdo?“

„Ještě jeden. Dr. V. Hunt.“

„Jeho osobní údaje?“

Gray si vzal od Hunta nabízenou kartu a vyměnil ji za vlastní. Rituál se opakoval. Potom dívka zmizela a vystřídala ji obrazovka formátovaného textu, ve kterém už byly do okének doplněny údaje.

„Mohl byste to ověřit a potvrdit, prosím?“ požádal hlas z mřížky. „Ceny jsou uvedeny vpravo.“

Gray rychle přelétl obrazovku pohledem, zabručel a naťukal nacvičenou řadu číslic, které se na obrazovku nevypsaly. V okénku označeném „Potvrzeno“ se objevilo slovo ANO. Potom se znovu objevila usměvavá dívka.

„Kdy byste si ho přál vyzvednout, pane Grayi?“ zeptala se.

Gray se otočil k Huntovi.

„Poobědváme na letišti?“

[1] Poznámka překladatele: VTOL = Vertical Take-Off and Landing (Kolmý start a přistání)

Hunt se zašklebil. „Ne po tom včerejším večírku. Nepozřu ani sousto.“ Jeho obličej nabyl výrazu krajního odporu, když olízl tu koňskou řiť, které kdysi říkal „ústa“. „Najíme se někde večer.“

„Takže asi tak v jedenáct třicet,“ upřesnil Gray.

„Bude připravený.“

„Díky, Sue.“

„Děkuji vám. Na shledanou.“

„Nashle.“

Gray stiskl vypínač, vytáhl kufřík ze zásuvky zabudované do opěradla křesla a stočil přívodní šňůru do volného prostoru ve víku. Zavřel kufřík a strčil si ho pod nohy.

„Hotovo,“ prohlásil.

Triskop byl poslední z dlouhé řady technologických triumfů Metadynu, které vděčily za svoji existenci dvojici Hunt-Gray. Hunt byl ten, kdo měl nápady – vedl jakýsi nezávislý život uvnitř organizace a mohl dělat cokoli, co si zrovna zamanul nebo co vyžadoval jeho výzkum. Neměl žádného šéfa (kromě ředitele, sira Francise Forsyth-Scotta) a ani nebyl ničí šéf. Na organizačních plánech byl čtvereček s označením „Teoretické studie“ na kraji, úplně odříznutý od zbytku převráceného stromu označeného „Výzkum a vývoj“, jako by ho tam někdo doplnil až dodatečně. Bylo v něm napsáno jediné jméno: *Dr. Victor Hunt.* Takhle to měl rád – symbiotický vztah, ve kterém mu Metadyn zajišťoval vybavení, prostory, služby a peníze, které on potřeboval k práci, zatímco on dával Metadynu za prvé čest, že mohou mít na své výplatní listině světovou autoritu na nukleární infrastrukturu, a za druhé, nikoli však za poslední, stálý přísun myšlenek.

Gray byl inženýr. On byl to síto, které prosívalo Huntovy nápady. Měl talent na nalézání drahokamů geniality, které by se daly využít, a jejich následnou proměnu v rozvinuté, ozkoušené, prodejné produkty a zlepšováky. Tak jako Hunt i on přežil nejistý věk nerozumu a šťastně se dožil třicítky. S Huntem sdílel jeho vášeň pro práci, zdravou účast na téměř všech smrtelných hříších, která ji drobet vyvažovala, a adresář. Vzato kolem a kolem, byli dobrý tým.

Gray se kousl do rtu a promnul si levé ucho. Vždycky se kousal do rtu a mnul si levé ucho, když se chystal mluvit obchodně.

„Už jsi na to přišel?“ zeptal se.

„Na tu věc s Borlanem?“

„Jo.“

Hunt zavrtěl hlavou. „Nemám vůbec ponětí.“

„Já jsem myslel… co když třeba Felix narazil na nějakou velikou obchodní příležitost pro triskopy – třeba je chce nějaký ten jeho yankeeský zákazník. Mohl by chtít udělat nějakou superpředváděčku nebo tak.“

Hunt znovu zavrtěl hlavou. „Ne. Felix by kvůli něčemu takovému nikdy nerozházel Metadynu celý rozvrh. A stejně by to nedávalo smysl – bylo by přece mnohem jednodušší přivézt lidi k triskopu než obráceně.“

„Hmmm… Hádám, že to vylučuje i můj další nápad – něco jako bleskový kurz pro lidi ze SKDŘ.“

„Máš pravdu – stejná námitka.“

„Hmmm…“ Než Gray znovu promluvil, urazil letoun dalších šest mil. „A co takhle převzetí? Celá ta záležitost s triskopem je pořádně veliká – třeba ji chce Felix vyřídit ve Státech.“

Hunt ten návrh chvíli zvažoval. „Ne za moje peníze. Příliš Francise respektuje, než aby na něj ušil něco takového. Ví, že Francis to zvládne. A navíc, takhle on nepracuje – je to příliš nečestné.“ Hunt vypustil obláček dýmu. „Každopádně myslím, že je to mnohem větší věc, než by se zdálo. Co jsem viděl, tak dokonce ani Felix nevypadal, že ví úplně přesně, co se vlastně děje.“

„Hmmm…“ Gray ještě chvíli přemýšlel, než zavrhl další výpravu do království deduktivní logiky a začal přemítat o rostoucím počtu lidí, kteří se hrnuli k palubnímu baru. „Taky mi trochu vytrávilo,“ přiznal. „Mám pocit, jako bych vypil bednu Guinnesse navrch kari vindaloo. Tak pojď – dáme si kafe.“

V sametové temnotě poseté hvězdami, o šestnáct set kilometrů výš, sledovaly let orbitálního letounu po skvrnité kouli zvané Země studené, vševědoucí, elektronické oči komunikační družice *Sírius Čtrnáct*. V nekonečném proudu binárních dat, která mu protékala anténami, zachytil zprávu z hlavního počítače Boeingu Gama Devět. Byla to žádost o sdělení poslední předpovědi počasí pro oblast Severní Kalifornie. *Sírius Čtrnáct* předal tu zprávu *Síriovi Dvanáct*,

který byl momentálně vysoko nad kanadskými Rockies, a *Dvanáctka* ji zase předala sledovací stanici v Edmontonu. Odtamtud zpráva putovala po optickém kabelu do vancouverského řídícího centra a potom přes mikrovlnné vysílače do meteorologické stanice v Seattlu. O pár tisícin sekundy později se po stejné dráze, ale v opačném směru, vydala odpověď. Gama Devítka ji zpracoval, udělal jednu dvě drobné úpravy kursu a letového plánu a poslal záznam tohoto dialogu do pozemního řídícího střediska v Prestonu.

Kapitola dvě

Už dva dny pršelo.

Oddělení pro výzkum technických materiálů Ministerstva pro vesmírnou vědu se choulilo v pásmu Uralu. Na okně některé laboratoře nebo na hliníkovém dómu reaktoru se občas zaleskl sluneční paprsek.

Valérie Petrochovna se ve své kanceláři v analytické sekci otočila k hromadě zpráv, jež měla na stole k rutinnímu vyřízení. První dvě se týkaly průběhů testů na vysokoteplotní korozi. Pozorně je prolistovala, prohlédla si připojené grafy a tabulky, naškrábala svoje iniciály na vyznačenou čáru a hodila je do krabice označené „Ven“. Začala automaticky prohlížet první stránku zprávy číslo tři. Najednou se zarazila a na tváři se jí objevil zmatený výraz. Nahnula se nad stůl a tentokrát si to přečetla opravdu pozorně – větu za větou. Nakonec se vrátila na začátek a metodicky celý dokument prošla, přičemž se čas od času zastavila, aby zkontrolovala výpočty na displeji, který stál na kraji stolu.

„Tohle jsem ještě neviděla!“ vykřikla.

Po dlouhou dobu zůstala nehnutě sedět s očima upřenýma na kapky deště, stékající po okenním skle. Ale neviděla je – v duchu se soustředila na něco úplně jiného. Nakonec se rychle otřepala, znovu se otočila ke klávesnici a naťukala kód. Řetězce tenzorových rovnic rázem zmizely a nahradil je profil jejího asistenta, shrbeného nad konzolí v řídící místnosti dole. Otočil se k ní.

„Asi za dvacet minut to můžeme spustit,“ řekl, jako by odpovídal na nevyřčenou otázku. „Plazma se právě stabilizuje.“

„Ne – tohle s tím nemá nic společného,“ odpověděla, trochu rychleji než obvykle. „Jde o vaši zprávu číslo 2906. Právě jsem četla svou kopii.“

„Ale?“ Tváří se mu mihl výraz pochopení.

„Takže – jedná se tedy o slitinu niobu a zirkonia," pokračovala Valérie oznamovacím tónem, „s nevídanou odolností proti vysokoteplotní oxidaci a s bodem tání, kterému, abych byla upřímná, neuvěřím, dokud ty testy neprovedu sama."

„Naše kontejnery na plazmu vedle toho vypadají jako máslo," souhlasil Josef.

„Ale přesto, že obsahuje niob, má menší účinný průřez pro absorpci neutronů než čisté zirkonium?"

„Ano, makroskopicky – méně než milibar na čtvereční centimetr."

„Zajímavé…" zamumlala a vzápětí rychle pokračovala: „A navrch toho všeho tu máme zirkonium ve formě alfa, s příměsí křemíku, uhlíku a dusíku, a přesto s neskutečnou odolností proti korozi."

„Horký oxid uhličitý, fluoridy, organické kyseliny, hypochlority – zkoušeli jsme všechno. Normálně to ze začátku zabírá, ale za chvilku se vytvoří inertní vrstva. Asi byste to mohla rozložit postupně, sledem správných látek ve správném pořadí, ale to byste musela mít celou chemickou továrnu postavenou speciálně pro ten účel!"

„A co se týče mikrostruktury," Valérie ukázala na papíry na svém stole, „použil jste výraz *vláknitá*."

„Ano. Tak je to nejblíže pravdě. Základní slitina má zřejmě něco jako… no, mikrokrystalickou mřížku. Hlavně to je křemík a uhlík, ale místy je tam nějaká sloučenina titanu a hořčíku, kterou jsme prozatím neurčili. Nikdy jsem nic takového neviděl. Nějaké nápady?"

Na Valériině tváři naskočil na okamžik vzdálený pohled.

„Já skutečně nevím, co si o tom myslet," přiznala nakonec. „Ale myslím, že bychom tu informaci měli neprodleně předat na vyšší místa; může to být mnohem důležitější, než se zdá. Ale napřed si musím ověřit fakta. Nikolaj to tam dole může na chvíli převzít. Přijďte do mé kanceláře. Teď si celou tu věc pořádně ověříme."

Kapitola tři

Portlandské ředitelství Světové korporace pro data a řízení leželo asi čtyřicet mil východně od města, v průsmyku mezi Mount Adams na severu a Mount Hood na jihu. Právě zde kdysi nějaké malé vnitrozemské moře prorazilo Kaskádové pohoří a vyhloubilo si cestu do Tichého oceánu. Časem se z něj stala mocná řeka Columbia.

Před patnácti lety tu byla Bonnevilská vládní laboratoř pro výzkum nukleonických zbraní. Tady američtí vědci, ve spolupráci s Federálním výzkumným institutem Spojených států evropských, vytvořili teorii mezonové dynamiky, která vedla k nukleonické bombě. Teorie předpovídala možnost „čisté“ reakce, která by dávala desetkrát víc energie než jaderná fúze. Díry, které udělali do Sahary, to potvrzovaly.

V tom historickém období ideologická a rasová napětí, zděděná ze dvacátého století, rapidně mizela pod tlakem všeobecné hojnosti a poklesu porodnosti, který přišel s pohodlným životem pod záštitou techniky. Tradiční úskalí nedůvěry a podezíravosti najednou nemohla přetrvat, protože se všechny rasy, národy, sekty i víry neodvratně smísily do jediné velké, homogenní, globální společnosti. Jak se uzavíraly nesmyslné územní spory dávno mrtvých politiků a pubertální národy dospívaly, supervelmoci vydávaly na obranu stále méně peněz. Objev nukleonické bomby zřejmě jenom urychlil, co by se stejně dříve či později stalo – celosvětové odzbrojení se stalo skutečností.

A mezi projekty, jež mohly těžit z nadbytečných peněz a zdrojů, které se po odzbrojení uvolnily, byl i stále se rozrůstající Program průzkumu Sluneční soustavy Organizace spojených národů. Už teď byl seznam věcí, za které tenhle projekt odpovídal, značný – provoz všech umělých družic na oběžné dráze kolem Země, Měsíce, Marsu, Venuše nebo Slunce, vypouštění automatických sond do vzdáleného vesmíru a řízení všech výprav s lidskou posádkou. PPSSOSN se tím

pádem rozšiřoval právě tak rychle a právě v pravý čas, aby pohltil příliv technických talentů, který se po odzbrojení uvolnil. A s úpadkem nacionalismu a demobilizací většiny armád nacházeli mladí lidé naplnění své touhy po dobrodružství právě v uniformovaných odvětvích Vesmírného oddělení OSN. Byla to doba plná vzrušení a očekávání. Doba nových cest na nejrůznější planety Sluneční soustavy.

A tak LVNZ Bonneville najednou nebyla k ničemu. To ředitelství MKDŘ neušlo. Když si uvědomili, že většinu vybavení a stálých instalací LVNZ může korporace využít pro své vlastní výzkumné projekty, nabídli vládě, že laboratoř se vším všudy odkoupí. Vláda jejich nabídku přijala a bonnevillská laboratoř se stala majetkem MKDŘ. Za ty roky ji MKDŘ rozšířila, zkrášlila a ustanovila jako své ředitelství a výzkumné centrum pro nukleoniku.

Matematická teorie, která se odvíjela z mezonové dynamiky, předpovídala existenci tří dosud neznámých transuranů. I když byly čistě hypotetické, dostaly dokonce jména – hyperium, bonnevillium a genevium. Teorie také říkala, že díky „poruše“ v transuranové křivce závislosti hmoty a vazebné energie budou tyto tři prvky stabilní. Ale v přírodě se najít nedaly – tedy alespoň ne na Zemi. Podle matematiků byla jen dvě místa, kde by mohly vzniknout – v epicentru výbuchu nukleonické bomby nebo při zhroucení supernovy do neutronové hvězdy.

A skutečně, analýza prachových oblaků po saharských testech odhalila přítomnost malého množství hyperia a bonnevillia: ne však genevia. Přesto byla první předpověď nové teorie uznána za potvrzenou. Jestli ovšem některá další generace vědců potvrdí i tu druhou, to bylo něco úplně jiného.

Hunt a Gray přistáli na střeše administrativního centra MKDŘ krátce po třetí hodině. V půl čtvrté už seděli v kožených křeslech u stolu v Borlanově luxusní pracovně v devátém patře a sledovali, jak jim nalévá tři velké panáky skotské u týkového baru vestavěného do levé zdi. Přešel doprostřed místnosti, podal každému Angličanovi jednu sklenici, vrátil se za stůl a sedl si.

„Tak na zdraví, hoši,“ pozvedl sklenici. Odpověděli stejným gestem.

„No,“ začal, „rád vás dva zase vidím. Jaká byla cesta? Jak jste to stihli tak rychle – najali jste si letadlo?“

„Ano, dobrá cesta. Díky, Felixi,“ odpověděl Hunt. „U Avis.“ Pokynul hlavou k oknu za Borlanem, odkud se otevíral panoramatický výhled na kopce porostlé borovicemi, které se táhly až ke vzdálené Columbii. „Pěkná vyhlídka.“

„Líbí se ti?“

„Berkshire vedle toho drobet připomíná Sibiř.“

Borlan se podíval na Graye. „A jak se vede tobě, Robe?“

Gray bolestně zaškubal koutky úst. „Strašně.“

„To ten večírek včera v noci,“ vysvětloval Hunt. „Má příliš málo krve v alkoholovém oběhu.“

„Takže jste se bavili dobře?“ zašklebil se Borlan. „Vzali jste i Francise?“

„To si děláš legraci!“

„Bratřit se s chámy?“ napodobil Gray vytříbený tón anglické aristokracie. „Dobrý bože! Co nás ještě potká?“

Rozesmáli se. Hunt se usadil pohodlněji. „No a co ty, Felixi?“ zeptal se. „Pořád je k tobě život tak laskavý?“

Borlan doširoka rozpřáhl ruce.

„Život je skvělý.“

„Angie je pořád tak krásná, jako když jsem ji viděl posledně? Děti zdravé?“

„Všichni jsou v pořádku. Tommy je teď na vysoké – studuje fyziku a astronautické inženýrství. Johnny většinou jezdí o víkendech na túry s klubem a Susie přidala do rodinné ZOO dvě morčata a medvídě.“

„Takže si žiješ šťastně – jako vždycky. Odpovědnost tě prozatím neubíjí.“

Borlan pokrčil rameny a ukázal jim bílé zuby. „Vypadám snad jako strhaný cvok na půl cestě mezi dvěma infarkty?“

Hunt se na modrookého, opáleného a ostříhaného Borlana zadíval, když se uvolněně rozvalil po druhé straně širokého mahagonového stolu. Vypadal aspoň o deset let mladší, než měl prezident jakékoli mezinárodní korporace právo vypadat.

Chvíli klábosili o vnitřních záležitostech Metadynu. Konečně nastala v hovoru přirozená pauza. Hunt se přisunul ke stolu, položil si lokty na kolena a zamyšleně se zadíval na poslední kapku jantarové tekutiny ve své sklenici. Zaklepal s ní a prohnal kapku kolem dna. Nakonec vzhlédl.

„Takže k tomu triskopu, Felixi. O co tady vůbec jde?“

Borlan tu otázku čekal. Pomalu se narovnal v křesle a na chvíli se zatvářil zamyšleně. Potom řekl:

„Viděl jsi ten můj hovor s Francisem?“

„Jo.“

„Tak…“ Borlan si zřejmě nebyl úplně jistý, jak to říct. „… já toho nevím o moc víc než ty.“ Položil ruce dlaněmi na stůl v gestu otevřenosti, ale povzdechl si přitom jako člověk, který nečeká, že se mu bude věřit. A měl pravdu.

„Ale no tak, Felixi. Vysyp to.“ Huntův výraz byl dostatečně výmluvný.

„Musíš to vědět,“ přidal se Gray. „Ty jsi to celé zařizoval.“

„Budu upřímný.“ Borlan se podíval z jednoho na druhého. „Koukněte, když si to vezmete celosvětově, kdo je podle vás náš největší zákazník? To není tajemství – Vesmírné oddělení OSN. Děláme pro ně všechno, od měsíčních datalinek až po – třeba po laserové terminálové stanice a robosondy. Víte, kolik nám VOOSN vyplatí na příští fiskál? Dvě stě milionů babek… dvě stě milionů!“

„No a?“

„No… řekněme, že když takovýhle zákazník řekne, že potřebuje naši pomoc, tak ji taky dostane. Řeknu vám, co vím. Bylo to takhle: VOOSN je velký potenciální uživatel triskopů. Takže jsme jim pravidelně poskytovali všechny informace o tom, co triskop dokáže a jak probíhá vývoj ve Francisově koutě světa. No a jednoho dne – den před tím, než jsem Francisovi zavolal – za mnou přijde tenhle chlápek až z Houstonu, z velitelství VOOSN. Je to můj starej kámoš – a jejich vrchní hlavoun, nikdo menší. A chce vědět, jestli triskop dokáže tohle a tamto a já mu povídám, jasně, že jo. A on mi řekne pár příkladů o co mu jde a jestli prej už máme funkční model. Tak já mu říkám, že to sice ne, ale v Anglii že je funkční prototyp; a jestli ho chce vidět, můžu to zařídit. Jenže jemu o tohle nešlo. Chtěl mít

ten prototyp u sebe v Houstonu a chtěl k němu lidi, co by s ním uměli zacházet. Že prej všechno zaplatí – částku si můžeme určit sami – ale chce tam mít tu mašinu – něco s nějakým superdůležitým projektem, který tam dělá vrásky celému VOOSN. A když se ho zeptám, co to je, najednou ztichne jako pěna a řekne, že je to zatím ‚z bezpečnostních důvodů tajné'."

„No, to zní dost divně," zamračil se Hunt. „Doma v Metadynu z toho budou děsný problémy."

„To jsem mu říkal taky." Borlan otočil ruce dlaněmi nahoru v gestu bezmoci. „Říkal jsem mu o výrobních plánech a prognózách dostupnosti a tak dále, ale on tvrdil, že se jedná o něco velikého a že by to takhle nenarušoval, kdyby neměl vážnej důvod. A to by fakt neudělal," dodal Borlan s jasnou upřímností. „Znám ho léta. Řekl mi, že VOOSN nám zaplatí ušlý zisk – cokoli si řekneme." Borlan znovu nasadil bezradný výraz. „Tak co jsem měl dělat? Měl jsem říct někomu, kdo je čirou náhodou můj nejlepší zákazník, aby si trhnul nohou?"

Hunt si zamnul bradu a vysrkl poslední kapku skotské.

„A to je všechno?" zeptal se nakonec.

„Ano. Teď víš tolik co já – až na to, že potom, co jsi odletěl z Anglie, přišly instrukce z VOOSN, abychom prototyp převezli někam k Houstonu – do jednoho biologického institutu. Pozítří by tam měly dorazit první součásti; technici už jsou na cestě, aby připravili pracovní prostor."

„Houston… To znamená, že tam poletíme taky?" zeptal se Gray.

„Přesně tak, Robe," Borlan se odmlčel a poškrábal se na nose. Svraštil obličej. „Totiž, já… napadlo mě… Technici budou potřebovat trochu času, takže nějakou dobu nebudete mít co na práci. Možná byste mohli pár dní zůstat tady, co říkáte? Můžete se… třeba setkat s pár našimi techniky a tak trošku jim naznačit, jak triskop funguje – něco jako zácvik. Co myslíte?"

Hunt se v skrytu duše tiše zasmál. Borlan si už několik měsíců stěžoval Forsyth-Scottovi, že skoro všichni, kdo něco vědí o triskopu, patří k Metadynu, přestože největší možnosti využití jsou na americkém trhu; americká strana potřebovala víc informací a záloh, než dostávala.

„Ty nikdy nepropásneš příležitost, Felixi,“ vzdal to. „Tak dobrá, ty lumpe, souhlasím.“

Borlan se široce zazubil.

„Ještě k tomu chlápkovi z VOOSN, o kterém jsi mluvil,“ změnil znovu téma Gray. „O jakých příkladech to mluvil?“

„Příkladech?“

„Tvrdil jsi přece, že ti řekl pár příkladů a zajímalo ho, jestli by je triskop zvládl.“

„Jo, aha. No, takže… Ptal se na pohled do lidského těla – jestli bys mohl triskopem prohlížet kosti, tkáně, tepny – takové věci. Možná, že chce někoho pitvat. A taky chtěl vědět, jestli by se dalo vidět, co je napsáno v zavřené knize.“

To už bylo trochu moc. Hunt se užasle podíval z Borlana na Graye a zase zpátky.

„Proč by na pitvu potřeboval triskop?“ řekl nevěřícně.

„Jestli chce vědět, co je napsáno v zavřené knize, proč si ji prostě neotevře?“ zeptal se Gray podobným tónem.

Borlan ukázal prázdné dlaně. „Jasně. Já vím. Netuším – ale zní to divně.“

„A VOOSN kvůli tomu utrácí tisíce dolarů?“

„Statisíce.“

Hunt si špičkami prstů přejel po obočí a vyčerpaně zavrtěl hlavou.

„Nalej mi další skotskou, Felixi,“ povzdechl si.

Kapitola čtyři

Bylo o týden později a Merkur Tři se připravoval k odletu na střeše ředitelství MKDŘ. Na obrazovce v pilotní konzoli se objevila série dotazů a Hunt zadal jako další cíl hotel Oceán v centru Houstonu. Minipočítač DEC v nosu letadla navázal kontakt se svým velkým bratrem od IBM, který se nacházel kdesi hluboko pod Portlandským oblastním centrem pro řízení dopravy, a po krátké konzultaci předložil trasu, která vedla přes Salt Lake City, Santa Fe a Fort Worth. Hunt odklepl souhlas a během několika minut mířilo aerotaxi na jihovýchod a stoupalo do výšky, aby překonalo Modré hory, které se tyčily před nimi.

Hunt strávil první část cesty tím, že si zpřístupnil vlastní kancelářské soubory uložené na počítači v Metadynu, aby dokončil rozdělanou práci, kterou tam nechal, když odjížděl. Vody Velkého solného jezera se před ním objevily brzy poté, co dokončil výpočty související s jeho poslední výzkumnou zprávou a začal pracovat na závěrech. O hodinu později, ve výšce šest tisíc metrů nad řekou Colorado, byl napojený na MIT a prohlížel si některé z posledních publikací. Po natankování v Santa Fe přepnuli na ruční řízení a chvíli kroužili okolo města, než našli vhodné místo, kde by se mohli naobědvat. Později, nad Novým Mexikem, je zavolali z MKDŘ a další dvě hodiny strávili v elektronické společnosti několika Borlanových inženýrů, se kterými diskutovali o technických detailech triskopu. Když přeletěli Fort Worth a slunce se sklánělo k západu, seděl Hunt v křesle a sledoval detektivku, zatímco Gray hlasitě spal v křesle vedle něj.

Hunt nepříliš zaujatě vnímal, jak hrdina odmaskoval padoucha, získal hrdinku, když ji předtím zachránil před osudem horším než smrt, a titulky předaly lidstvu své morální poselství pro dnešní den. Potlačil zívnutí a nastavil přepínač do polohy MONITOR/ŘÍZENÍ; tím zhasl obrazovku a uťal ústřední melodii filmu uprostřed taktu.

Protáhl se a narovnal se v křesle, aby zjistil, jak to vypadá se zbytkem vesmíru.

Daleko vpravo byla řeka Brazos, která se vinula na jih k Mexickému zálivu. Proti modrošedému oparu zářila zlatě. Před sebou už viděl houstonské duhové věže – stály jakoby na stráži u obzoru v sevřené obranné formaci. Domů znatelně přibývalo. Mezi nimi se začaly objevovat různé neidentifikovatelné budovy – chaotická směsice staveb, dómů, lešení a nádrží, volně pospojovaných změtí cest a potrubí. Nalevo bylo vidět řadu možná půl tuctu útlých stříbrných věží, které se tyčily nad městečkem z oceli a betonu. Hunt v nich poznal satelitní transportéry Vega na odpalovacích rampách. Na roli strážců vstupu do Mekky vesmírného věku se hodily dokonale.

Victor Hunt se zadíval na toto vyjádření odvěké lidské touhy překročit práh domova. Kdesi hluboko v nitru pocítil prchavý neklid.

Hunt se narodil v New Crossu, zapadlém koutě východního Londýna, jižně od řeky. Jeho otec strávil většinu života buď stávkováním nebo sezením v místní hospodě, kde debatoval se sobě podobnými, kvůli čemu by se dalo ještě stávkovat. Když mu došly peníze i stížnosti, začal pracovat v deptfordských docích. Victorova matka pracovala celý den v továrně na lahve, aby vydělala peníze, které večer prohrávala v bingu. On mezitím hrál fotbal a padal do surreyského kanálu. Jeden týden bydlel ve Worcesteru u strýčka, člověka, který každý den chodil v obleku pracovat do podniku vyrábějícího počítače. A právě on Victorovi ukázal, jak zapojit binární sčítačku.

Zanedlouho poté na sebe všichni začali křičet víc než obvykle, takže Victor odešel k tetě a strýčkovi do Worcesteru. Tam objevil úplně nový svět, o jakém se mu nikdy ani nesnilo – svět, kde se mohlo splnit každé přání a kde se kouzla stávala skutečností – napsaná v podivných symbolech a záhadných obrázcích na stránkách knih ve strýčkově knihovně.

V šestnácti získal stipendium a začal v Cambridgi studovat matematiku, fyziku a fyzikální elektroniku. Bydlel na koleji se studentem jménem Mike, který jezdil na lodích, lezl po horách a jehož otec byl obchodní ředitel. Když se Victorův strýc odstěhoval

do Afriky, Mikova rodina adoptovala Victora jako svého druhého syna a tak mohl trávit dovolenou v jejich domě v Surrey nebo šplháním po horách s Mikem a jeho kamarády – nejdřív v kopcích jezerní oblasti Severního Walesu a Skotska a později dokonce v Alpách. Jednou se dokonce pokusili zdolat Eiger, ale kvůli špatnému počasí toho museli nechat.

Po získání doktorátu zůstal Victor ještě pár let na univerzitě, aby mohl pokračovat ve svém výzkumu matematické nukleoniky – v té době už jeho práce v tomto oboru přitahovaly pozornost celosvětové veřejnosti. Nakonec se ale musel smířit s faktem, že jeho rostoucí touha po příjemnějších stránkách života se jaksi neslučuje s příjmem závislým na výzkumných grantech. Nějaký čas pracoval pro vládu na problému řízené termojaderné reakce, ale nelíbil se mu život komplikovaný nekompetentními byrokraty.

Třikrát zkusil pracovat v soukromém průmyslu, ale nikdy nedokázal vyjádřit víc než cynickou nechuť vůči tomu předstírání, že roční rozpočty, hrubé odhady prodeje, stoupání akcií nebo čistý zisk jsou něco *opravdu* důležitého. A tak se v něm ve třiceti letech konečně naplno projevil samotář; pochopil, že má nadání, doktoráty, úspěch, ceny i slávu – ale nikoli práci.

Nějaký čas platil nájemné psaním článků do vědeckých časopisů. Potom mu jednoho dne ředitel výzkumu a vývoje z Metadynu nabídl samostatný úkol – pomoc s matematickým vyjádřením některých jejich experimentů. Jeden úkol vedl k druhému a za nějaký čas se mezi Victorem a Metadynem vyvinul jistý pracovní vztah. Nakonec souhlasil, že u nich bude pracovat na plný úvazek, pokud bude smět používat jejich vybavení a služby i pro své vlastní výzkumy – ale podmínky si mohl stanovit sám. A tak se zrodilo „Oddělení“ teoretických studií.

A teď… něco mu chybělo. Ta jeho část, která se probudila kdysi dávno v dětství a toužila po nových světech, které by objevila. A jak se tak díval na ty Vegy…

Myšlenky mu přerušil proud elektromagnetických vln odněkud zdola. Přístroje je převedly na kód a ten oživil řídící procesor Merkuru. Krátké křídlo za oknem kabiny pokleslo a letoun začal

hladce klesat do dopravního koridoru přízemní dopravy. Ten se táhl ve výšce šesti set metrů a mířil do středu města.

Kapitola pět

Ranní slunce zářilo oknem do místnosti a zvýrazňovalo ostré rysy obličeje muže, který si prohlížel Houston. Jeho podsaditá, ramenatá postava, která byla pravděpodobně navržena podle Shermanova tanku, vrhala na koberec hranatý stín. Silné prsty netrpělivě poklepávaly na sklo. Gregg Caldwell, výkonný ředitel Skupiny pro navigaci a komunikaci Vesmírného oddělení OSN nebo krátce Navikomu, přemýšlel o vývoji situace.

Teď, když pominulo počáteční ohromení a vzrušení, každý se snažil zapojit do akce – přesně jak očekával. Vlastně víc než jen pár velkých hlavounů z různých skupin – například ze Skupiny pro biologické vědy z Chicaga nebo ze Skupiny pro vesmírnou medicínu z Farnboroughu – nešetřilo dotazy jak to, že se celé věci Navikom vůbec účastní, nemluvě o tom, že ji řídí, když ten projekt očividně má s navigací společného stejně málo jako s komunikací. Caldwellovy svěšené koutky se o trochu pozvedly, jakoby v radostném očekávaní. Takže oni si na něj brousili nože, co? To mu vyhovovalo; docela rád si občas zabojoval. Po více než dvaceti letech, která strávil služebním postupem v jedné z největších skupin Vesmírného oddělení, byl ostřílený veterán, když přišlo na vnitřní souboje – a to ještě neztratil ani kapku krve. Možná, že se v téhle oblasti Navikom dosud neangažoval; možná, že to pro něj *bylo* příliš velké sousto; a možná, že to bylo příliš velké sousto pro celou VOOSN; ale – tak to prostě bylo. Prostě to spadlo do klína Navikomu a tam to taky hezky zůstane. Jestli chce někdo pomoct, proč ne – ale projekt byl přidělený Navikomu. Jestli se jim to nelíbí, ať si s tím zkusí něco udělat. Panečku – jen ať to zkusí!

Úvahy mu přerušilo zazvonění z konzole ve stolu za ním. Otočil se, přepnul vypínač a řekl pevným barytonem:

„Caldwell.“

Lyn Garlandová, jeho osobní asistentka, ho pozdravila z obrazovky. Táhlo jí na dvacet osm, byla hezká a měla dlouhé zrzavé vlasy a velké, hnědé, inteligentní oči.

„Zpráva z vrátnice. Dorazili tvoji dva návštěvníci z MKD, – doktor Hunt a pan Gray.“

„Hned je zaveď sem nahoru. Udělej trochu kávy. A nejlepší bude, když si k nám přisedneš.“

„Dobrá.“

O deset minut později bylo formalitám učiněno zadost a všichni se pohodlně usadili. Caldwell si pár vteřin se sevřenými rty a svraštěným obočím tiše prohlížel oba Angličany. Potom se naklonil a propletl si na stole prsty.

„Asi tak před třemi týdny jsem byl na jednání na jedné naší měsíční základně – Koperníkovi Tři,“ začal. „V téhle oblasti se teď hodně kope a zkoumá, kvůli těm novým stavebním programům. Byli tam vědci ze Země i z některých okolních základen, pár inženýrů a dokonce jistí příslušníci uniformované části Vesmírného oddělení. To jednání svolali kvůli zvláštním objevům v dané oblasti – objevům, které nám teď, upřímně řečeno, dávají ještě menší smysl než tehdy.“

Odmlčel se a podíval se na ně. Hunt a Gray pohled mlčky opětovali. Caldwell pokračoval: „Tým z jedné průzkumné jednotky hledal vhodná místa pro umístění naváděcích radarů. Pracovali v dost odlehlém sektoru, daleko od hlavní stavební oblasti…“

Během řeči Caldwell začal psát na klávesnici zabudované do jedné strany stolu. Kývl k protější zdi, pokryté obrazovkami. Jedna se rozsvítila a objevila se na ní titulní stránka složky s červeným nápisem TAJNÉ. Vzápětí zmizela a nahradila ji vrstevnicová mapa rozeklaného a rozervaného terénu. Uprostřed obrázku se objevil blikající světelný bod a pomalu se začal posunovat po mapě, jak Caldwell otáčel s trackballem v panelu, kde byla klávesnice. Bod se zastavil v místě, kde vrstevnice ukazovaly spojení strmé trhliny se širší roklí. Trhlina byla úzká a stoupala z rokle.

„Na této mapě vidíte dotyčnou oblast,“ pokračoval ředitel. „Kurzor ukazuje místo, kde se malá trhlina spojuje s hlavním zlomem, který se svažuje k západu. Tady vylezli z vozu a vydali se

trhlinou po svých – chtěli se dostat na tu vysokou skálu – tu, co je označená ‚pět set šedesát'.“ Jak Caldwell mluvil, kurzor se pomalu posouval mezi vrstevnicemi a kopíroval tak trasu týmu OSN. Sledovali, jak projíždí zatáčkou nad ústím trhliny a ještě o něco dál. Přiblížil se k její stěně a dotkl se jí v místě, kde vrstevnice splývaly do jediné tlusté čáry. Tam se zastavil.

„Tady došli ke kolmé stěně asi dvacet metrů vysoké. A zde narazili na první neobvyklou věc – díru v úpatí stěny. Seržant, který skupinu vedl, ji popsal jako ‚jeskyni'. Nepřijde vám na tom něco divného?“

Hunt zvedl obočí a pokrčil rameny. „Na měsících jeskyně nebývají,“ odvětil prostě.

„Přesně tak.“

Obrazovka ukazovala fotografii dotyčné oblasti, zjevně pořízenou z místa, kde zůstalo stát průzkumné vozidlo. Dala se rozeznat díra ve stěně rokle – tam, kde z ní vycházela trhlina. Ta byla výš, než se zdálo z mapy, a vršila se před ní halda uvolněných kamenů. V pozadí bylo vidět nízkou kamennou věž, na vrcholu placatou – zřejmě „pět set šedesátku“. Caldwell jim dal trochu času srovnat si obrázek s mapou a potom promítl další snímek. Byl pořízený shora a ukazoval ústí trhliny. Poté následovala série snímků, které se postupně propracovaly k ohybu a za něj. „To jsou snímky z filmového záznamu,“ komentoval je Caldwell. „S celým filmem se nemusíme obtěžovat.“ Na posledním obrázku byla ve skále díra asi tak metr a půl v průměru.

„Takové díry se na Měsíci občas najdou,“ poznamenal Caldwell. „Ale jsou natolik vzácné, že ji naši lidé chtěli pořádně prozkoumat. Uvnitř byl trochu nepořádek – závaly, možná několik; ne moc místa – jen halda kamení a prachu… tedy alespoň na první pohled.“ Nová fotografie tento výrok jen potvrdila. „Ale když do toho začali trochu šťourat, našli tam něco skutečně neobvyklého. Pod těmi kameny bylo tělo – mrtvé!“

Obraz se znovu změnil a ukázal další pohled na vnitřek, zabraný ze stejného úhlu jako ten předešlý. Ale tentokrát byl zaostřený na horní půlku lidské postavy ležící mezi kamením. Zatím ji zjevně odkryli jenom z poloviny. Byla oblečená ve skafandru, který byl

zřejmě pod nánosem šedobílého prachu zářivě červený. Helma zůstala nepoškozená, ale o obličeji uvnitř se nedalo říct nic kvůli odraženému světlu z kamery. Caldwell jim dopřál dost času prohlédnout si ten výjev a popřemýšlet o něm, než znovu promluvil.

„To je to tělo. Teď vám odpovím na pár základních otázek, než mi je začnete klást. Za prvé – ne, nevíme, kdo to je – nebo byl – tak mu říkáme Charlie. Za druhé – ne, nevíme jistě, co ho zabilo. Za třetí – ne, nevíme, odkud přišel."

Výkonný ředitel zaregistroval zmatený výraz na Huntově obličeji a tázavě pozvedl obočí.

„Nehody se stávají a není vždycky snadné určit příčinu – to bych ještě pochopil," zamyslel se Hunt. „Ale nevědět, kdo to je…? Myslím tím, že přece musel mít nějakou ID kartu – to je snad povinné. A i kdyby ji neměl, musel přijít z některé základny OSN. Někdo ho přece musel postrádat."

Na Caldwellově tváři se poprvé objevil záblesk úsměvu.

„Ale jistě, že jsme se ptali na všech základnách, doktore Hunte. S negativními výsledky. Ale to byl jenom začátek. Víte, když jsme ho vzali do laboratoře na důkladnější prohlídku, našli jsme celou řadu podivností, které si experti neuměli vysvětlit – a to mi věřte, že jsme na to nasadili slušné kapacity. Ani když jsme ho převezli sem, situace se nijak nezlepšila. Vlastně, čím víc toho zjistíme, tím hůř to vypadá."

„'Sem'? Chcete říct…?"

„Ano, ano. Charlieho převezli na Zem. Právě teď je ve Westwoodském biologickém institutu – jen pár kroků odsud. Ještě dnes se na něj podíváme."

Dlouhou dobu bylo ticho. Hunt a Gray se snažili strávit Caldwellův příběh. Nakonec Gray řekl:

„Možná ho tam někdo z nějakého důvodu strčil."

„Ne, pane Grayi, na něco takového můžete klidně zapomenout." Caldwell čekal ještě pár vteřin. „Můžu vám říct asi tolik, že z toho, co zatím víme, lze pár věcí určit s naprostou jistotou. Za prvé, Charlie nepřišel ze žádné současné měsíční základny. Co víc," Caldwell zpomalil, až jeho hlas zněl jako zlověstné burácení – „nepochází z žádného současného národa na této planetě. Vlastně,

mám-li být upřímný, není vůbec jisté, zda vůbec pochází z téhle planety!“

Podíval se z Hunta na Graye a zase zpátky a kochal se nevěřícnými pohledy, kterými provázeli poslední sdělení. V místnosti zavládlo absolutní ticho. Skoro slyšitelné napětí jim začalo lechtat nervy.

Caldwell stiskl klávesu.

Na obrazovce se objevil groteskní záběr lidské tváře – vlastně jen o málo víc než holé lebky, s kůží svraštělou a seschlou jako starý pergamen a napjatou na kostech, takže byly vidět dvě rozšklebené řady zubů. Z očí nezůstalo nic než dva prázdné důlky, které slepě zíraly zpod suchých, kožnatých víček.

Caldwellův mrazivý šepot prořízl křehkou atmosféru.

„Víte, pánové – Charlie totiž umřel před více než padesáti tisíci lety!“

Kapitola šest

Doktor Victor Hunt se nepřítomně díval na předměstí Houstonu, která se míhala pod stíhačkou VOOSN. Už vstřebal neuvěřitelné Caldwellovo odhalení natolik, že si začal dávat dohromady něco jako celkový obraz situace.

O Charlieho věku se nedalo pochybovat. Všechny organismy obsahují určité množství radioaktivních izotopů uhlíku a jiných prvků. Dokud žijí, udržuje se v jejich těle stabilní poměr radioizotopů oproti „normálním“ atomům, ale když zemřou a přestanou je přijímat, začne se díky radioaktivnímu rozpadu množství radioizotopů podle známých vztahů zmenšovat. Vlastně jsou to velmi spolehlivé hodiny, které začínají tikat v okamžiku smrti. Z analýzy produktů rozpadu se potom dá velice přesně určit, jak dlouho už hodiny jdou. Na Charliem takových testů provedli spoustu a výsledky si velice dobře odpovídaly.

Kdosi ovšem poukázal na to, že tahle metoda je založená na předpokladu, že složení Charlieho potravy a vzduchu, který dýchal, bylo stejné jako u dnešního člověka na dnešní Zemi. A to se předpokládat nemohlo – Charlie vůbec nemusel pocházet ze Země. Ale zanedlouho byl jeho věk určen znovu a tentokrát nezvratně. I když vědci o funkci většiny přístrojů nalezených v jeho batohu stále ještě nevěděli nic, jeden z nich určili jako geniálně vymyšlenou miniaturní jadernou elektrárnu. Snadno se tam daly najít tabletky U235 a analýza jejich rozpadových produktů poskytla druhý nezávislý údaj o Charlieho stáří, byť méně přesný. Energetická jednotka byla vyrobena zhruba před padesáti tisíci lety. Z toho dále plynulo, že první sada testů zaznamenala správné výsledky, a Charlieho životní prostředí se tedy muselo podobat našemu.

Takže Charlieho rasa, řekl si Hunt, se někde musela vyvinout do lidské podoby. „Někde“ bylo buď na Zemi nebo mimo ni – logika jinou odpověď nepřipouštěla. Znovu si prošel to, co věděl o

konvenční teorii pozemské evoluce a napadlo ho, jestli přes všechnu bolestnou snahu a výzkum, který jí věda věnovala, není náhodou někde něco navíc, co dosud nikdo netušil. Několik miliard let, to je dlouhá doba pro kohokoli. Bylo snad naprosto vyloučeno, že by se v ní mohlo najít místo pro rozvinutou rasu hominidů, která zanikla předtím, než se vlády ujal člověk?

Na druhé straně – Charlie se našel na Měsíci. To ukazovalo na civilizaci dostatečně technicky rozvinutou, aby ho tam dopravila. A před tím, než mohli létat do vesmíru, museli přece mít technickou civilizaci, rozšířenou po celém světě! A při jejím budování museli vyrábět stroje, stavět budovy a města, používat kovy a vůbec by po sobě určitě zanechali řadu stop a pozůstatků. Kdyby taková civilizace kdysi na Zemi žila, staletí vykopávek a výzkumů by určitě aspoň nějaké stopy najít musela. Ale nikdy se nenašla ani jedna. I když závěr spočíval především na negativních důkazech, nedokázal si Hunt ani se svým otevřeným přístupem představit, že by něco takového bylo byť i vzdáleně možné.

Zbývala tedy druhá možnost: Charlie pocházel odjinud. Ale odkud? Rozhodně ne ze samotného Měsíce: Byl příliš malý – nemohl by si udržet atmosféru tak dlouho, aby na něm život vůbec vznikl, nemluvě už o tom, aby dosáhl tak pokročilé úrovně – a kromě toho, Charlieho skafandr dokazoval, že byl na Měsíci stejným cizincem jako člověk.

Takže to musela být jiná planeta. Tady byla hlavním kamenem úrazu Charlieho nepochybně lidská podoba, kterou Caldwell tak zdůrazňoval, i když na druhou stranu nezacházel do přílišných detailů. Hunt věděl, že evoluce v přírodě probíhá podle všech uznávaných teorií dlouhodobým výběrem z ryze náhodných genetických mutací. Všechna pravidla a zákony jasně říkaly, že prostě není možné, aby se ve dvou úplně oddělených vývojových liniích, navíc každé v jiném koutě vesmíru, vyvinuly stejné konečné produkty. Takže pokud Charlie nepocházel ze Země, znamenalo by to konec celé jedné větve uznávané vědecké teorie. Tedy: Charlie nemohl pocházet ze Země. A nemohl pocházet ani odnikud odjinud. Tedy nemohl vůbec existovat. Jenomže on existoval.

Hunt si tiše hvízdl, když začal chápat celý rozsah nálezu. Tohle mohlo do celé vědecké obce zasít nesvár na několik desítek let.

Ve Westwoodském biologickém institutu se Caldwell, Lyn, Garland, Hunt a Gray setkali s profesorem Christianem Danchekkerem. Angličané ho poznali, protože Caldwell je už představil přes videofon. Cestou do laboratorní části institutu jim Danchekker vyložil další fakta.

Přes své stáří bylo Charlieho tělo dokonale zachovalé. Vděčilo za to prostředí, kde bylo nalezeno – absolutnímu vakuu bez jakýchkoli baktérií a abnormálně nízké teplotě, která se díky izolačním vlastnostem měsíční horniny udržela v jeskyni dokonce i za měsíčního poledne. To znamenalo, že se jeho tkáně nemohly rozložit – nepřežily žádné baktérie. Ve skafandru se nenašla žádná trhlina. Nejpravděpodobnější teorie o Charlieho smrti předpokládala, že mu selhal systém podpory života a teplota uvnitř náhle a prudce poklesla. Tělo během chvilky zmrzlo na kámen a tím pádem v něm všechny životní pochody ustaly; krystalky ledu, jež se utvořily z tělních tekutin, zničily buněčné membrány.

Jak šel čas, tak většina lehkých látek vysublimovala, hlavně z vnějších částí těla, a z Charlieho zbyla zčernalá a svrasklá přírodní mumie. Nejhůř dopadly oči – ty tvoří z větší části kapalina a tak po nich zbyla jen trocha vločkovité hmoty v důlcích.

Hlavní problém spočíval v křehkosti pozůstatků; jakékoli důkladnější zkoumání bylo díky tomu prakticky nemožné. Už tak utrpěl Charlie nějaké škody při převozu na Zemi a při odstraňování skafandru; naštěstí nebyly velké, protože tělo bylo ještě zmrzlé. Tehdy si někdo vzpomněl na Felixe Borlana a MKD a na to, že kdesi v Anglii vyvíjejí přístroj, se kterým je možné podívat se dovnitř čehokoli. Výsledkem byla Caldwellova návštěva v Portlandu.

V první laboratoři byla tma. Výzkumníci pomocí mikroskopů studovali průsvitné, zdola prosvícené snímky, rozmístěné na několika prosklených stolech. Danchekker si z hromádky snímků několik vybral a pokynul ostatním, aby se u něj shromáždili. Přešel ke zdi, umístil první tři snímky na skleněnou desku ve výšce očí, rozsvítil za ní světlo a ustoupil do půlkruhu napjatých vědců. Snímky zobrazovaly lidskou lebku – zepředu a ze stran. Pět obličejů, které se

ostře rýsovaly proti temné místnosti, je tiše pozorovalo. Nakonec Danchekker vystoupil a otočil se k ostatním.

„Myslím, že vám nemusím říkat, co je to.“ Jeho chování bylo trochu upjaté a formální. „Lebka, naprosto lidská v každém detailu – alespoň do té míry, do jaké to lze určit z rentgenu.“ Danchekker přejel podél linie čelisti pravítkem, které vzal z jednoho stolu. „Všimněte si uspořádání zubů – na každé straně jsou dva řezáky, jeden špičák, dva třenové zuby a tři stoličky. Tento vzor se už dost dávno objevil ve vývojové linii, která vede k moderním antropoidům a samozřejmě i k lidem. Odlišuje naši linii od jiných, například od opic z Nového světa, u kterých jsou počty zubů dva, jeden, tři a tři.“

„To snad ani není potřeba zdůrazňovat,“ poznamenal Hunt. „Nic na tom snímku nebudí dojem opice nebo lidoopa.“

„Přesně tak, doktore Hunte,“ přikývl Danchekker. „Zmenšené špičáky, které se nedotýkají, a ten vzor hrbolů – to jsou jasně lidské znaky. Všimněte si také ploché obličejové části, naprosté absence nadočnicových oblouků… vysokého čela a ostře řezané čelisti… zakulacené mozkovny. To všechno jsou znaky dnešního člověka, které přímo zdědil od svých předků. Důležité je, že tyto detaily dokazují, že tady máme co do činění s člověkem, ne jen s něčím, co se mu navenek podobá.“

Profesor sundal snímky a místnost na okamžik zaplavilo ostré světlo. Tlumená nadávka od jednoho vědce u stolu ho přiměla rychle zhasnout. Vzal tři další snímky, umístil je na stěnu a rozsvítil. Na snímcích bylo vidět boční pohled na trup, ruku a chodidlo.

„Ani trup nevykazuje žádné odchylky od známých lidských vzorů. Totožná struktura žeber… široký hrudník s vyvinutými klíčními kostmi… normální uspořádání pánve. Chodidlo je možná nejvíce specializovaná část lidské kostry vůbec – umožňuje nám vzpřímeně kráčet, což je v živočišné říši opravdu unikátní. Jestli se trochu vyznáte v lidské anatomii, můžete se přesvědčit, že toto chodidlo připomíná lidské ve všech ohledech.“

„Budu vám to muset věřit,“ přiznal Hunt a zavrtěl hlavou. „Takže nic pozoruhodného.“

„Ta nejpozoruhodnější věc, doktore Hunte, spočívá právě v tom, že tu nic pozoruhodného *není*.“

Danchekker zhasl a posbíral snímky. Hunt a Caldwell se vydali ke dveřím. Caldwell se k Huntovi otočil.

„Něco takového se nestává každý den," zabručel. „To je docela dobrý důvod, proč zkusit nějakou… ehm… nestandardní akci, nemyslíte?"

Hunt s ním souhlasil.

Chodba, následovaná krátkým schodištěm a další chodbou, je dovedla ke dvoukřídlým dveřím s velkým červeným nápisem STERILNÍ OBLAST. V místnosti za nimi si vzali chirurgické masky, čepice, pláště, rukavice a návleky a potom prošli dalšími dveřmi na druhém konci.

V prvním oddělení se zkoumaly vzorky kůže a jiných tkání. Vědci k nim opět přidali látky, o nichž se domnívali, že se během staletí vypařily, a tak je vrátili, jak aspoň doufali, do stavu blízkého původnímu. Řečeno obecně, jejich výzkum potvrdil, že Charlie byl člověkem stejně tak po chemické stránce jako po fyzické. Našly se v něm ale nějaké neznámé enzymy. Dynamická počítačová analýza naznačovala, že by mohly sloužit k rozkladu bílkovin naprosto odlišných od těch, které lidé jedí dnes. Danchekker tuto zvláštnost přešel vágním „Časy se mění," což Huntovi přišlo poněkud nedostatečné.

Další laboratoř byla určená k výzkumu skafandru a různých dalších přístrojů a nástrojů nalezených přímo na těle nebo u něj. Nejprve jim předvedli helmu. Zadní a horní část byla z nějakého kovu nabarveného načerno. Od ucha k uchu se táhl průhledný průzor. Danchekker přilbu vzal a strčil dovnitř ruku krčním otvorem. Průzorem byly jasně vidět jeho prsty v rukavici.

„Dívejte se," vyzval návštěvníky a zvedl ze stolu silnou xenonovou výbojku. Namířil paprsek do průzoru a malý kruh materiálu okolo něj okamžitě zčernal. Jak viděli skrze zbytek průzoru, úroveň osvětlení uvnitř helmy se nijak znatelně nezměnila. Danchekker pohnul výbojkou a temný kruh sledoval její paprsek.

„Vestavěná ochrana proti odleskům," kývl Gray.

„Průzor je zhotovený z autopolarizačního krystalu," informoval je Danchekker. „Přímo reaguje na dopadající světlo, a to přímo úměrně jeho intenzitě. Také chrání před zářením gama."

Hunt vzal helmu do ruky, aby si ji mohl lépe prohlednout. Zvenčí nebyla příliš zajímavá, ale když ji otočil, zjistil, že nahoře chybí přepážka. Místo ní tam byla dutina, prázdná, nepočítáme-li pár drátků a výztuže.

„V té dutině byla miniaturní komunikační stanice," vysvětlil Danchekker, kterému jeho zájem neušel. „V těch mřížkách po stranách byly reproduktory a hned nad čelem je mikrofon." Sáhl dovnitř a vytáhl malý zatažitelný periskop. Se cvaknutím zaskočil přímo před oči hypotetického nositele.

„Má to i vestavěné video," vysvětlil Danchekker. „Ovládalo se pomocí hrudního panelu. V tom malém otvoru nad průzorem byla kamera."

Hunt obracel svoji trofej v rukou a mlčky ji ze všech stran studoval. Před čtrnácti dny seděl za svým stolem v Metadynu a prováděl rutinní práci. Ani v nejdivočejších snech si nepředstavoval, že bude jednoho dne držet v rukou něco, co by mohlo být nejúchvatnějším objevem století, ne-li celé historie. Dokonce i jeho činorodé mysli působilo potíže to všechno pochopit.

„Nemůžete nám ukázat nějakou elektroniku, co tam byla vmontovaná?" zeptal se po chvíli.

„Dnes ne," odpověděl Caldwell. „Elektroniku zkoumají jinde – a to platí i pro většinu toho, co bylo v batohu. Řekněme prozatím, že co se týče molekulárních obvodů, tihle hoši věděli, jak na to."

„Batoh je mistrovský kousek přesného mikroinženýrství," pokračoval Danchekker a vedl je do další části laboratoře. „Určili jsme hlavní zdroj energie vybavení a vytápění – je to jaderný článek. Navíc tam byla čistička vody, systém podpory života, záložní zdroj a komunikační systém a zařízení na zkapalňování kyslíku – a to všechno prosím zde!" Pozvedl vyprázdněný obal batohu a hodil ho zpátky na stůl. „Bylo tam i pár dalších drobností, ale pořád nevíme jistě, k čemu sloužily. Za sebou můžete vidět několik osobních věcí."

Profesor ukázal na skupinu předmětů, nalezených na těle. Byly úhledně uspořádané na jiném stole – jako muzejní exponáty.

„Pero – dosti podobné našim propisovačkám; horní částí se dá otáčet a měnit tak barvu inkoustu." Zvedl sadu kovových pásků, které byly na závěsech jako čepele kapesního nože. „Domníváme se,

že tohle jsou nějaké klíče, protože mají na povrchu magnetické kódy.“

Stranou leželo něco, co připomínalo zmačkaný papír. Na některých místech byly skupiny sotva znatelných symbolů. Vedle ležely dvě knihy kapesního formátu – každá asi centimetr silná.

„Různé,“ Danchekker přejel pohledem po stole, „dokumenty jsou z nějakých plastických vláken. Tu a tam je vidět fragmenty tisku a písma – nesrozumitelného, samozřejmě. Materiál je do značné míry rozložený a rozpadá se při sebemenším doteku.“ Kývl na Hunta. „To je další věc, kde, jak doufáme, zjistíme co nejvíc vaším trimagniskopem, než budeme riskovat něco jiného.“ Ukázal na zbývající věci a vyjmenoval je bez dalšího výkladu. „Baterka velikosti tužky; nějaký druh kapesního plamenometu, asi; nůž; kapesní elektrická vrtačka – v rukojeti je sada vrtáků; nádržky na jídlo a vodu – dají se napojit na trubky ve spodní části helmy; skládací taška – něco jako peněženka, ale moc křehké, než abychom to mohli otevřít; hygienické potřeby; podivné kousky kovu neznámého účelu. Bylo tam i pár elektronických přístrojů, ty jsme ale poslali pryč s ostatními.“

Na cestě ke dveřím se Hunt a ostatní zastavili u rudého skafandru, sestaveného na panákovi v životní velikosti, který stál na nízkém podstavci. Na první pohled se jeho proporce poněkud odlišovaly od dnešního člověka – byl trochu příliš podsaditý a končetiny byly na někoho, kdo měřil metr šedesát, příliš krátké. Skafandr ale nebyl navržený tak, aby padl přesně, takže to mohl být jen klam.

Hunt si všiml, že podrážky bot jsou překvapivě silné.

„Zborcený vnitřek,“ vysvětlil Danchekker.

„A to je co?“

„Je to docela dobře vymyšlené. Mechanické vlastnosti toho materiálu se mění s tlakem. Když byste v tom skafandru normálně chodil, byla by podrážka jen trochu pružná. Ale při silnějším dopadu – například kdybyste skočil – by se zachovala jako tuhá pružina. Je to ideální na poskakování při měsíční gravitaci – umožňuje to využívat podmínek snížené váhy, ale normální setrvačnosti.“

„A nyní, pánové,“ řekl Caldwell, který s evidentním uspokojením sledoval dosavadní průběh exkurze, „chvíle, na kterou jste všichni čekali – podíváme se na samotného Charlieho.“

Sjeli výtahem do podzemních podlaží institutu. Vynořili se v pochmurné chodbě s bíle vykachlíčkovanými zdmi, osvětlené bílými světly, a došli až k velkým kovovým dveřím. Danchekker přitiskl palec na skleněnou destičku zasazenou do zdi a dveře, které rozpoznaly jeho otisk, se tiše odsunuly stranou. Současně místnost uvnitř ozářilo rozptýlené, ale jasné světlo.

Byla tam zima. Většina stěn byla pokrytá ovládacími panely, analytickým vybavením a skleněnými skříňkami, ve kterých zářily řady nástrojů. Všechno bylo světle zelené jako na operačním sále a působilo to tímtéž dojmem chirurgické čistoty. Na jedné straně stál velký stůl s jedinou centrální nohou. Na něm spočívalo cosi jako velká skleněná rakev. Uvnitř leželo tělo. Profesor je mlčky provedl místností. Boty mu vrzaly na gumové podlaze. Skupina se shromáždila kolem stolu a v tichém úžasu pohlédla na Charlieho.

Zčásti ho zakrývalo prostěradlo, napnuté od chodidel až k hrudníku. V tomhle klinickém prostředí se dojem, který na ně udělala fotografie v Caldwellově kanceláři, úplně ztratil. Zbyl jenom zajímavý předmět vědeckého bádání.

Hunta uchvacovalo, že může stát na délku paže od pozůstatků tvora, který patřil k dávné civilizaci a zemřel ještě před úsvitem lidské historie. Velice dlouho – aspoň mu to tak připadalo – se němě díval a nemohl ze sebe vypravit žádnou inteligentní otázku nebo poznámku. Myslí se mu honily spekulace o Charlieho životě a době. Když se konečně probral do přítomnosti, uvědomil si, že profesor opět mluví.

„…přirozeně v této chvíli ještě nevíme, jestli to byla pouhá genetická zvláštnost tohoto jedince nebo obecná vlastnost celé rasy, ale měření velikosti očních důlků a jistých částí lebky nám prokazují, že poměr velikosti očí k celé hlavě je o něco větší než u nás. To znamená, že nebyl zvyklý na tak jasné sluneční světlo jako my. Všimněte si také délky nosu. Když si odmyslíme svraštění způsobené věkem, zřejmě sloužil k předehřívání vdechovaného vzduchu. To

nasvědčuje tomu, že žil v poměrně chladném podnebí… totéž můžeme pozorovat u dnešních Eskymáků.“

Danchekker rozmáchlým gestem obsáhl celé tělo. „I jeho poměrně podsaditá a malá postava dobře zapadá do teorie o chladném podnebí. Malý a široký objekt má menší poměr povrchu a objemu než dlouhý a tenký, tedy ztrácí i méně tepla. Jen si vzpomeňte na kompaktní tělesnou stavbu Eskymáků nebo naopak dlouhé končetiny a hubená těla černochů. Víme, že Charlie žil v době, kdy Země právě vstupovala do poslední pleistocénské doby ledové. Tehdejší formy života měly asi milion let na to, aby se na zimu adaptovaly. Máme také silné důvody věřit teorii, že ledové doby způsobuje pokles slunečního svitu, který nastane, když Slunce se svými planetami prochází výjimečně prašnou oblastí vesmíru. Pro ilustraci: ledové doby se opakují po každých dvou stech padesáti milionech let; což je doba jednoho oběhu Slunce kolem středu Galaxie – a určitě to není pouhá náhoda. Takže když vezmeme v úvahu evidentní adaptaci tohoto tvora na chladné prostředí, známky svědčící o životě ve slabším slunečním svitu a jeho věk, všechno nám do sebe zapadá.“

Hunt se zkoumavě zahleděl na profesora. „Takže vy jste si docela jistý, že pochází ze Země?“ řekl mírně překvapeným tónem. „Chci říct – není na takové závěry ještě trochu brzy?“

Danchekker pohrdavě pohodil hlavou. „To je přece naprosto zřejmé, doktore Hunte.“ Mluvil jako profesor, který kára neposlušného žáčka. „Uvažte znaky, o kterých jsem mluvil: zuby, lebka, kosti, druhy a rozmístění orgánů. Záměrně jsem na ně upozorňoval, abych zdůraznil Charlieho příbuznost s námi. Je jasné, že pochází ze stejné vývojové linie.“ Zamával si rukou před obličejem. „Ne, o tom nemůže být nejmenších pochyb. Charlie se vyvinul ze stejných předků jako my a všichni ostatní primáti.“

Gray se zatvářil pochybovačně. „No, já tedy nevím. Myslím, že Vic má pravdu. Chci říci: kdyby jeho rasa pocházela ze Země, někdo by je už dávno objevil, nemyslíte?“

Danchekker si teatrálně povzdechl a předvedl svůj nezájem. „Pokud chcete pochybovat o mých slovech, máte k tomu samozřejmě

plné právo,“ řekl. „Ale jakožto biolog a antropolog si myslím, že mám víc než dostatečné důkazy na podporu svých závěrů.“

Hunt zdaleka nevypadal spokojeně a chtěl ještě něco dodat, jenže Caldwell ho zarazil.

„Uklidněte se, pánové. Myslíte, že jsme tu za posledních pár týdnů měli podobných hádek málo?“

„Co kdybychom se šli naobědvat?“ přerušila je v pravý čas Lyn Garlandová.

Danchekker se otočil a vydal se ke dveřím. Přitom odříkával statistické údaje o hustotě tělesného ochlupení a tloušťce podkožních tukových vrstev. Zjevně celý incident už vypustil z mysli. Hunt se zastavil a ještě jednou si prohlédl tělo, než se otočil a odešel. Přitom se na okamžik setkal s Grayovým pohledem. Krátce škubl koutky úst; Hunt sotva znatelně pokrčil rameny. Caldwell, který pořád ještě stál u stolu, to celé sledoval. Otočil hlavu za Danchekkerem a potom zpátky na Angličany. Oči se mu zamyšleně zúžily. Nakonec se vydal za zbytkem skupiny. Přitom pomalu přikývl a dovolil si lehký úsměv.

Dveře se tiše zavřely a místnost se opět ponořila do tmy.

Kapitola sedm

Hunt si dal ruce na ramena, protáhl se a dlouze zazíral na strop laboratoře. Pár vteřin tak vydržel a potom se s povzdechem zhroutil zpátky. Konečně si promnul oči, posadil se zpříma, aby viděl na konzoli před sebou, a změřil si pohledem metr vysoký skleněný válec vedle sebe.

Ve trubici trimagniskopu se právě zobrazoval zvětšený obraz jedné z kapesních knih nalezených u Charlieho těla, které jim Danchekker ukázal v ten památný první den v Houstonu, před třemi týdny. Samotná kniha byla uzavřená na druhé straně místnosti ve snímacím modulu přístroje. Triskop byl nastaven tak, aby zobrazoval část ohraničenou diskontinuitou hustoty podél hranice vybrané stránky – jinými slovy, bylo vidět pouze spodní polovinu knihy, takže vypadala jako sejmutý balíček karet. Díky jejímu stáří a špatnému stavu nebyly ale znaky na odhalených stránkách v příliš dobré kvalitě a občas chyběly úplně. Dalším krokem bude optické načtení znaků televizními kamerami a jejich zpracování pomocí počítačového komplexu Navikomu. S použitím rozpoznávacích a statistických technik potom počítače vytvoří novou, vylepšenou kopii, ve které bude mnoho chybějících částí doplněno.

Hunt očima přelétl malé obrazovky na své konzoli. Na každé se zobrazila zvětšenina vybrané oblasti stránky. Hunt zadal několik příkazů.

„Na monitoru pět je nezřetelná oblast," ohlásil. „Osa X dvanáct set až třináct set osmdesát, osa Y devět set devadesát až – hm – tisíc sedmdesát pět."

Rob Gray, který seděl u jiné konzole kousek od něj, skoro úplně obklopený obrazovkami a řídícími panely, zkonzultoval jednu z tabulek čísel před sebou.

„Modifikace Z lineární přes celé pole," ohlásil. „Zkusíme blokové pozvednutí?"

„Mohli bychom. Zkus to.“

„Nastavuji krok Z na dvě stě až dvě stě deset… přírůstek nula celá jedna… krok nula celá pět sekund.“

„Rozumím.“ Hunt se zadíval na obrazovku. Povrch řezu knihou se zkreslil a začal se měnit.

„Teď je to dobrý!“ zavolal.

Gray stiskl klávesu. „OK?“

Hunt chvíli zkoumal obraz.

„Střed elementu je zřetelný,“ rozhodl nakonec. „Zakotvi novou rovinu na čtyřiceti procentech. Pořád se mi ale nelíbí ten proužek okolo. Ukaž mi vertikální řez středem oblasti.“

„Na kterou obrazovku?“

„No… třeba na sedmičku.“

„Už to jede.“

Na Huntově konzoli se objevila křivka, která znázorňovala průřez povrchem stránky v oné malé oblasti, na niž teď došlo. Chvíli ji studoval a potom zavolal:

„Udělej interpolaci přes ten pásek. Nastav prahy na – řekněme – mínus pět a třicet pět procent na ose Y.“

„Parametry nastavené… Interpolace běží… hotovo,“ odříkal Gray. „Zařazuji do snímacího programu.“ Obraz se znovu trochu pozměnil. Bylo vidět znatelné zlepšení.

„U okraje to pořád není ono,“ zauvažoval Hunt. „Zkus vyvážit body ve čtvrtině a třech čtvrtinách o plus deset. Jestli ani to nezabere, budeme to muset rozložit na vrstvičky.“

„Plus deset na nula celá dvě stě padesát a nula celá sedm set padesát,“ zopakoval Gray a zadal to. „Zařazeno. Jak to vypadá teď?“

Na kousku stránky na Huntově monitoru se fragmenty znaků náhle jakoby kouzlem spojily do jasných tvarů. Hunt s uspokojením přikývl.

„To bude ono. Takhle to nech. Dobrá – to bychom měli tenhle kousek. Pak tu máme další nezřetelnou část – poblíž pravého horního rohu. Tu uděláme teď.“

Od chvíle, kdy dokončili instalaci triskopu, nedělali prakticky nic jiného. První týden strávili získáváním náhledů a průřezů samotného těla. Bylo to trochu nepohodlné a víc než jen trochu nepraktické,

protože museli pracovat v elektricky vyhřívaných oblecích – lékaři totiž trvali na tom, aby Charlie zůstal dál zmrazený. K žádnému velkému překvapení nedošlo. Celkový výsledek byl, že Charlie byl jak zevnitř tak zvenčí – překvapivě nebo nepřekvapivě, podle toho, na čí straně jste byli – člověk. Ve druhém týdnu začali zkoumat další předměty, a to hlavně kousky „papíru“ a knihy. To už bylo zajímavější.

Ze symbolů obsažených v dokumentech se jako první podařilo určit číslice. Tým kryptografů, shromážděný na velitelství Navikomu, brzy rozluštil celou číselnou soustavu. Byla dvanáctková, nikoli desítková a psala se pozičně s nejméně významnou číslicí vlevo. Dešifrování ostatních symbolů bylo už složitější. Lingvisté z institucí a univerzit několika zemí se napojili na Houston a s pomocí armád počítačů se snažili luštit jazyk Lunarů, jak se začalo Charlieho rase říkat na památku místa jejího objevení. Prozatím nezjistili o moc víc, než že lunarské písmo mělo třicet sedm znaků, že se psalo vodorovně zprava doleva a že obsahovalo ekvivalent našich velkých písmen.

Ale na to, že výzkum zatím probíhal tak krátce, nebyl pokrok zase nijak zanedbatelný. Většina lidí, kterých se to týkalo, věděla, že bez triskopu by neodhalili ani to málo a jména obou Angličanů byla v celé sekci velice dobře známá. Triskop budil mezi personálem VOOSN značný rozruch a skoro každý večer proudil do hotelu Oceán tok návštěvníků, kteří se chtěli setkat se spoluvynálezci triskopu a dozvědět se víc o jeho principu. Netrvalo dlouho a z Oceánu se stal debatní klub, kde mohl kdokoli popustit uzdu svým nejbujnějším teoriím o Charliem bez oné profesionální opatrnosti a skepticismu, jež se po něm vyžadovaly v pracovní době.

Caldwell samozřejmě věděl o všem, co kdo řekl v Oceánu i to, co o tom soudí všichni ostatní, protože většiny takových setkání se účastnila i Lyn Garlandová, což bylo prakticky totéž jako mít tam namontovaný odposlech. Nikomu to příliš nevadilo – koneckonců to byla její práce.

Ještě méně vadilo, když začala chodit ve společnosti jiných děvčat z Navikomu. To totiž skvěle osvěžovalo atmosféru. Mimoměstští návštěvníci takový vývoj událostí vítali, i když to občas

vedlo ke drobným potyčkám na domácí frontě kvůli jedné či dvěma místním kráskám.

Hunt zvedl ruce z klávesnice a prohlédl si obrázek hotové stránky.

„To vůbec není zlé," konstatoval. „Tahle nebude ani potřebovat nějak moc vylepšit."

„Prima," souhlasil Gray. Zapálil si cigaretu a hodil balíček Huntovi, ještě než o něj mohl požádat.

„Optické snímání dokončeno," ohlásil. „Tak to máme číslo šedesát sedm." Zvedl se ze židle a přešel k Huntovi, aby se mohl lépe podívat na obraz ve válci. Chvíli na něj beze slova hleděl.

„Sloupce čísel," usoudil nakonec. „Vypadá to jako nějaká tabulka."

„Zřejmě ano…" Huntův hlas zněl odněkud zdaleka.

„Hmm… řádky a sloupce… tlusté a tenké čáry… To může být cokoli – tabulka vzdáleností, průměry drátů nebo třeba jízdní řád. Kdo ví?"

Hunt neodpověděl. Vyfukoval na sklo občasné obláčky dýmu a nakláněl hlavu hned na jednu, hned na druhou stranu.

„Ani jedno z těch čísel není moc velké," určil po chvíli. „Jsou maximálně dvouciferná. To znamená co, ve dvanáctkové soustavě? Nejvíce sto čtyřicet tři." A potom dodal: „Které je tu asi největší…"

„Někde tu mám převodní tabulku lunarských a našich čísel. Chceš ji?"

„Ne, teď to nech. Na to je už moc blízko oběd. Možná se na to podíváme dneska večer v Oceánu nad sklenicí piva."

„Já umím rozeznat jedničku a dvojku," řekl Gray. „A trojku a… Hej! Podívej se na to – tam v pravém sloupečku! Ta čísla jsou vzestupně uspořádaná!"

„Máš pravdu. A podívej – ten samý vzor se v té tabulce pořád opakuje. Je to nějaká cyklická mřížka." Hunt se na chvíli zamyslel a svraštil přitom čelo. „A ještě něco – vidíš ty skupiny znaků po stranách? Opakují se v určitých intervalech po celé stránce…" znovu se odmlčel a podrbal se na bradě.

Gray čekal asi deset vteřin. „Nějaký nápad?"

„Nevím to jistě… Skupiny čísel – vždycky začínají jedničkou a rostou po jedné. Je to cyklus… a každá skupina nese označení v tom jejich písmu. Všechno se to opakuje ve větších skupinách a *ty* se taky opakují. To naznačuje nějaký řád. Sekvenci…“

Jeho monolog přerušila Lyn Garlandová, která otevřela dveře a vešla dovnitř.

„Zdravím, pánové. Copak tam dávají dneska?“ Postavila se mezi ně a zadívala se do skleněného válce. „Hele, tabulky! Kdo by to byl řekl? Kde jste je našli, v těch knihách?“

„Ahoj, krásko,“ zašklebil se Gray. „Přesně tak.“ Kývl ke snímači.

„Ahoj,“ pozdravil Hunt a konečně odtrhl oči od obrazu. „Co pro tebe můžeme udělat?“

Neodpověděla; dál se dívala do válce.

„Co to je? Máte nějakou teorii?“

„Zatím ne. Právě jsme se o tom bavili, když jsi přišla.“

Přešla laboratoř a naklonila se, aby se mohla podívat do snímače. Oba angličtí vědci věnovali pochvalný pohled hladkým křivkám jejích opálených nohou a zadečku, který se rýsoval pod tenkou sukní.

Lyn se vrátila a znovu se zahleděla na obrázek.

„Já bych řekla, že to je kalendář,“ řekla hlasem, který neponechával žádný prostor pro diskusi.

Gray se zasmál. „Tak kalendář, ano? Říkáš to docela sebejistě. Co to má být – ukázka neomylné ženské intuice?“ škádlil ji.

Otočila se k němu s rukama za zády. „Poslouchej, vědátore, mám taky právo na svůj názor, ne? Prostě si myslím, že to je kalendář. To je můj názor.“

„Dobrá, dobrá,“ zvedl Gray ruce ve smířlivém gestu. „Další Válku za nezávislost tady mít nemusíme. Zaznamenám to do laboratorního zápisníku: Lyn si myslí, že to je –,“

„Ježíšikriste!“ přerušil ho najednou Hunt a zadíval se do válce. „Víš ty co, ona má možná pravdu! Ona vážně může mít pravdu!“

Gray se otočil zpátky k válci. „Jak to?“

„No jen se podívej. Tyhle větší skupiny můžou být něco jako měsíce a tyhle skupiny, které se v nich opakují, můžou být týdny; a v

nich dny. Koneckonců – libovolný kalendářní systém musí být založený na rocích a dnech, ne?“

Gray nevypadal přesvědčeně. „Nejsem si tím tak jistý,“ odpověděl pomalu. „Ono to totiž vůbec nevypadá jako náš rok, nebo ano? Chci říct – je tam rozhodně mnohem víc dnů než tři sta šedesát pět a těch měsíců nebo čeho je taky hodně přes dvanáct.“

„Já vím. Není to zajímavé?“

„Hej. Já jsem ještě tady,“ řekla Lyn, která stála za nimi. Odstoupili od sebe a napůl se k ní otočili.

„Pardon,“ omluvil se Hunt. „Nechali jsme se unést.“ Potřásl hlavou a nevěřícně se na ni zadíval. „Jak tě pro všechno na světě napadl kalendář?“

Pokrčila rameny a našpulila rty. „Vlastně ani nevím. Ta knížka vypadá jako diář. V každém diáři, co jsem kdy viděla, byl kalendář. Takže to musí být kalendář.“

Hunt si povzdechl. „Tolik k vědecké metodě. Každopádně to vyzkoušíme. Rád bych na tom udělal pár testů.“ Znovu se podíval na Lyn. „I když – ne, na druhou stranu, radši je udělej ty. Tys na to přišla.“

S podezřením se na něj zamračila. „Co chceš, abych udělala?“

„Sedni si támhle ke hlavní konzoli. Ano, správně. Teď aktivuj řídící klávesnici… Stiskni červený knoflík – tamten, ano.“

„A co teď?“

„Napiš tam tohle: FC čárka DACCO sedm lomítko PCH tečka P šedesát sedm lomítko HCU tečka jedna. To znamená ‚funkcionální kontrolní mód, program přístupu k datům, subsystém číslo sedm vybrán, zpřístupni datovou složku „Projekt Charlie, Kniha jedna,“ strana šedesát sedm, optický formát, výstup na kopírku, jedna kopie.’“

„Vážně? Opravdu? Prima!“

Hunt příkazy zopakoval pomaleji a ona je zadala do stroje. Z kopírky, která stála vedle snímače, se okamžitě ozvalo hučení a o pár vteřin později z ní vyjel list papíru a dopadl do košíku připevněného na boku. Gray ho vzal do ruky.

„Perfektní,“ ohlásil.

„Tím pádem už jsem taky odbornice na triskop," informovala je zcela podle pravdy Lyn.

Hunt list papíru chvíli studoval, přikývl a strčil ho do složky na konzoli.

„Budeš psát domácí úkol?" zeptala se ho.

„Nelíbí se mi tapety v mém hotelovém pokoji."

„Ve svém bytě ve Wokinghamu má po celé ložnici vylepenou teorii relativity," prozradil jí Gray, „…a v kuchyni zase vlnovou mechaniku."

Se zájmem se podívala z jednoho na druhého. „Víte co jste? Cvoci. Oba dva – oba jste cvoci. Vždycky jsem byla moc zdvořilá, než abych se o tom zmiňovala, ale někdo vám to říct musí."

Hunt se na ni vážně zadíval. „Přece jsi neváţila takovou dálku až sem, jen abys nám řekla, že jsme cvoci," namítl.

„Víš ty co – máš pravdu. Stejně jsem do Westwoodu musela. Dneska přišly zprávy, které by vás mohly zajímat. Gregg mluvil se Sověty. Jedna z jejich laboratoří pro výzkum technických materiálů prý dělala nějaké testy na pár kouscích kovové slitiny, které našli – mají nějaké podivné vlastnosti, se kterými se jaktěživi nesetkali. A víte co – vykopali to na Měsíci, někde poblíž Moře dešťů. A když na tom provedli nějaké datovací testy, hádejte, co jim vyšlo? Zhruba padesát tisíc let! Tak co? Zajímá vás to?"

Gray hvízdl.

„Byla jen otázka času, než se tam najde něco dalšího," přitakal Hunt. „Máš nějaké bližší informace?"

Zavrtěla hlavou. „Bojím se, že ne. Ale pár lidí, co budou dneska večer v Oceánu, by je mít mohlo. Zkuste Hanse, jestli tam bude; předtím o tom hodně mluvil s Greggem."

Hunt vypadal zaujatě, ale rozhodl se, že prozatím není účelné dál vyzvídat. „Jak se vlastně vede Greggovi?" zeptal se. „Nezkoušel se v poslední době usmát?"

„Nech toho," odpověděla. „Gregg je v pořádku. Má moc práce, to je všechno. Myslíte si, že než vypuklo tohle, tak jí měl málo?"

Hunt se s ní nepřel. Za těch pár týdnů viděl, jaké množství zdrojů i lidí Caldwell získává po celém světě. Nemohl si pomoci – ředitelova organizační schopnost a jeho naprostá nemilosrdnost, když

přišlo na likvidaci protivníků, ho naplňovaly obdivem. Ale byly tu i jiné věci, o nichž měl Hunt mírné pochyby.

„Takže jak to jde?“ zeptal se neutrálním tónem. To Lyniným ostrým smyslům neuniklo. Oči se jí skoro nepostřehnutelně zúžily.

„No, většinu jsi přece viděl sám. Jak si ty myslíš, že to jde?“

Pokusil se vyhnout otázce, která se náhle obrátila proti němu.

„To přece není moje věc, ne? My jsme tady jenom kvůli triskopu.“

„Ne, vážně – zajímá mě to. Co si myslíš?“

Hunt dramaticky vytáhl cigaretu. Zamračil se a poškrábal se na čele.

„Ty máš přece taky právo na vlastní názor,“ naléhala. „To ti zaručuje Ústava. Takže, co si myslíš?“

Teď už nemohl utéct z háčku. Ani se vyhnout těm hnědým očím.

„Rozhodně se toho nedozvídáme málo,“ začal nakonec. „Pěšáci odvádějí dobrou práci…“ nedokončil.

„Ale…?“

Hunt si povzdechl.

„Ale… ty jejich interpretace. Na způsobu, jakým zdejší hlavouni ty informace vyhodnocují, je něco dogmatického – příliš neohebného. Jako by neuměli myslet mimo vyjeté koleje. Možná, že to způsobuje přílišná specializace – nepřipustí, že by něco mohlo být jinak, než jak si vždycky mysleli.“

„Třeba?“

„Ale, já nevím… No, vezmi si takového Danchekkera. Vždycky uznával ortodoxní teorii evoluce – zřejmě celý život; tím pádem musí podle něj Charlie pocházet ze Země. Nic jiného není možné. Uznávaná teorie musí být správná, čímž je jeden problém vyřešený – musí se jenom upravit všechno ostatní, aby to teorii vyhovovalo.“

„Ty si myslíš, že se mýlí? Že Charlie pochází odjinud?“

„Sakra, já nevím. Může mít pravdu. Ale já nic nenamítám proti jeho závěrům – jen proti způsobu, jakým k nim dospěl. Abychom rozlouskli tenhle oříšek, budeme potřebovat pružnější myšlení.“

Lyn pomalu přikývla, jako by si právě něco ověřila.

„Myslela jsem, že řekneš něco takového. Gregga to určitě bude zajímat. Taky o tom uvažoval.“

Hunt měl pocit, že její otázka nebyla náhodná. Dlouze a přísně se na ni zadíval.

„Proč by to mělo Gregga zajímat?“

„Ále, to by ses divil. Gregg toho ví o vás dvou hodně. Zajímá se o všechno, co si lidé myslí. V tom je jeho síla, víš – Gregg je génius, když přijde na lidi. Ví, co je pohání. To je v jeho práci to nejdůležitější.“

„No, jestli má problém s lidmi,“ optal se Hunt, „proč ho prostě nevyřeší?“

Lyn se najednou rozjasnila, jako by se už dozvěděla všechno, co potřebovala.

„Ale on ho vyřeší – až bude mít pocit, že k tomu nastal ten pravý čas. On je taky moc dobrý, když přijde na načasování.“ Rozhodla se celou záležitost uzavřít. „Každopádně je už čas k obědu.“ Vstala a zavěsila se do obou zároveň. „Co takhle kdyby párek anglických cvoků pozval chudou holku z kolonií na drink?“

Kapitola osm

Jednání v hlavním konferenčním sále ředitelství Navikomu už trvalo dvě hodiny. Přes dvacet lidí buď sedělo nebo se rozvalovalo u velikého stolu uprostřed místnosti. Ten byl pokrytý vysokou vrstvou složek, papírů, přeplněných popelníků a poloprázdných sklenic.

Zatím se nepřišlo na nic opravdu převratného. Různí vědci přednesli výsledky svých posledních testů. Celkem z nich vyplývalo, že Charlieho oběhová, dýchací, nervová, endokrinní, lymfatická a trávicí soustava (a i všechny ostatní) byly úplně stejné jako u kohokoli z přítomných lidí. Měl stejné kosti, stejnou tělesnou chemii, známou krevní skupinu. Co se mozku týče, jak kapacita, tak stupeň vývoje byly naprosto v normě pro druh *Homo sapiens* a důkazy dokonce naznačovaly, že byl pravák. Analyzovali DNA v jeho pohlavních buňkách a nasimulovali v počítači, jak by se zkombinovala s DNA průměrné lidské ženy. Výsledky potvrdily, že potomek takového spojení by zdědil naprosto normální vlastnosti.

Hunt se snažil zůstat pouhým pasivním pozorovatelem toho všeho. Byl si vědom, že je neoficiální host a přemítal, proč ho vůbec pozvali. Zatím se o něm zmínil jenom Caldwell, když v zahajovací řeči mluvil o nedozírné pomoci, kterou pro ně představoval trimagniskop; ale kromě souhlasného mumlání, které se ozvalo, nikdo už nezmínil ani vynález ani vynálezce. Lyn Garlandová mu prostě sdělila: „V pondělí je jednání a Gregg chce, abys tam byl a mohl vysvětlit pochybnosti ohledně triskopu.“ A tak tu byl. Prozatím ovšem nikdo nechtěl vědět žádné detaily o triskopu – jenom o datech, která se zjistila s jeho pomocí. Měl nepříjemný pocit, že za tím pozváním se skrýval ještě jiný motiv.

Po zprávě o Charlieho počítačovém sexuálním životě předseda zvážil teorii jednoho texaského planetologa, který seděl naproti Huntovi, že totiž Lunarové mohli pocházet z Marsu. Mars se nacházel v pozdějším stádiu vývoje než Země, takže se na něm

mohly inteligentní bytosti vyvinout dříve. Vzápětí začaly padat námitky. Výzkum Marsu se táhl až do sedmdesátých let dvacátého století; VOOSN už mnoho let sledovalo planetu jak z družic tak ze základen na povrchu – tak proč nikdy nenašli ani stopu po lunarské civilizaci? Odpověď: Na Měsíci jsme byli o mnoho déle a první stopy jsme našli teprve teď. Takže na Marsu nás zřejmě objevy teprve čekají. Námitka: Jestli ale přišli z Marsu, musela se tam vyvinout jejich civilizace. Známky po celé civilizaci musí být přece mnohem jasnější než stopy po návštěvě na místě jako je Měsíc – Lunarové by proto museli být stejně objeveni na Marsu mnohem dřív. Odpověď: Zapomínáte na erozi na Marsu. Všechny stopy můžou být už dávno setřené nebo pohřbené pod nánosy. Přinejmenším by to vysvětlovalo, proč se nikdy nenašly žádné stopy na Zemi. Potom někdo podotkl, že to problém vůbec neřeší – jenom přesouvá. I kdyby Lunarové přišli z Marsu, problémy s evoluční teorií by to nevyřešilo.

A tak diskuse pokračovala.

Hunt přemýšlel, jak si zatím ve Westwoodu vede Rob Gray. Kromě normálního sběru dat měli teď navíc učitelské povinnosti – asi tak před týdnem je Caldwell požádal, aby čtyři inženýry Navikomu vyučili na plnoprávné operátory trimagniskopu. Jeho zdůvodnění, že tak bude moci triskop pracovat čtyřiadvacet hodin denně a bude tedy lépe využitý, Hunta nepřesvědčilo; ani ujišťování, že Navikom určitě pár triskopů koupí, ale potřebuje získat nejprve nějaké zkušenosti s jeho ovládáním, dokud má příležitost.

Možná, že Caldwell chtěl v Navikomu vytvořit nezávislé, soběstačné triskopové centrum. Ale proč? Že by na něj Forsyth-Scott nebo někdo jiný tlačil, aby poslal Hunta zpátky do Anglie? V tom případě by triskop samozřejmě zůstal v Houstonu. A to by znamenalo, že až se vrátí, budou na něj tlačit, aby co nejdřív uvedl do provozu druhý prototyp. To mu tak ještě scházelo!

Všichni se nakonec shodli na tom, že teorie o marsovském původu víc problémů vyvolává než řeší a každopádně je to jenom čirá spekulace. Rozsudek zněl „Nebyly předloženy žádné podstatné důkazy“ a mrtvola byla v tichosti uložena s epitafem *Nerozhodnuto* do složek „Akce“, položených na stole.

Potom vystoupil nějaký kryptolog a dlouze žvanil o vzorech znakových skupin nalezených v Charlieho osobních dokumentech. Předběžné zpracování všech samostatných papírů, obsahu peněženky a jedné z knih už bylo hotové; u druhé knihy byli asi v polovině. Našli tam mnoho tabulek, ale nikdo nevěděl, k čemu slouží; strukturované řady symbolů, které naznačovaly matematické vzorce; v textu objevili odkazy, které souhlasily se záhlavími stran a odstavců. Některé řetězce se vyskytovaly častěji, jiné méně často; některé byly soustředěné na jedné stránce, zatímco jiné byly rozesety po celém dokumentu. Uvedl spoustu čísel a statistických údajů. Přes jeho zřejmý entusiasmus nálada ostatních účastníků klesala a otázek bylo stále méně. Věděli, že je chytrý člověk; přáli by si jen, aby jim to v jednom kuse nepřipomínal.

Konečně dostal slovo Danchekker, který celé jednání nápadně mlčel a zřejmě byl čím dál netrpělivější. Vstal, uhladil si klopy a odkašlal si. „Věnovali jsme tu tolik času, kolik jsme jen mohli, zvažování nepravděpodobných, za vlasy přitažených teorií, které, jak jsme viděli, se ukázaly chybnými.“ Mluvil sebevědomě a nakláněl se přitom, aby obsáhl celou šířku stolu. „Myslím, pánové, že nastal čas, abychom přestali zahálet, ale soustředili se na jedinou životaschopnou úvahu, která zbývá. Prohlašuji, a to velmi kategoricky, že rasa bytostí, pro něž se vžil název Lunarové, pocházela ze Země, stejně jako my. Zapomeňte na plané fantazie o návštěvnících z jiných světů, mezihvězdných cestovatelích a tak podobně. Lunarové byli, zkrátka a dobře, produktem civilizace, která se vyvinula zde, na naší planetě, a vymřela z důvodů, které prozatím neznáme. Co je na tom vlastně tak podivného? Dokonce i během krátkého období naší vlastní historie civilizace vznikaly a zanikaly a v budoucnosti tomu nepochybně bude podobně. Tento závěr plyne z vyčerpávajících a konzistentních důkazů a z dokázaných principů přírodních věd. Nevyžaduje žádnou vynalézavost, složité konstrukce ani nepravděpodobné předpoklady, nýbrž vychází přímo z nezpochybnitelných faktů a přímočaré aplikace uznávaných principů dedukce.“ Odmlčel se a rozhlédl se, zda někdo nemá námitky.

Neozvala se ani jedna. Danchekkerovy argumenty všichni dobře znali. Jenže se zdálo, že teď je chce všechny znovu vyjmenovat.

Evidentně došel k závěru, že pokusy přesvědčit je o své pravdě pouhou logikou nestačí; teď mu už zbývalo jenom opakovat své argumenty tak dlouho, dokud se posluchači nepodvolí nebo nezblázní.

Hunt se opřel v křesle, vytáhl cigaretu z pouzdra na stole a položil pero na svůj blok. Pořád měl k profesorově dogmatickému přístupu své výhrady, ale věděl, že jen pár žijících lidí se může pyšnit takovou akademickou pověstí jako Danchekker. A navíc, tohle nebyl Huntův obor. Proti Danchekkerovi měl něco jiného; musel si to přiznat a nepokoušet se ztrapňovat nějakým zdůvodňováním: Danchekker ho prostě popuzoval. Byl příliš hubený; nosil příliš staromódní šaty, které na něm visely, jako by je tam někdo dal uschnout. Jeho anachronické brýle se zlatými obroučkami byly zkrátka směšné a řeč příliš formální. Za celý život se pravděpodobně ani jednou nezasmál. Jen lebka, vakuově zabalená v kůži, pomyslel si Hunt.

„Dovolte mi, abych to shrnul," pokračoval Danchekker. „*Homo sapiens* – dnešní člověk – patří do kmene obratlovců, stejně jako všichni savci, ryby, ptáci, obojživelníci a plazi, kteří kdy chodili, běhali, létali, plavali nebo se plazili po všech koutech Země. Všichni obratlovci mají společné cosi jako základní plán a ten zůstal po miliony let nezměněný; i přes povrchní, specializované adaptace, které od sebe na první pohled odlišují nespočetné druhy, jež vidíme kolem sebe.

Základní plán obratlovců vypadá zhruba takto: vnitřní kostra, tvořená buď kostmi nebo chrupavkami, a páteřní sloupec. Dva páry končetin, které mohou být jak vysoce vyvinuté tak degenerované; stejně tak ocas. Ventrálně umístěné srdce rozdělené na dvě či více komor a uzavřený oběhový systém. V krvi se nacházejí červené krvinky, obsahující hemoglobin. Dále mají všichni obratlovci dorzální nervový provazec, který se na jednom konci rozšiřuje a tvoří pětidílný mozek umístěný v hlavě. Mají také tělní dutinu, ve které se nachází většina životně důležitých orgánů a zažívací trakt. Všichni obratlovci splňují tyto podmínky, a tedy jsou příbuzní."

Profesor se odmlčel a opět se rozhlédl, jako by jeho závěr byl tak zřejmý, že ho ani nemusel pronést nahlas. „Jinými slovy, Charlieho

celá stavba prokazuje, že je přímo příbuzný s milionem a jedním pozemským druhem, ať už vyhynulým, současným nebo nějakým, který se teprve vyvine. Dále: *všichni* pozemští obratlovci, a to včetně nás i Charlieho, se dají vystopovat zpět v čase skrze nepřerušený řetězec fosilií a lze ukázat, že zdědili stejný stavební plán, jaký měl nejstarší známý předek linie obratlovců“ – tady Danchekker pozvedl hlas – „první kostnatá ryba, která se objevila v oceánu v devonském období prvohor před více než čtyřmi sty miliony let!“ Na chvilku se odmlčel, aby jeho prohlášení stihlo správně zapůsobit, a potom pokračoval. „Charlie je ve všech ohledech člověk jako vy nebo já. Můžete tedy pochybovat, že sdílí naše dědictví obratlovců, a tedy i naše předky? A pokud sdílí naše předky, není pochyb o tom, že sdílí i naše místo původu. Charlie *pochází* z planety Země.“

Danchekker si sedl a vzal si sklenici vody.

U stolu propuklo všeobecné tiché mumlání, prokládané šustěním papírů a cinkotem sklenic. Tu a tam zaskřípalo křeslo, jak se někdo protahoval. Metalurgička na jednom konci stolu něco ukazovala svému sousedovi. Ten pokrčil rameny, ukázal prázdné dlaně a kývl k Danchekkerovi. Otočila se k němu.

„Profesore Danchekkere… profesore…“ snažila se. Hluk v pozadí utichl. Danchekker vzhlédl. „Měli jsme tady takový spor – možná byste k tomu rád něco řekl. Proč by Charlie nemohl pocházet odjinud, z paralelní linie vývoje?“

„To by mě taky zajímalo,“ ozval se někdo jiný.

Danchekker se na okamžik zamračil, než odpověděl.

„Ne. Myslím, že to, co všichni pomíjíte, je fakt, že proces evoluce je v podstatě tvořen náhodnými událostmi. Každý organismus, který dnes existuje, je výsledkem řetězce úspěšných mutací, jež probíhaly po celé miliony let. Ale nejdůležitější fakt, který musíte chápat, je, že *každá jednotlivá mutace* je náhodná událost, způsobená chybou v genetickém kódu nebo při spojování pohlavních buněk rodičů. Prostředí, do kterého se takový mutant narodí, určuje, zda přežije a bude se moci rozmnožovat, nebo zemře. Tímto způsobem se některé nové znaky zachovávají a mohou se dále zlepšovat, zatímco jiné jsou okamžitě potlačeny; a ještě jiné sice přežijí, ale rozptýlí se křížením.

Stále existují lidé, pro které je těžké přijmout tento princip – pravděpodobně proto, že si nedokáží představit čísla nebo časové jednotky větší, než jaké znají z každodenního života. Nezapomeňte, že tady mluvíme o miliardách a miliardách kombinací a milionech let.

Na začátku šachové hry má hráč na výběr pouze dvacet možných tahů. I v každém dalším tahu má k dispozici pouze omezené množství tahů, a přesto je počet různých pozic už po deseti tazích astronomicky vysoký. A teď si zkuste představit počet možných kombinací, kdyby hra trvala miliardu tahů a každý hráč měl v každém tahu miliardu možností. Takto vypadá hra zvaná evoluce. Předpokládat, že dvě takto nezávislé sekvence by mohly vyústit v tentýž produkt, by bylo opravdu směšné. Zákony náhody jsou sice dané statistikou, ale pokud je aplikujeme na velký počet vzorků, jsou celkem přesné. Vezměte si zákony termodynamiky – není to nic víc než vyjádření pravděpodobného chování molekul plynu, ale počty molekul jsou v běžném životě natolik velké, že je můžeme brát jako pevná pravidla; nikdy nebyla pozorována žádná výrazná odchylka. Pravděpodobnost takové paralelní vývojové linie, o které mluvíte, je menší než pravděpodobnost, že teplo bude proudit z konvice do ohně nebo že se všechny molekuly vzduchu v této místnosti spontánně nakupí v jednom rohu a my se udusíme. Matematicky vzato – ano, paralelní vývoj není nemožný, ale je tak nepopsatelně málo pravděpodobný, že o něm vůbec nemusíme uvažovat.“

V tomto okamžiku vstoupil do diskuse mladý inženýr-elektronik.

„Nemohl by to způsobit Bůh?“ zeptal se. „Nebo přinejmenším nějaká řídící síla nebo princip, kterému prozatím nerozumíme? Nemohl by vývoj na různých místech dospět různými cestami k témuž výsledku?“

Danchekker zavrtěl hlavou a skoro dobromyslně se usmál.

„Jsme vědci, nikoli mystici,“ odpověděl. „Jeden ze základních principů vědeckého myšlení je ten, že nové, spekulativní hypotézy nejsou nutné, dokud se pozorovaná fakta dají vysvětlit za pomoci existujících teorií. Nic, co by připomínalo tu vaši ‚univerzální řídící sílu‘, nebylo během generací výzkumů pozorováno a protože pozorovaná fakta se dají adekvátně vysvětlit přijatými principy, které

jsem zde načrtl, není nutné povolávat na pomoc nadpřirozené síly. Takové věci jako řídící síly a velké plány existují jenom v mysli zmateného pozorovatele, ne však ve faktech, která pozoruje.“

„Ale co kdyby se ukázalo, že Charlie přece jenom ze Země nepochází?“ trvala na svém metalurgička. „Co potom?“

„Aha! Tak *to* by samozřejmě bylo něco úplně jiného. Kdyby se podařilo nějakým jiným způsobem nezvratně dokázat, že Charlie se skutečně nevyvinul na Zemi, museli bychom připustit paralelní vývoj jako pozorovaný a nezpochybnitelný fakt. A protože něco takového by konvenční teorie nemohly vysvětlit, věděli bychom, že jsou žalostně nedostačující. *Tehdy* by nastal čas mluvit o dalších vlivech. *Tehdy* by možná ta vaše univerzální řídící síla došla svého uplatnění. Ovšem uvažovat o těchto konceptech nyní, to by zkrátka a dobře bylo zapřahání vozu před koně. Kdybychom to udělali, porušili bychom tím jeden z nejzákladnějších vědeckých principů.“

Někdo se pokusil profesorovo stanovisko podrýt z jiného úhlu.

„A co takhle konvergentní vývoj – ne paralelní? Možná, že principy selekce pracují tak, že i odlišné vývojové linie konvergují ke stejnému výslednému produktu. Jinými slovy – i když se zpočátku liší, nakonec z nich vzejde optimální výsledek. Jako třeba…“ chvilku hledal nějakou analogii, „jako žraloci a delfíni. Žraloci jsou ryby, delfíni jsou savci. Mají odlišný původ, ale vypadají v podstatě stejně.“

Danchekker znovu pevně zavrtěl hlavou. „Zapomeňte na dokonalost a nejlepší výsledný produkt. Možná, že si to neuvědomujete, ale už zase padáte do pasti onoho ‚velkého plánu‘. Lidské tělo není ani zdaleka tak dokonalé, jak si zřejmě myslíte. Příroda nevymýšlí nejlepší řešení – stačí jí *nějaké* řešení. Jediné kritérium úspěšnosti je to, zda dotyčný tvor přežije a rozmnoží se. Daleko víc druhů bylo neúspěšných a vyhynulo, než jich přežilo – nesrovnatelně víc. Je jednoduché představovat si nějaký předem daný, dokonalý cíl, když tohle nevezmete v úvahu – když se díváte zpátky po vývojovém stromě z nadhledu naší vlastní, úspěšné linie, tak snadno zapomenete na ten bezpočet ostatních větví, které nikam nevedou.

Ne ne, na myšlenku dokonalosti rychle zapomeňte. Vývoj prostě spočívá ve snaze nalézt *něco*, co by fungovalo. Většinou by mnoho jiných řešení fungovalo stejně dobře nebo dokonce lépe.

Vezměte si například vzorec hrbolů na první dolní stoličce člověka. Je tam pět hlavních hrbolů a složitý systém rýh a záhybů – a to všechno jenom proto, abychom mohli lépe drtit potravu. Ovšem není důvod myslet si, že právě tento vzor je v něčem lepší než všechny ostatní. Ovšem byl to on, který se objevil jako výsledek náhodné mutace u některého našeho předka. Stejný vzor je i na stoličkách lidoopů – to znamená, že se musel objevit už velice dávno.

Ovšem Charlie má lidské vzory na všech svých zubech.

I mnoho našich adaptací má k dokonalosti daleko. Uspořádání vnitřních orgánů není příliš výhodné, protože bylo původně uzpůsobené pro vodorovnou a nikoli svislou polohu. Podívejte se na náš dýchací systém – odpad a nečistoty stékají z nosu a krku dovnitř a ne ven, což zaviňuje tu spoustu potíží, které máme s plícemi a průduškami a kterými čtyřnohá zvířata netrpí. Tomu se dá sotva říkat dokonalost, nemyslíte?“

Danchekker se napil a obrátil se k celému shromáždění.

„Takže jasně vidíme, že představa konvergentního vývoje směrem k jakési ‚ideální bytosti‘ odporuje faktům. Charlie má všechny naše chyby a nedokonalosti, stejně jako výhody. Ne, je mi líto – cením si vašich otázek, které kladete v dobrém úmyslu nenechat ani jedinou možnost nevyzkoušenou, ale skutečně mi nezbývá, než na ně odpovědět záporně.“

Po jeho závěrečných slovech se rozhostilo ticho. Všichni se zamyšleně dívali skrz stůl, zdi nebo strop.

Caldwell položil ruce na stůl a rozhlédl se, aby se ujistil, že už opravdu nikdo nechce nic říct.

„Zdá se, že teorie evoluce mezi námi ještě nějakou tu chvíli zůstane,“ zaburácel. „Děkuji vám, profesore.“

Danchekker přikývl, aniž zvedl hlavu.

„Nicméně,“ pokračoval Caldwell, „cílem tohoto jednání je, aby měl každý možnost nejen svobodně naslouchat, ale i mluvit. Prozatím nám toho někteří lidé mnoho neřekli, především jeden nebo dva nováčci.“ Hunt si najednou uvědomil, že se Caldwell dívá přímo

na něj. „Tak třeba náš návštěvník z Anglie, kterého už většina z vás dobře zná. Doktore Hunte, máte nějaké nápady, o které byste se s námi chtěl podělit?“

Vedle Caldwella se Lyn Garlandová ani nepokoušela skrýt široký úsměv. Hunt dlouze zatáhl z cigarety a pokusil se urovnat si myšlenky. Když konečně vyfoukl obláček dýmu, měl už všechno připravené s přesností binárních regimentů, které pochodovaly počítači dole. Ty Lyniny neustálé výslechy, její návštěvy v Oceánu, její přítomnost tady – Caldwell zjevně našel ten správný katalyzátor.

Hunt přehlédl dychtivé obličeje.

„Většina z toho, co tu bylo řečeno, se opírá o všeobecně přijímané principy srovnávací anatomie a evoluční teorie. Aby bylo všem, kdo mají nějaké zavádějící myšlenky, jasno – nemám rozhodně v úmyslu tyto principy zpochybňovat. Závěr, ke kterému se zde prozatím dospělo, stručně řečeno, je ten, že protože se Charlie vyvinul ze stejných předků jako my sami, musel se stejně jako my vyvinout na Zemi.“

„Přesně tak,“ skočil mu do řeči Danchekker.

„Ano,“ odpověděl Hunt. „Takže, tohle je vlastně *váš* problém a ne můj, ale protože jste mě požádali o můj názor, podívám se teď na ten závěr z jiného konce. Jestliže se Charlie vyvinul na Zemi, musela se tam vyvinout i celá jeho civilizace. Vypadá to, že jeho rasa byla stejně vyspělá jako naše, v jedné nebo dvou oblastech dokonce trochu vyspělejší. Takže bychom po nich měli nacházet spoustu pozůstatků. Ale to nenacházíme. Proč ne?“

Všichni se otočili k Danchekkerovi.

Profesor si povzdechl. „Jediný možný závěr je, že všechny stopy smazala eroze,“ řekl unaveně. „Je zde několik možností: mohlo dojít k nějaké katastrofě, která je beze stopy vyhladila, nebo mohli třeba žít na místě, které je dnes potopené pod hladinou oceánů. Další průzkumy nepochybně tuto záležitost projasní.“

„Kdyby v tak nedávné minulosti došlo k natolik ničivé katastrofě, už bychom o ní věděli,“ poukázal Hunt. „A většina tehdejších pevnin je pevninami i dnes, takže si neumím představit, že by se prostě potopily do moře; navíc, stačí se podívat na naši civilizaci, abyste viděl, že vůbec není vázaná na nějaké určité místo –

je rozšířena po celé zeměkouli. A jak je možné, že po primitivních rasách té doby nalézáme spoustu pozůstatků – kosti, kopí, kyje a tak dále – ale nikdo nikdy nenašel jediný artefakt, který by se dal připsat téhle hypotetické pokročilé kultuře? Ani šroubek, ani kousek drátu, ani umělohmotné těsnění. Mně to prostě nedává smysl.“

Po Huntově pronikavé analýze hluk kolem stolu opět o něco zesílil.

„Profesore?“ vyzval Caldwell nezúčastněným tónem Danchekkera.

Danchekker pevně sevřel rty. „Ano, já s vámi souhlasím, naprosto s vámi souhlasím. Je to zvláštní – velice zvláštní. Ale jaké nabízíte vysvětlení?“ Do hlasu se mu vloudil sarkasmus. „Chcete nám snad naznačit, že člověk a všechna zvířata přišli na Zemi v nějaké obří nebeské Noemově arše?“ Zasmál se. „Jestli ano, jak pak vysvětlíte fosilní nálezy staré stovky milionů let?“

„Slepá ulička.“ To byla poznámka profesora Schorna, odborníka na srovnávací anatomii, který před několika dny přijel ze Stuttgartu.

„Zdá se,“ souhlasil Caldwell.

Ale Danchekker ještě neskončil. „Mohl by laskavě doktor Hunt odpovědět na mou otázku?“ žádal. „Jaké jiné místo původu *přesně* navrhuje?“

„Já nenavrhuji žádné určité místo,“ odpověděl vyrovnaně Hunt. „Já pouze říkám, že je tu možná na místě poněkud více volnomyšlenkářský přístup. Konec konců, Charlieho jsme sotva našli. Výzkum se potáhne celé roky; určitě se vynoří mnoho dalších stop, které zatím neznáme. Myslím si, že je ještě příliš brzy předbíhat a hádat odpovědi. Raději bychom měli prostě postupovat a využívat každý ždibec dat, který najdeme, abychom odhalili, odkud Charlie pochází. Možná, že ze Země. Na druhou stranu – možná, že ne.“

Caldwell mu nahrál. „A jak bychom to podle vás měli udělat?“

Hunt zapřemýšlel, jestli to byla záměrná přihrávka. Ať už ano nebo ne, rozhodl se ji přijmout. „Mohli byste se blíže podívat na tohle.“ Vytáhl ze složky před sebou list papíru a poslal ho doprostřed stolu. Byla to složitá tabulka lunarských čísel.

„Co to je?“ zeptal se kdosi.

„To je z jedné té kapesní knihy," odpověděl Hunt. „Myslím si, že ta kniha je něco na způsob diáře. A také si myslím, že by to" – ukázal na papír – „mohl být kalendář." Uviděl spiklenecké mrknutí Lyn Garlandové a oplatil jí ho.

„Kalendář?"

„Jak jste na to přišel?"

„Mluvte srozumitelně!"

Danchekker se na papír několik vteřin upřeně díval. „Můžete dokázat, že se skutečně jedná o kalendář?" zeptal se.

„Ne, to nemůžu. Ale analyzoval jsem tuto tabulku a mohu potvrdit, že se skládá ze vzestupných řad čísel, které se opakují v skupinách a podskupinách. Dále, skupiny písmen, které zřejmě označují hlavní skupiny, jsou totožné se záhlavími skupin stránek v knize – což opět nápadně připomíná diář."

„*Pchchch!* Spíš to je nějaký tabulkový obsah."

„I to je možné," souhlasil Hunt. „Ale proč si chvíli nepočkat? Jakmile trochu víc porozumíme jazyku, měli bychom být schopní porovnat hodně záznamů s předměty z jiných zdrojů. Právě v takových věcech by bylo na místě, jak už jsem říkal, určité velkorysejší uvažování. Vy tvrdíte, že Charlie pochází ze Země; já říkám, že klidně může. Vy tvrdíte, že tohle není kalendář; já říkám, že může být. Podle mého názoru je přístup, jaký jste zvolil vy, příliš nepružný, než abyste dokázal skutečně přemýšlet o nějakém problému. Vy totiž už předem znáte odpověď, ke které chcete dospět."

„Slyšte, slyšte!" vykřikl kdosi na konci stolu.

Danchekker viditelně zrudl, ale Caldwell stihl promluvit dřív než on.

„Vy už jste ta čísla analyzoval, mám pravdu?"

„Ano."

„Dobrá, takže předpokládejme, že je to skutečně kalendář – co nám k němu ještě můžete říct?"

Hunt se naklonil přes stůl a ukázal perem na papír.

„Tak nejdřív dva předpoklady. Za prvé: na každé planetě je přirozenou jednotkou času den – tedy doba, za jakou se otočí kolem své osy…"

„Pokud se otáčí,“ nadhodil kdosi.

„To byl právě ten druhý předpoklad. Ale jediné známé případy, kdy rotace neexistuje – nebo kdy se doba oběhu rovná době rotace, což je v podstatě totéž – nastávají u malých těles, která obíhají kolem mnohem většího tělesa a podléhají jeho slapovým silám – například náš Měsíc. Aby to mohlo nastat u tělesa velikosti planety, musela by taková planeta obíhat velice blízko u své hvězdy – tak blízko, že by tam rozhodně nemohl existovat život našeho typu.“

„To zní docela rozumně,“ kývl Caldwell a rozhlédl se. Všichni přikyvovali. „Kam se dostáváme dál?“

„Dobrá,“ pokračoval Hunt. „Pokud se tedy planeta otáčí a den je na ní přirozenou časovou jednotkou – a pokud tato tabulka zachycuje jeden úplný oběh okolo slunce – pak má rok na dotyčné planetě sedmnáct set dnů, protože tolik záznamů tady je.“

„To je nějak moc,“ odvážil se někdo podotknout.

„Pro nás ano – tedy přinejmenším poměr délky roku a dne je velký. To může znamenat velkou vzdálenost od hvězdy, krátkou dobu rotace nebo možná trochu z obojího. Teď se podívejme na hlavní číselné skupiny – ty, co jsou označené velkými písmeny. Je jich celkem čtyřicet sedm. Ve většině z nich je třicet šest čísel, ale devět jich obsahuje třicet sedm – první, šestá, dvanáctá, osmnáctá, dvacátá čtvrtá, třicátá, třicátá šestá, čtyřicátá druhá a čtyřicátá sedmá. Na první pohled se to možná zdá trochu podivné, ale to by se zdál náš systém taky, kdyby ho zkoumal někdo, kdo se s ním nikdy nesetkal. Ale zdá se, že si s tím asi někdo trochu hrál, aby to fungovalo.“

„Hmm… jako třeba u našich měsíců.“

„Přesně. Totiž právě takovou akrobacii s čísly musíte provést, když potřebujete nějak rozumně vecpat naše měsíce do našeho roku. To proto, že mezi oběžnou dobou planety a jejího měsíce neplatí žádný jednoduchý vztah; není důvod, proč by měl. Domnívám se, že pokud se tento kalendář vztahuje k nějaké jiné planetě, pak důvod pro tuhle zvláštní směs třicet šestek a třicet sedmiček je stejný jako v našem vlastním kalendáři – ta planeta měla měsíc.“

„Takže ty skupiny jsou měsíce,“ ozval se Caldwell.

„Je-li to kalendář – ano. Každá skupina se dále dělí do podskupin – týdnů, chcete-li. Normálně má každý týden dvanáct dnů, ale v devíti dlouhých měsících má prostřední týden dnů třináct.“

Danchekker se dlouho díval ha list papíru a jeho obličej postupně nabyl bolestného výrazu.

„A toto chcete navrhnout jako seriózní vědeckou teorii?“ zeptal se slabým hlasem.

„Ovšemže ne,“ odpověděl Hunt. „Všechno je to čirá spekulace. Ale naznačuje některé možné směry dalšího výzkumu. Tak třeba ty skupiny písmen; můžeme je najít i jinde, ve věcech, které lingvistici dostanou z jiných zdrojů – data na dokumentech, data natištěná na oděvu nebo tak. Nebo třeba najdete jiný, nezávislý způsob, jak spočítat počet dní v roce; a pokud to bude sedmnáct set, tak to asi nebude jenom náhoda, že?“

„Ještě něco?“ zeptal se Caldwell.

„Ano. Počítačová srovnávací analýza té tabulky možná najde nějakou další, skrytou periodicitu – co my víme, třeba měli víc než jeden měsíc. Také by se na něm měly dát vykreslit křivky možných vztahů mezi hmotnostmi planety a měsíce a poloměrem dráhy. A jednou možná budeme schopni určit jednu z těch křivek jako správnou. Možná bude popisovat Zemi a Měsíc; ale možná, že taky ne.“

„*Absurdní!*“ vybuchl Danchekker.

„Nezaujaté?“ navrhl Hunt.

„Za pokus by stálo ještě něco,“ přerušil je Schorn. „Ten váš kalendář, jestli to tedy *je* kalendář, nám zatím udává jenom relativní údaje – kolik je dnů v měsíci, kolik měsíců v roce a tak dále. Nedají se z něj vyčíst žádné absolutní hodnoty. A my – i když je to trochu přitažené za vlasy – teď pracujeme na kvantitativním modelu Charlieho buněčného metabolismu a enzymatických procesů – je to založené na detailní chemické analýze. Možná, že dokážeme spočítat rychlost usazování odpadu a toxinů v krvi a tkáních a z toho určit délku Charlieho normálních období spánku a bdění. Pokud bychom na základě toho mohli určit délku dne, ostatní hodnoty by z toho okamžitě vyplynuly.“

„Potom bychom znali oběžnou dobu planety,“ doplnil někdo jiný. „Ale mohli bychom zjistit její hmotnost?“

„Mohli bychom udělat strukturální analýzu Charlieho kostí a svalů a určit poměr síly a váhy,“ vpadl do řeči další biolog.

„Tak bychom získali střední vzdálenost planety od slunce,“ dodal třetí vědec.

„Ale jen za předpokladu, že se její slunce podobá našemu.“

„Hmota planety by se dala zjistit ze skla a ostatních krystalických materiálů, které byly v Charlieho vybavení. Z jejich krystalické struktury bychom měli být schopní určit, v jak silném gravitačním poli chladly.“

„A jak bychom určili hustotu?“

„Pořád vám zbývá zjistit poloměr planety.“

„Je stejný jako my, takže povrchová gravitace bude podobná pozemské.“

„Ano, to je pravděpodobné, ale dokažme to.“

„Napřed dokažte, že to je kalendář.“

Ze všech stran proudily nápady a námitky. Hunt s určitým uspokojením konstatoval, že se mu přinejmenším podařilo do celé té záležitosti vdechnout trochu ducha a nadšení.

S Danchekkerem to ani nehnulo. Když hluk trochu utichl, znovu vstal a soucitně ukázal prstem na list papíru na stole.

„Samé nesmysly!“ vyplivl. „Tohle jsou všechny vaše důkazy. Tohle“ – položil vedle papíru svou objemnou složku, která přetékala poznámkami a papíry – „jsou mé důkazy, zaštítěné knihovnami, databankami a archívy celého světa. Charlie pochází ze Země!“

„A kam se tedy poděla jeho civilizace?“ zeptal se Hunt. „Odvezli ji snad nějací obrovští vesmírní popeláři?“

Tohle použití sarkasmu proti Danchekkerovi se setkalo se všeobecným smíchem. Profesor zrudl jako rak a zjevně se chystal říci cosi obscénního. Caldwell zvedl ruku, aby ho zastavil, ale situaci zachránil Schorn, který svým klidným, nevzrušeným tónem prohlásil: „Tak se zdá, dámy a pánové, že alespoň pro tuto chvíli se musíme shodnout na kompromisu – na zcela hypotetickém kompromisu. Abychom nepopudili profesora Danchekkera, musíme připustit, že se Lunarové vyvinuli ze stejných předků jako my sami.

Abychom nepopudili doktora Hunta, musíme předpokládat, že se vyvinuli někde jinde. Jak skloubíme tyto dvě zcela protichůdné myšlenky, to se, pánové, pro tuto chvíli neodvažuji hádat.“

Kapitola devět

Během týdnů, které následovaly po onom jednání, viděl Hunt trimagniskop stále méně a méně. Zdálo se, že Caldwell se v jednom kuse snaží zvát ho do nejrůznějších laboratoří a zařízení VOOSN, aby „měl věci z první ruky“ nebo do kanceláří na ředitelství Navikomu, aby se „setkal s někým, kdo by ho mohl zajímat.“ Hunt byl přirozeně velice zvědavý na lunarský výzkum, takže mu takové uspořádání docela vyhovovalo. Brzy si tykal s většinou inženýrů i vědců, alespoň v oblasti Houstonu, a měl docela dobrou představu o tom, jak pokračuje jejich práce a s jakými problémy se setkávají. Nakonec získal celkem široký přehled o činnosti na všech frontách a zjistil, že je zřejmě jedním z mála lidí, kteří si mohou utvořit celkový obraz o celé záležitosti.

Věci postupovaly v mnoha různých směrech. Výpočty strukturální účinnosti, založené na měřeních Charlieho kostry a váhy, kterou mohla nést, udaly hodnotu gravitačního zrychlení na jeho planetě a ta s přijatelnou přesností souhlasila s hodnotou určenou při testech krystalů v jeho helmě i jiných materiálů, které se vyráběly tavením. Gravitace Charlieho domovské planety se zřejmě příliš nelišila od pozemské; když už, tak mohla být o trochu vyšší. Tyto výsledky byly sice přijaty, ale pouze jako hrubá aproximace. Navíc: nikdo nemohl vědět, jak byl Charlie stavěný oproti průměrnému Lunarovi, takže stále chyběl nezvratný důkaz, zda je Charlieho domovskou planetou Země, či nějaký jiný svět. Tato otázka zůstávala otevřena.

Na vybavení, záhlaví dokumentů a některých poznámkách našli lingvistici lunarská slova, která se shodovala s označeními v kalendáři – přesně jak to Hunt předpověděl. Sice to nic *nedokazovalo*, ale dodávalo to váhu teorii, že se jedná o data.

A najednou se ze zcela nečekaného směru objevilo něco jiného, co také souviselo s kalendářem. Při stavebních pracech poblíž

měsíční základny Tycho Tři se našly zbytky kovových předmětů a budov. Vypadalo to jako zříceniny nějaké stavby. Další důkladné zkoumání odhalilo ne méně než čtrnáct těl, nebo lépe řečeno částí těl, ze kterých bylo možné poskládat přinejmenším čtrnáct jedinců obou pohlaví. Žádné z nich se samozřejmě ani zdaleka neblížilo Charlieho zachovalosti – byla totiž doslova rozmetaná. Zbylo po nich sotva víc než kousky zčernalých kostí rozházených mezi sežehnutými pozůstatky skafandrů. Zprvu to nevedlo k žádným novým zjištěním – snad kromě toho, že Lunarové byli stejně náchylní k nehodám jako lidé – dokud se nenašla náramková jednotka. Byla velká asi jako pouzdro na cigarety, nepočítáme-li náramek, a na horním povrchu měla čtyři okénka, která budila dojem miniaturních elektronických displejů. Podle jejich velikosti a tvaru se soudilo, že měly zobrazovat spíše znaky než obrázky a výzkumníci se dohadovali, že se může jednat o chronometr nebo kalkulačku; nebo možná obojí a snad i něco navíc.

Po prvním prohlédnutí na Tychu Tři byla jednotka, spolu s některými dalšími předměty, převezena na Zemi. Nakonec skončila v laboratořích Navikomu poblíž Houstonu, kde se studovala zařízení z Charlieho batohu. Po první sadě testů vědci opatrně odstranili obal, ale detailní prohlídka složitých molekulárních obvodů uvnitř nepřinesla nic zajímavého. Protože neměli na práci nic lepšího, zkusili inženýři Navikomu aplikovat proud o nízkém napětí na náhodně zvolené body a zjišťovat, co to udělá. A skutečně – když se do jedné řady kontaktů pustily jisté binární sekvence, objevily se v oknech lunarské znaky. Z toho nebyl nikdo moudrý, dokud ovšem Hunt, který byl zrovna náhodou v laboratoři, neobjevil, že jedna ze sekvencí odpovídá jménům měsíců v jeho kalendáři. Vida, zdálo se, že náramková jednotka má minimálně jednu funkci, která úzce souvisela s tabulkou v diáři. Jestli to má co dělat s měřením času, nebylo zatím jisté, ale aspoň se zdálo, že to konečně začíná dávat smysl.

Lingvistická sekce zatím stále, i když pomalu, pracovala na rozluštění jazyka. Účastnili se toho největší světoví odborníci – někteří se přestěhovali do Houstonu, jiní pracovali připojení přes datové linky. Jako první fázi útoku na baštu jazyka vypracovali

neskutečné množství statistik o rozdělení a kombinacích slov a znaků a vyprodukovali záplavu tabulek a lingvistických map, které všem ostatním připadaly stejně nesrozumitelné jako samotný jazyk. Potom to už byla z větší části záležitost intuice a hry na hádání s počítačem. Tu a tam si někdo všiml nějakého významnějšího vzoru, ten vedl k objevu jiného, ještě významnějšího a tak dále. Objevily se seznamy slov podle kategorií, které pravděpodobně odpovídaly podstatným jménům, přídavným jménům, slovesům a příslovcům a později se našly i první fráze – naprostý základ nutný k porozumění jakémukoli pokročilému inflexnímu jazyku. Začali chápat pravidla pro odvozování jiných tvarů, jako množného čísla a slovesných časů z kořenů slov a konvencí, které řídily pořadí slov ve větě. Začaly se objevovat první známky lunarské gramatiky a odborníci čelili budoucnosti s optimismem; byli přesvědčení, že už brzy budou moci začít přiřazovat prvním slovům anglické ekvivalenty.

I matematici, organizovaní podobně jako lingvistici, přicházeli na zajímavá fakta. Diář obsahoval mnoho stránek čísel a tabulek – což naznačovalo něco na způsob *Užitečných informací.* Jedna z těchto stránek byla svisle rozdělená na střídající se sloupce čísel a slov. Jeden výzkumník si povšiml, že jedno z těch čísel je 1836 – poměr hmoty protonu a elektronu, fundamentální fyzikální konstanta, která musí být stejná v celém vesmíru. Někdo navrhl teorii, že na této stránce jsou uvedené převody lunarských jednotek hmotnosti, jako my máme tabulky na převod uncí na gramy, gramů na libry atd. Kdyby to byla pravda, měli by vědci v ruce úplný lunarský systém měření hmotnosti. Problém byl ovšem v tom, že celá teorie se opírala pouze o čirou spekulaci, že číslo 1836 skutečně označuje poměr hmoty protonu a elektronu a není to jen nějaká náhodná shoda. Potřebovali to ověřit z jiného zdroje.

Když Hunt jednou odpoledne s matematiky mluvil, překvapilo ho, že nevědí o tom, že chemikové a anatomové v jiných sekcích odhadli povrchovou gravitaci. Jakmile se o tom zmínil, všichni okamžitě pochopili význam takového zjištění. Pokud Lunarové přijali stejnou konvenci jako Pozemšťané a používali stejné jednotky pro hmotnost a váhu na své planetě, pak by tabulka udávala lunarské jednotky váhy. Dále: měli po ruce přinejmenším jeden předmět,

jehož váha se dala přesně určit – samotného Charlieho. Protože měli odhad povrchové gravitace, mohli snadno zjistit, kolik kilogramů by Charlie vážil doma. Teď už chybělo jediné – faktor konverze mezi některou lunarskou jednotkou váhy a kilogramem. Potom Hunta napadlo, že mezi Charlieho osobními dokumenty by mohla být jeho identifikační karta, lékařská karta – prostě něco, co by vyjadřovalo jeho váhu v jeho vlastních jednotkách. Takový údaj by jim řekl všechno, co potřebují vědět. Diskuse náhle skončila, když se předseda matematické sekce vzrušeně a ve velkém spěchu odebral za předsedou lingvistické sekce. Lingvistici řekli, že pokud na něco takového narazí, dají jim vědět. Prozatím nedali.

Další malá skupinka, zahrabaná kdesi v kancelářích v nejvyšších patrech ředitelství Navikomu, pracovala na možná nejdůležitějším nálezu vůbec. Dvacet stránek na konci druhé knihy totiž tvořily mapy. Byly nakreslené v poměrně malém měřítku a každá zobrazovala jinou část povrchu planety – ale ta planeta se vůbec nepodobala Zemi. Oceány, světadíly, řeky, jezera, ostrovy i většina ostatních geografických útvarů se dala snadno rozeznat, ale v žádném případě se nepodobaly povrchu Země, ani když se vzalo v úvahu těch padesát tisíc let – což stejně nehrálo velkou roli, snad jen ve velikosti polárních čepiček.

Každá mapa měla pravoúhlou síť vztažných linií, podobných pozemské zeměpisné délce a šířce. Ty od sebe byly vzdálené čtyřicet osm (desítkových) jednotek. Vypadalo to, že znázorňují lunarskou úhlovou míru, protože nikdo si neuměl představit jiný rozumný způsob, jak zavést souřadnicový systém na povrchu koule. Klíčem byla čtvrtá a sedmá mapa: těmi probíhal nulový poledník. Linie na východě byla označená „528“ a na západě „48“ – to znamenalo, že Lunarové dělili kruh na 576 „stupňů“. To se docela dobře shodovalo s jejich dvanáctkovou číselnou soustavou i s jejich konvencí číst zprava doleva. Další krok byl spočítat, jak velké procento povrchu planety znázorňuje každá mapa a spojit je do jednoho celku.

Ale základní plán se rýsoval jasně. Polární čepičky byly daleko větší než ty, které podle současných teorií byly na Zemi v pleistocénu – místy sahaly až na dvacátý stupeň (pozemský) zeměpisné šířky. Většina moří kolem rovníku byla ze všech stran

uzavřená pobřežím a ledem. Po pevninách v nezaledněném pásu a – i když řidčeji – i na ledovcích, byly rozesety tečky, které pravděpodobně znázorňovaly města.

Když Hunta pozvali, aby se přišel na mapy podívat, vědci mu ukázali měřítka vytištěná na okrajích. Kdyby jenom dokázali ta čísla převést na kilometry, dostali by průměr planety. Ale nikdo jim neřekl o těch tabulkách, které matematici pokládali za převody vah. Co když tam byla tabulka i pro míry? Kdyby v takovém případě našli mezi Charlieho dokumenty nějakou zmínku o jeho výšce, stačilo by ho změřit a věděli by, jak dlouhá byla lunarská míle. A protože už znali povrchovou gravitaci planety, její hmotnost a průměrná hustota by se daly určit bez jakýchkoli problémů.

Všechno to bylo velice vzrušující, ale nedokazovalo to nic víc, než že nějaká planeta existovala. Nedokazovalo to, že odtamtud pocházel Charlie a Lunarové. Koneckonců – má-li někdo v kapse plán Londýna, nemusí být ještě Londýňan. Takže celá ta práce s korelací čísel zjištěných měřením a vážením Charlieho s čísly na mapách a v tabulkách mohla být klidně založena na jednom velkém omylu. Pokud diář pocházel z planety zobrazené na mapách, ale Charlie sám ne, mohl by systém měr odvozený z tabulek být úplně jiný než ten, ve kterém by byly vyjádřeny jeho osobní charakteristiky v dokumentech, protože by se na planetě zobrazené na mapách prostě nepoužíval. Všechno to bylo hrozně zmatené.

A konečně: nikdo dosud nezvratně nedokázal, že planeta na mapách není Země. Jistě, *nevypadala* jako Země a pokusy odvodit z map tvar našich kontinentů byly vesměs neúspěšné. Ale gravitace se zase tolik nelišila. Co když povrch Země prodělal za posledních padesát tisíc let mnohem větší změny, než se doposud soudilo? A Danchekkerovy argumenty byly stále velice silné – kdyby je nějaká teorie chtěla vyvrátit, musela by toho vysvětlovat opravdu hodně. Ale v té době už většina vědců dospěla do stádia, kdy je nic nemohlo překvapit.

„Dostal jsem tvoji zprávu. Přišel jsem, jak to šlo," hlásil Hunt, když ho Lyn Garlandová uváděla do Caldwellovy kanceláře.

Caldwell pokývl k jednomu křeslu naproti svému stolu a Hunt se posadil. Caldwell se podíval na Lyn, která stála u dveří.

„To je v pořádku," řekl. Lyn odešla a zavřela za sebou dveře.

Caldwell na pár vteřin věnoval Huntovi nevýrazný pohled a bubnoval prsty na stůl.

„Za posledních pár měsíců jste tu hodně viděl. Co si o tom myslíte?"

Hunt pokrčil rameny. Odpověď byla zřejmá.

„Líbí se mi tu. Dějí se tu zajímavé věci."

„A vy máte zajímavé věci rád, co?" Výkonný ředitel přikývl, napůl sám pro sebe. „No, zatím jste viděl jen část z toho, co děláme. Většina lidí dneska netuší, jak velké VOOSN vlastně je. Všechno, co tu kolem vidíte – laboratoře, budovy, odpalovací rampy – to je jenom zadní řada. Naše hlavní síla je vpředu." Ukázal na fotografie na jedné zdi. „Právě teď naši lidé zkoumají marťanské pouště, řídí sondy, které pronikají mraky na Venuši a procházejí se po Jupiterových měsících. Oddělení hlubokého vesmíru v Kalifornii vymýšlí lodě, proti kterým budou Vegy a dokonce i lodě mise Jupiter Čtyři vypadat jako pramičky. Robotické sondy s fotonovým pohonem, které nám umožní dosáhnout hvězd – některé budou až jedenáct kilometrů dlouhé! Představte si to – jedenáct kilometrů!"

Hunt se pokusil chovat se tak, jak od něj Caldwell čekal. Problém byl v tom, že si nebyl jistý, *co* od něj vlastně čeká. Caldwell nikdy nedělal nebo neříkal nic bezdůvodně. A důvod, proč mluvil zrovna o tomhle, byl Huntovi záhadou.

„A to je jenom začátek," pokračoval Caldwell. „Stroje budou následovat lidé. A potom – kdo ví? Tohle je největší věc, do které se kdy lidstvo pustilo: Spojené státy americké, Spojené státy evropské, Kanada, Sověti, Austrálie – všichni na tom dělají spolu. Kam se něco takového může dostat, když se to jednou dá do pohybu? Kde to skončí?"

Poprvé od svého příletu do Houstonu zachytil Hunt v Caldwellově hlasu náznak emocí. Pomalu kývl, i když tomu pořád úplně nerozuměl.

„Určitě jste si mě sem nezavolal proto, abyste mi tu udělal reklamní přednášku," prohodil.

„To ne," souhlasil Caldwell. „Zavolal jsem vás sem, protože je čas, abychom si spolu vážně promluvili. Vím toho o vás dost. Vím, co se vám honí hlavou. Jste stejný jako ti hoši, co tady dávají věci do kupy." Opřel se a zadíval se Huntovi přímo do očí. „Chci, abyste se přestal zašívat u MKD a šel pracovat k nám."

Ten výrok praštil Hunta jako pravý hák.

„Co… k Navikomu?"

„Správně. Nebudeme si nic předstírat. Vy jste typ člověka, jakého potřebujeme a my vám můžeme poskytnout to, co potřebujete vy. Vím, že nemusím zabíhat do detailů, abyste mě pochopil."

Huntovo prvotní překvapení trvalo možná půl vteřiny. Počítač v jeho hlavě už zpracovával odpovědi. Caldwell tohle připravoval – celé týdny ho zkoušel. Proto tedy nechal triskop převzít inženýry Navikomu? Copak to plánoval už tehdy? Hunt nepochyboval o konečném výsledku tohoto rozhovoru. Pravidla hry ale vyžadovala, aby kladl otázky a dostával odpovědi, než se závazně vyjádří.

„Zřejmě jste si dost jistý, že máte to, co potřebuju." Hunt si vybral havanský doutník. „Já si nejsem jistý, jestli sám vím, co vlastně potřebuju."

„Opravdu…? Nebo o tom prostě jen nerad mluvíte?" Caldwell si zapálil doutník. Chvilku bafal a potom pokračoval: „Z New Crossu do *Časopisu královské společnosti* a vlastní silou. To je slušný výkon." Udělal pochvalné gesto. „My tu máme rádi ty, kdo se vypracovali sami – je to tak nějak… tradiční. Proč jste se do toho pustil?" Nečekal na odpověď. „Napřed elektronika, potom matematika… dále jaderná fyzika a nakonec nukleonika. A co bude dál, doktore Hunte? Do čeho se pustíte potom?" Opřel se a vyfoukl oblak dýmu, zatímco Hunt jeho otázku zvažoval.

Nakonec uznale zdvihl obočí. „Zřejmě jste dobře informovaný."

Caldwell neodpověděl přímo, ale jednoduše se zeptal: „Jak se dařilo vašemu strýčkovi v Lagosu, když jste tam byl loni na dovolené? Líbilo se mu tamější počasí víc než počasí ve Worcesteru v Anglii? Viděl jste v poslední době Mikea z Cambridge? Asi těžko – je totiž příslušníkem VOOSN a posledních osm měsíců je na Hellas Dvě na Marsu. Mám pokračovat?"

Hunt byl příliš rozumný, než aby ho to pohoršilo; kromě toho, rád sledoval v akci skutečné profesionály. Slabě se usmál.

„Deset bodů z deseti.“

Caldwell najednou smrtelně zvážněl. Naklonil se a položil lokty na stůl.

„Já vám řeknu, kam půjdete dál, doktore Hunte,“ řekl. „Ven – ven ke hvězdám! Jsme na cestě ke hvězdám už od chvíle, kdy se ty Danchekkerovy ryby vyhrabaly z bahna. Co je k tomu přimělo? Totéž nutkání, které vás pohání celý váš život. Dostal jste se dovnitř atomu – tak daleko, jak to bylo možné; teď už vám zbývá jenom jedna cesta – ven. Tohle vám nabízí VOOSN a vy to nemůžete odmítnout.“

Hunt k tomu neměl co říct. Viděl před sebou dvě možné budoucnosti: jedna vedla zpátky do Metadynu, druhá pořád dál; do nekonečna. A tu první si vybrat nemohl ze stejného důvodu, z jakého se lidský rod nemohl vrátit do hlubin oceánů.

„A co z toho budete mít vy?“ zeptal se.

„Myslíte tím, co máte vy, že to potřebujeme?“

„Ano.“

„Potřebujeme váš mozek a způsob, jakým pracuje. Vy myslíte jinak než ostatní. Vidíte problémy z úhlů, ze kterých se na ně nikdo nikdy nepodíval. A právě tohle potřebujeme, abychom rozluštili tu Charlieho záhadu. Proč se tu všichni tak hádají? Protože neustále předpokládají, co by předpokládat neměli, i když závěry vypadají samozřejmě. A musí na to být zvláštní mysl, aby pochopila, co je špatně, když se ukáže, že věci, které všichni rozumní lidé pokládají za samozřejmé, nejsou pravda. A já myslím, že vy takovou mysl máte.“

Z té poklony se Hunt necítil dvakrát nejlépe. Rozhodl se trochu pohnout. „Co přesně máte na mysli?“

„No, lidi, kteří pro nás pracují, jsou specialisté – nejlepší ve svém oboru,“ odpověděl Caldwell. „Nechápejte mě špatně – jsou dobří, ale já bych chtěl, aby se soustředili jen na to, co ovládají. Ale kromě nich potřebuju ještě někoho, kdo má nespecializovaný a tedy nestranný pohled na svět; někoho, kdo by všechny ty nálezy shrnoval a zapracovával je do celkového obrazu. Můžete to chápat tak, že lidé

jako Danchekker umějí malovat dílky skládačky, ale potřebuju někoho, jako jste vy, aby je správně složil. Už hezkou chvíli to stejně děláte, i když neoficiálně; já říkám, že přišel čas, aby to bylo oficiální.“

„A co organizace?“ zeptal se Hunt.

„Na to jsem už myslel. Nechci proti sobě nikoho poštvat tím, že bych nějakého nováčka udělal jeho šéfem. To by nebyl dobrý tah. A já si myslím, že to byste ani sám nechtěl.“

Hunt zavrtěl hlavou, aby dal najevo, že to by opravdu nechtěl.

„Takže,“ pokračoval Caldwell, „já myslím, že sekce budou fungovat stejně jako doposud. Naše vztahy s organizacemi mimo Navikom zůstanou beze změny. Ale všechny závěry, ke kterým někdo dospěje, a všechny nové nálezy půjdou do centrální koordinační sekce – tedy k vám. Vaše práce bude všechny poznatky skloubit, jak už jsem říkal. Časem dostanete vlastní personál, až na to nebudete sám stačit. Budete mít právo vyžádat si od libovolného specialisty jakékoli informace, které budete potřebovat; tím pádem budete mít i vliv na jejich úkoly. Co se týče vašich úkolů, řeknu vám je ještě jednou a pořádně: zjistěte, co byli ti Charlieho lidé zač, odkud přišli a co se s nimi stalo. Budete se hlásit přímo mně a zbavíte mě tak celého problému. Mám už tak dost nabitý program, nepotřebuju se ještě starat o mrtvoly.“ Napřáhl ruku na znamení, že skončil. „No, co říkáte?“

Hunt se musel sám pro sebe usmát. Jak Caldwell říkal – nebylo vlastně o čem přemýšlet. Zhluboka se nadechl a otočil ruce dlaněmi nahoru. „Jak jste říkal – takovou nabídku nelze odmítnout.“

„Takže to berete?“

„Beru.“

„Tak vítejte k Navikomu.“ Caldwell vypadal potěšené. „Tohle chce zapít.“ Vytáhl láhev a sklenice, které měl schované někde za stolem. Nalil do jedné whisky a podal ji svému nejnovějšímu zaměstnanci.

„Kdy mám začít?“ zeptal se po chvíli Hunt.

„No, bude asi trvat pár měsíců nebo tak, než se vyřídí formality s MKDR. Ale proč čekat tak dlouho? Beztak nám vás MKDR oficiálně

poskytla a po dobu svého pobytu podléháte mně, takže – co takhle zítra ráno?“

„Kristepane!“

Caldwellův tón se změnil. Teď mluvil úsečně a obchodně.

„Dám vám k dispozici kanceláře v téhle budově. Rob Gray tímto přebírá velení triskopu a inženýři, které jsem mu určil, budou pod jeho velením, dokud bude v Houstonu. Tím pádem jste vy úplně volný. Do konce týdne mi předložíte odhad, co budete potřebovat – kancelářský personál, technický personál, vybavení, nábytek, prostor v laboratoři a počítačová zařízení.

Přesně za týden budete mít připravenou svou prezentaci na jednání ředitelů sekcí, které svolám, a tam jim předložíte návrh, jak byste co nejlépe spolupracovali. Ale nějak taktně. Oficiální vyrozumění o těchto změnách vydám až po jednání, až už budou všichni vědět, o co jde. Do té doby o tom s nikým nemluvte, jen se mnou a s Lyn.

Vaše skupina se bude jmenovat *Zvláštní skupina L* a vy budete ředitel Skupiny L. V termínech Vesmírného oddělení je to pozice, výkonná, stupeň čtyři, civilní. Patří k tomu všechny klasické výhody bezplatné přepravy vozidly a letouny VOOSN, přístup k tajným materiálům až do kategorie tři a standardní oděv a vybavení při pracovních úkolech v zámoří nebo ve vesmíru. Všechno je popsáno ve *Výkonném manuálu;* detaily o struktuře zpráv, administrativní procedury a podobné věci najdete v *Příručce korporační politiky VOOSN*. Ty knihy vám sežene Lyn.

Musíte se spojit s federálními úřady v Houstonu ohledně trvalého pobytu v USA; Lyn zná ty správné lidi. Zařiďte si převoz osobních věcí z Anglie tak, jak vám to bude vyhovovat, na náklady Navikomu. Pomůžeme vám najít místo, kde byste mohl bydlet, ale zatím zůstanete v Oceánu.“

Hunta napadlo, že kdyby se Caldwell narodil před třemi tisíci lety, možná by Řím *mohli* postavit za den.

„Kolik dělá váš současný plat?“ zeptal se Caldwell.

„Dvacet pět tisíc evropských dolarů.“

„Dám vám třicet.“

Hunt němě přikývl.

Caldwell se odmlčel a zapřemýšlel, jestli na něco nezapomněl. Nic nenašel, a tak se opřel a pozvedl sklenici. „Tak na zdraví, Vicu.“

Bylo to vůbec poprvé, co se k Huntovi zachoval neformálně.

„Na zdraví.“

„Na hvězdy.“

„Na hvězdy.“

K uším jim dolehlo vzdálené dunění. Když se podívali z okna, spatřili sloup světla stoupající k obloze – z odpalovací rampy za městem startovala Vega. Huntem projelo vzrušené zamrazení. Tohle byl symbol – nejdokonalejší vyjádření lidské touhy proniknout do kosmu a on se měl teď stát jeho součástí.

Kapitola deset

Hned jak se Zvláštní skupina L oficiálně rozběhla, začaly na ni pršet první požadavky a v následujících týdnech jich bylo čím dál víc. Ke konci měsíce na to už Hunt sám nestačil a musel přijímat další lidi daleko rychleji, než původně plánoval. Ze začátku si totiž chtěl nějakou dobu udržet jenom základní personál, aspoň dokud pořádně nezjistí, co se od něj vlastně bude žádat. Když Caldwell ohlásil založení jeho skupiny, zaznamenal jeden nebo dva projevy žárlivosti a zášti, ale většina byla toho názoru, že Hunt měl už hodně dobrých nápadů a že je docela rozumné nechat si ho tu natrvalo. Za čas museli dokonce i ti, kdo byli proti, uznat, že se Skupinou L jde všechno nějak líp. Někteří nakonec úplně obrátili a začali ji všemožně podporovat, protože poznali výhody obousměrného komunikačního kanálu s Huntovými lidmi – každý bit dat, který jim poslali, se vrátil desetinásobně. Olej, který Caldwell nakapal do svého stroje na skládání, se osvědčil – stroj se rozběhl na nejvyšší obrátky a jednotlivé dílky do sebe najednou začaly zapadat.

Matematická sekce pořád pracovala na vzorcích a rovnicích, které našli v knihách. Protože matematické vztahy musí být vždycky stejné nezávisle na tom, jak jsou zapsané, nemuseli se o jejich významu dohadovat tak jako lingvistici, kteří luštili jazyk. Pozornost matematiků upoutala tabulka převodu vah. Potom začali zkoumat další tabulky v téže knize a brzy našli jednu, kde bylo uvedeno mnoho běžných fyzikálních a matematických konstant.

Rychle odhalili číslo *pí*, *e*, základ přirozených logaritmů a jednu nebo dvě další, ale stále nerozuměli systému jednotek natolik, aby mohli dešifrovat zbytek.

Jakmile kartografové dodali informace o lunarské úhlové míře, dokázali výzkumníci odhalit trigonometrické tabulky. Sloupce těchto tabulek byly nadepsané lunarskými symboly pro sinus, kosinus, tangens a tak dále. Jakmile byly tyto symboly rozluštěné, začaly

najednou dávat smysl další vzorce; v některých vědci poznali známé trigonometrické vztahy. S *jejich* pomocí se podařilo určit konvence, jaké platily při zápisu základních početních výkonů a umocňování a ty zase umožnily rozpoznat pohybové rovnice. Nikoho nepřekvapilo, když se ukázalo, že lunarští vědci přišli na úplně stejné zákony jako Newton. Matematici přešli k tabulkám elementárních integrálů a standardním tvarům diferenciálních rovnic nižšího řádu. Na dalších stránkách byly výrazy, které pravděpodobně popisovaly rezonanci a tlumené kmity. I tady představovala velký problém nejistota ohledně jednotek; výrazy byly ve standardním tvaru, který mohl stejně dobře popisovat elektrické, mechanické, termické nebo nějaké úplně jiné fyzikální jevy. Dokud nebude známo víc o lunarských jednotkách, nemohli si být jistí, co přesně znamenají, i když jim z matematického hlediska rozuměli.

Hunt si vzpomněl, že mnoho elektrických přístrojů z Charlieho batohu na sobě mělo malé kovové štítky, umístěné vedle zástrček, zásuvek a jiných vstupních/výstupních spojů. Napadlo ho, že některé ze symbolů, které na nich byly vyryté, by mohly označovat napětí, proud, výkon, frekvenci atd. – všechno v lunarských jednotkách. Strávil celý den v elektronických laboratořích, sepsal o těchto značkách kompletní zprávu a dal ji matematikům. Nikoho totiž předtím nenapadlo, aby se jim o tom zmínil.

Technici našli v náramkové jednotce z Tycha baterii, rozebrali ji a s pomocí elektrochemika z jiné sekce spočítali, jaké napětí měla. Lingvistici jim přeložili značky na obalu a voilá! – hodnota lunarské jednotky napětí byla na světě. No, aspoň něco.

Profesoři Danchekker a Schorn veleli biologickému výzkumu. Bylo to trochu překvapivé, ale Danchekker se vůbec nezdráhal spolupracovat se Skupinou L a neustále ji zásoboval čerstvými informacemi. To ovšem způsobil jeho hluboce zakořeněný smysl pro povinnost, ne nějaká změna názoru. Jeho neochota ustoupit byť i o centimetr od svých nekompromisních názorů ohledně původu Lunarů byla absolutní.

Schorn se, jak slíbil, pokusil odvodit délku Charlieho denního cyklu z jeho buněčného metabolismu a tělesné chemie, ale neměl moc velký úspěch. Ano, výsledky získal, ale nedávaly smysl.

Některé testy udávaly hodnotu dvacet čtyři hodin, což znamenalo, že Charlie byl ze Země; jiné udávaly třicet pět hodin, což znamenalo, že musel být odjinud. Pokud tedy tyto výsledky něco znamenaly, pak to, že Charlie pocházel z několika míst najednou. Buď to byl nesmysl, nebo bylo na použitých metodách něco v nepořádku, případně byla celá ta věc složitější, než se zdálo. Danchekker měl se svým výzkumem větší úspěchy. Analyzoval tvary a velikosti Charlieho cév a svalů a sestavil rovnice, které popisovaly výkon Charlieho oběhového systému. Z toho pak dostal sadu křivek, které popisovaly teplo, které by Charlie získal či ztratil při libovolné dané teplotě vnějšího prostředí. S použitím některých Schornových údajů, které prozatím nebudily podezření, pak určil Charlieho normální tělesnou teplotu – za předpokladu, že stejně jako u všech ostatních savců i jeho tělo regulovalo svou teplotu na hodnotu, při které chemické reakce v buňkách probíhaly optimální rychlostí. Tuto teplotu dosadil do své původní rovnice a tak získal odhad vnější teploty, nebo, lépe řečeno, teploty prostředí, na kterou byl Charlie nejlépe adaptovaný. Se započítáním možné chyby se pohybovala mezi dvěma a devíti stupni Celsia.

Protože se Schornovi nepodařilo spolehlivě určit délku lunarského dne, nedaly se ke kalendáři stále přiřadit žádné určité hodnoty, i když důkazy z různých zdrojů téměř nezvratně potvrzovaly, že se skutečně jedná o kalendář. Ale elektronici navrhli jiný způsob, jak zjistit lunarské jednotky času – s pomocí jednotek elektřiny, které už byly na nejlepší cestě k rozluštění. Pokud by se matematikům podařilo rozluštit rovnice elektrické oscilace, mohli by s její pomocí vyjádřit v lunarských jednotkách dvě důležité konstanty – permeabilitu a permitivitu vakua. Jejich vydělením by pak získali rychlost světla, vyjádřenou v lunarských jednotkách délky za lunarskou jednotku času. Délkové jednotky byly už rozluštěné; a tak by odhalili jednotku času.

Všechny tyto události ve VOOSN samozřejmě přitahovaly pozornost veřejnosti. Objev technicky vyspělé civilizace staré padesát tisíc let bylo něco, co se nevidí každý den. Některé z titulků, které se objevovaly ve Světové zpravodajské síti, když byl celý příběh zveřejněn – několik týdnů po původním nálezu – byly

pamětihodné: MUŽ NA MĚSÍCI PŘED ARMSTRONGEM; některé byly směšné: VYHYNULÁ CIVILIZACE NA MARSU; některé byly prostě špatné: NAVÁZÁN KONTAKT S MIMOZEMSKOU INTELIGENCÍ. Ale většina docela dobře vystihovala situaci.

V následujících měsících musel zmocněnec VOOSN pro veřejné vztahy ve Washingtonu, zvyklý na klidné a stereotypní jednání s médii, čelit nekonečným otázkám vydavatelů a producentů celého světa. Nějakou dobu se držel statečně, ale nakonec se zachoval jako lidská bytost a odkázal je na oddělení pro veřejnost Navikomu v Houstonu. Jeho ředitel našel ve Skupině L stálý zdroj nových informací, takže pracovní povinnosti Victora Hunta se ještě víc rozšířily. Brzy se denně účastnil tiskových konferencí a natáčení televizních dokumentů a rozhovorů; navíc musel každý týden připravit bulletin o tom, jakých pokroků se dosáhlo. I když byly tyto bulletiny ostře objektivní a pečlivě formulované, zřejmě se s nimi po cestě z kanceláří Navikomu na stránky světových novin a nástěnné obrazovky dělo něco podivného. A ještě podivnější věci se děly v hlavách lidí, kteří je četli.

Jedny britské nedělní noviny předložily zpracování Starého zákona, které všechny události vysvětlovalo jako intervenci vesmírných bytostí, pozorovanou a zaznamenanou prostými lidskými pozorovateli. Egyptská morová rána byla ekologická katastrofa, záměrně způsobená jako varování utlačovatelům; Mojžíše převedly přes Rudé moře létající talíře, když předtím rozdělily vodu pomocí nukleonických silových polí; nebeská mana byla vytvořená z uhlovodíkových produktů termonukleárních pohonných jednotek. Jistý pařížský vydavatel, když zjistil, jaký to mělo ohlas, dostal jiný nápad a pověřil reportéra na volné noze, aby přehodnotil život Ježíše Krista jako symbolický příběh takzvaných „zázraků“, které provozoval Lunar, navrátivší se na Zemi po čtyřicet osm tisíc let dlouhé meditaci v galaktické prázdnotě.

Neustále se objevovaly „autentické“ zprávy o Lunarech. Lunarové postavili pyramidy, potopili Atlantidu a prokopali Bospor. Našlo se mnoho očitých svědků lunarských přistání v moderní době. Kdosi tvrdil, že před dvěma lety mluvil s pilotem lunarské vesmírné lodi v Coloradské poušti. Za všechny nadpřirozené jevy, zjevení,

navštívení, zázraky, svaté, duchy, vize a čarodějnice, které byly kdy zaznamenány, mohli Lunarové.

Ale když ani po několika měsících nepřišlo žádné dramatické rozuzlení, svět začal hledat nové senzace. Zprávy o dalších nálezech se zase omezily jen na seriózní vědecké časopisy a zápisy profesionálních společností. Ale vědci neúnavně pokračovali v práci.

Tehdy tým VOOSN, který stavěl optickou observatoř na odvrácené straně Měsíce, zjistil asi šedesát metrů pod povrchem podivné ultrazvukové odrazy. Vykopali šachtu a objevili něco, co byly zřejmě pozůstatky podzemních pater další lunarské základny, nebo přinejmenším nějaké budovy. Byla to jenom krabice s kovovými stěnami, vysoká přibližně tři metry a o rozměrech malého domu; jedna stěna chyběla a asi tak čtvrtina prostoru byla zasypaná prachem a kamením. Na konci našli zuhelnatělé kostry osmi dalších Lunarů, pár kusů nábytku a technického vybavení a hromadu uzavřených kovových nádob. Po zbytku struktury, k níž tato místnost kdysi patřila, nebylo ani stopy.

Ve Westwoodu později nádoby otevřeli. Bylo v nich jídlo, slušně zachovalé na to, že prošlo tepelnou úpravou. To, co upeklo jídlo, mělo pravděpodobně na svědomí i Lunary kolem. Většina konzerv obsahovala zeleninu, maso a sladidla; ale v několika se našly ryby, velké asi jako slaneček a dokonale zachovalé.

Když Danchekkerův asistent jednu z těch ryb rozpitval, nedokázal se vyznat v tom, co spatřil. Zavolal tedy profesora. Danchekker odešel z laboratoře až druhý den v osm hodin ráno. O týden později pak ohlásil užaslému Vicu Huntovi: „Tato ryba nikdy neplavala v žádném našem oceánu; nevyvinula se tady a není vůbec příbuzná s žádným tvorem, který kdy na této planetě žil!“

Kapitola jedenáct

Výprava Apolla 17 v prosinci 1972 udělala úspěšnou tečku za první etapou lidského úsilí proniknout na jiný svět a prozkoumat ho. Po skončení programu Apollo musela NASA své aktivity omezit, především kvůli finančnímu tlaku, ekonomické recesi, která prošla celým západním světem, politicky inspirované naftové krizi, různým dalším krizím, které se šířily ze Středního Východu a jižní Afriky a následkům války ve Vietnamu. Během sedmdesátých let byla vyslána řada automatických sond na Mars, Venuši, Merkur a některé vnější planety. Když v osmdesátých letech znovu začaly lety s lidskou posádkou, soustředila NASA síly na vývoj různých typů raketoplánů a na konstrukci trvale osídlených orbitálních laboratoří a observatoří. Jejím hlavním cílem bylo vytvořit pevný odrazový můstek pro další expanzi. A tak byl Měsíc znovu ponechán svému osudu a mohl si dál nerušeně hloubat o vesmíru, aniž by ho člověk rušil.

Informace, které přinesli astronauti z Apolla, konečně vyřešily některé otázky o povaze a původu Měsíce, jež si kladly celé generace pozemských pozorovatelů. Brzy po zformování Sluneční soustavy, před 4,5 miliardy let plus mínus pár milionů, byl Měsíc do velké hloubky tekutý, možná až do poloviny poloměru; teplo vznikalo z uvolněné gravitační energie, jak Měsíc nabýval svého tvaru. Během následujícího období pak chladl; těžší minerály, které obsahovaly železo, klesly do středu a lehčí, hliníkové, vyplavaly nahoru a stala se z nich kůra. Neustálé meteorické bombardování směsí trochu zamíchalo a celý proces komplikovalo, ale před 4,3 miliardy let byla už kůra prakticky hotová. Bombardování pokračovalo až do doby před 3,9 miliardy let – a v té době už na Měsíci existovala většina známých útvarů. Potom, až do doby před 3,2 miliardy let, se občas někde vylila z nitra čedičová láva, kterou roztavilo teplo z radioaktivního rozpadu zářičů soustředěných pod povrchem. Láva

vyplňovala krátery a tvořila tak tmavá *moře.* Kůra chladla do stále větší hloubky, až už ji roztavená hmota nemohla prorazit. Potom už se nic neměnilo. Čas od času dopadl meteorit a udělal nový kráter a padající prach pomalu erodoval vrchní milimetr povrchu, ale v zásadě se z Měsíce stal mrtvý svět.

Tento výklad historie byl založen na detailních pozorováních a omezených průzkumech přivrácené strany. Pozorování odvrácené strany z oběžné dráhy naznačovala, že to tam zřejmě probíhalo podobně, a protože všechno zapadalo do tehdejších teorií, ještě mnoho let po Apollu o tom nikoho nenapadlo pochybovat. Jistěže se muselo ještě doplnit pár detailů, ale celkový obraz byl jasný. Jenomže když se člověk na Měsíc vrátil, aby se tam usadil, pozemní průzkumy odvrácené strany začaly podávat svědectví o úplně jiném a naprosto nečekaném příběhu.

I když odvrácená strana vypadala zdálky skoro stejně jako přivrácená, mikroskopická zkoumání povrchu ukázala, že musela projít úplně jiným procesem. A navíc, když se na přivrácené straně rozmnožily základny, odpalovací rampy, komunikační stanice a další civilizační vymoženosti, jež provázely člověka na každém kroku, začal metodický průzkum povrchu přinášet další podivné výsledky.

Všechny experimenty, které vědci provedli na vzorcích hornin přivezených z osmi míst prozkoumaných před rokem 1975, zaznamenaly výsledky, které zcela souhlasily s ortodoxními teoriemi. I když počet míst, ze kterých byly k dispozici vzorky, vzrostl na několik tisíc, valná většina nových dat souhlasila se starými výsledky – ale objevily se některé pozoruhodné výjimky jako by naznačující, že některé útvary na přivrácené straně Měsíce by správně měly být na té odvrácené.

Žádné nabízené vysvětlení nebylo nikdy úplně uspokojivé.

Vysokým úředníkům VOOSN to nedělalo těžkou hlavu, protože v té době se už lunarskou otázkou nezabývalo jen několik vědců, ale prakticky všichni zaměstnanci. Jenom akademická bratrstva na několika univerzitách si občas našla čas, aby hloubali o spektrálních neslučitelnostech různých vzorků prachu. A tak věda nechala problém „měsíčních hemisférických anomálií“ po mnoho let

založený spolu s milionem a jedním dalším problémem v zásuvce označené „Příčina neznámá“.

Součástí práce Skupiny L bylo i vytváření metodických přehledů současných znalostí v každém odvětví vědy, které se nějak podílelo na problému Lunarů. Cokoli, co souviselo s Měsícem, bylo přirozeně na seznamu jako jedna z priorit a skupina měla brzy o Měsíci tolik informací, že by to stačilo na menší knihovnu. Dva mladí fyzikové, kteří se nedokázali dost rychle ztratit, když Hunt rozděloval úkoly, byli pověřeni herkulovskou prací všechna ta data projít. Netrvalo dlouho a dostali se k problému hemisférických anomálií. Tam pak našli zprávu o sadě datovacích experimentů, které před několika lety provedl v Institutu Maxe Plancka v Berlíně nukleolog jménem Kronski. Když si oba fyzikové ta data prostudovali, všeho nechali a vyhledali Hunta.

Po dlouhém rozhovoru Hunt zavolal doktorovi Saulu Steinfieldovi z katedry fyziky na univerzitě v Nebrasce, který se specializoval na měsíční fenomény. Následkem tohoto rozhovoru Hunt požádal svého zástupce, aby na pár dní převzal řízení Skupiny L a druhý den ráno odletěl na sever do Omahy. Steinfieldova sekretářka vyzvedla Hunta na letišti a neuběhla ani hodina a už byl v jedné laboratoři na katedře fyziky a prohlížel si metrový model Měsíce.

„Kůra není rovnoměrně rozložená,“ Steinfield mávl rukou k modelu. „Na odvrácené straně je mnohem silnější – tohle víme pěkně dlouho, už od dob prvních umělých družic Měsíce ze šedesátých let dvacátého století. Těžiště Měsíce leží asi dva kilometry od geometrického středu.“

„A bez zřejmého důvodu,“ zamyslel se Hunt.

Steinfield dál opisoval rozmáchlá gesta kolem koule před nimi. „Samozřejmě, že není žádný důvod, proč by se měla kůra na jedné straně zformovat mnohem silnější než na druhé, ale to je jedno, protože takhle se to nestalo. Materiál, který tvoří povrch odvrácené strany, je totiž mnohem mladší, než by kdokoli věřil ještě tak, hm, před třiceti lety – o hodně mladší! Ale to přece víte – proto jste tady.“

„Chcete tím říct, že se utvořil až v nedávné době.“

Steinfield rázně zavrtěl hlavou, takže se dva chomáčky bílých vlasů, které mu ještě zbývaly, divoce roztřásly. „Ne. Všechno napovídá tomu, že je stejně starý jako zbytek Sluneční soustavy. Chtěl jsem říct – že není příliš dlouho tam, kde je teď.“

Chytil Hunta za rameno a natočil ho k nástěnné mapě, zobrazující výseč Měsíce. „Tady je to vidět. Ta červená slupka je původní kůra, která se táhne kolem dokola – je přibližně kruhová, jak byste čekal. Ale na odvrácené straně – tady – je navrchu ještě tahle modrá vrstva a není tam moc dlouho.“

„Nahoře na původním povrchu.“

„Přesně. Někdo tam prostě vysypal pár miliard tun škváry – ale jen na jednu stranu Měsíce.“

„A to je nezvratně prokázáno?“ zeptal se Hunt, jen tak pro jistotu.

„Ano… ano. Po celé odvrácené straně jsme udělali dost děr a šachet, abychom mohli přesně říct, kde je původní povrch. Můžu vám to ukázat tady…“ Velkou část protější zdi tvořily řady malých kovových zásuvek, každá s vlastní, úhledně nadepsanou nálepkou, od podlahy až ke stropu. Steinfield přešel přes místnost, zastavil se u zásuvek a cosi si nesrozumitelně mumlal. S náhlým „Tady to je!“ se k jedné vrhl, otevřel ji a vytáhl skleněnou nádobu velikosti malé zavařovací sklenice. Byl v ní úlomek drsné, světle šedé horniny, která se místy slabě leskla, upevněný na drátěné konstrukci.

„Tohle je celkem běžný čedič KVZP z odvrácené strany. Je –“

„Kavezep?“

„Bohatý na draslík – K, Vzácné Zeminy a P jako fosfor: KVZP.“

„Aha.“

„Podobné horniny,“ pokračoval Steinfield, „tvoří většinu měsíčních hor. Tenhle kousek se utvořil asi před 4,1 miliardy let. A my dokážeme analyzovat produkty rozpadu indukovaného kosmickým zářením a určit tak, jak dlouho ležel na povrchu. A opět nám vychází přibližně 4,1 miliardy let.“

Hunt se zatvářil trochu zmateně. „Ale to je přece úplně v pořádku. Tohle bych víceméně čekal.“

„Kdyby ležel na povrchu, tak ano. Jenže tenhle úlomek pochází ze dna šachty hluboké přes dvě stě metrů! Jinými slovy – celou tu

dobu byl na povrchu a pak, z ničeho nic, je dvě stě metrů pod zemí.“ Steinfield znovu ukázal na nástěnnou mapu. „A jak jsem říkal – tohle nacházíme na celé odvrácené straně. Můžeme odhadnout, jak hluboko je původní povrch. Pod ním jsou staré horniny a struktury, které vypadají stejně jako na přivrácené straně; nad ním je chaos – kameny jsou navršené bez ladu a skladu a na hodně místech se to tehdy roztavilo – až k povrchu, což se ovšem dá čekat.“

Hunt souhlasně přikývl. Energie, uvolněná nárazem takového množství hmoty, musela být fenomenální.

„A nikdo neví, kde se to tam vzalo?“ zeptal se.

Steinfield znovu zavrtěl hlavou. „Někdo si myslí, že se Měsíc musel střetnout s obrovským rojem meteoritů. Je to možné – alespoň to nikdy nikdo nedokázal ani nevyvrátil. Ale složení toho materiálu na meteority nevypadá – podobá se spíš samotnému Měsíci. Jako by to byla stejná látka – proto to taky není z výšky nápadné. Aby na to člověk přišel, musí se podívat na mikrostrukturu.“

Hunt si vzorek chvíli mlčky zvědavě prohlížel. Nakonec ho pomalu odložil na stůl. Steinfield ho zvedl a vrátil do zásuvky.

„Dobrá,“ začal Hunt, když se k němu Steinfield znovu připojil. „Takže – jak je to s povrchem odvrácené strany?“

„Máte na mysli Kronského a kolektiv?“

„Ano – jak jsme o tom mluvili včera.“

„Krátery na povrchu odvrácené strany způsobily opožděné meteority z toho bombardování, na rozdíl od kráterů na přivrácené straně, což jsou impakty staré… no, pár miliard let. Ve vzorcích hornin z okrajů kráterů na odvrácené straně je mimo jiné velmi nízká aktivita izotopů s dlouhým poločasem rozpadu – například hliníku dvacet šest a chlóru třicet šest; dále je tam nízká rychlost absorpce vodíku, hélia a vzácných plynů ze slunečního větru. To znamená, že ty horniny nejsou na svém místě dlouho; a protože byly vyhozeny z kráteru, když se utvořil, ani ten kráter tam nemůže být dlouho.“ Steinfield udělal poněkud rozmáchlé gesto rukama. „Zbytek už znáte. Lidi jako Kronski to celé spočítali a vyšlo jim, že se to stalo před padesáti tisíci lety – prakticky včera!“ Pár vteřin čekal. „Nějak to musí souviset s Lunary. Mně to připadá jako zatraceně nepravděpodobná shoda náhod.“

Hunt se na chvíli zamračil a podrobně studoval odvrácenou stranu na modelu. „Ale tohle jste musel vědět už celé roky," řekl. „Proč jste sakra čekal, až vám zavoláme?"

Steinfield znovu ukázal prázdné dlaně a pár vteřin tak vydržel. „No, vy ve VOOSN jste pěkně chytří hoši. Myslel jsem si, že to už víte."

„No, mohli jsme na to přijít dřív," souhlasil Hunt. „Ale měli jsme spoustu práce."

„Asi ano," zamumlal Steinfield. „Ale každopádně to ještě není celé. Řekl jsem vám všechno, co do sebe zapadá. Teď vám povím o pár skutečně divných věcech…" Odmlčel se, jako by ho náhle něco napadlo, „…ale až za chvíli. Nedal byste si kafe?"

„Dal."

Steinfield zapálil Bunsenův kahan, naplnil z nejbližšího kohoutku velkou kádinku a postavil ji na trojnožku nad plamen. Pak se sehnul a začal se hrabat ve skříňce pod stolem. Nakonec se vynořil a triumfálně třímal dva otlučené smaltované hrnky.

„První podivná věc: rozložení vzorků, které jsme nasbírali na odvrácené straně. Když změříte, jak silné radiaci byly vystavené a potom to zanesete do mapy, vůbec to nesouhlasí s rozmístěním ani silou radiaktivních zdrojů na Měsíci. Na některých místech by tam musela být ohromná koncentrace radioizotopů, jenže není."

„A co kdyby v tom roji bylo pár silně radioaktivních meteoritů?" navrhl Hunt.

„Ne, to by nefungovalo," odpověděl Steinfield. Prohlížel polici plnou skleněných nádob a vybral si jednu s červenohnědým práškem a nálepkou „Oxid železitý". „Kdyby tam takové meteority dopadly, muselo by z nich něco zůstat. Ale rozdělení radioizotopů v tom falešném povrchu je celkem rovnoměrné – u většiny hornin se blíží normálu." Začal lžičkou sypat prášek do hrnků. Hunt se znepokojeně naklonil ke sklenici.

„Káva by tady moc dlouho nevydržela, kdyby na sobě měla nálepku ‚Káva'," vysvětlil Steinfield. Kývl ke dveřím, nesoucím označení STUDENTI – VÝZKUMNÍCI. Hunt chápavě přikývl.

„Třeba se vypařily?" zkusil to znovu.

Steinfield opět zavrtěl hlavou.

„To by zase nebyly v blízkosti těch hornin dost dlouho na to, aby je to mohlo takhle ozářit.“ Otevřel další sklenici označenou „Hydrogenfosforečnan sodný“. „Cukr?“

„Druhá podivná věc,“ pokračoval. „Tepelná rovnováha. Víme, kolik hmoty přibylo, a víme, jak padala. Z toho se dá spočítat kinetická energie. Statisticky se taky dá zjistit, kolik energie se rozptýlilo a způsobilo tavení a strukturální deformace; víme, kolik energie produkuje podzemní radioaktivita a kde. Problém: ty rovnice nevycházejí; na to, co se tam stalo, by bylo zapotřebí víc energie, než bylo k dispozici. Odkud se ta energie vzala? Počítačové modely jsou hrozně složité a je možné, že v nich je někde chyba, ale takhle to vypadá.“

Steinfield nechal Hunta, aby to strávil, zatímco sám vzal kleště, stáhl kádinku z ohně a naplnil hrnky. Po zdárném dokončení celé operace si mlčky začal nacpávat dýmku.

„Ještě něco?“ zeptal se konečně Hunt a natáhl se pro vlastní pouzdro na cigarety.

Steinfield přikývl. „Anomálie na přivrácené straně. Většina kráterů na přivrácené straně zapadá do starého modelu: jsou staré. Ale je tam pár takových, které nezapadají; datováním pomocí kosmických paprsků pro ně vychází zhruba stejné stáří jako pro krátery na odvrácené straně. Normálně se to vysvětluje tak, že pár meteoritů z toho roje, co vybombardoval odvrácenou stranu, letělo kousek vedle a trefily přivrácenou stranu…“ Pokrčil rameny. „Ale v některých případech se tam najdou věci, které tomu vůbec neodpovídají.“

„Jako?“

„Jako třeba, že některé formace skla a brekcie vykazují zahřátí způsobem, který se s impaktem neslučuje… Potom vám ukážu, o čem mluvím.“

Hunt si to přebral v hlavě. Zapálil si a usrkl černou tekutinu. Přinejmenším to *chutnalo* jako káva.

„A to je ta podivná věc?“

„Jo, to je tak všechno. Ne, moment – poslední podivná věc plus jedna. Jak to, že žádný z těch meteoritů nezasáhl Zemi? Na Zemi máme zmapované a datované zbytky řady kráterů. Všechny naše

simulace ukazují, že před padesáti tisíci lety musela mít meteorická aktivita abnormální maximum – stačí se podívat, co to udělalo s Měsícem. Ale ve skutečnosti po ničem takovém není ani stopy – ani když započítáte vliv atmosféry.“

Hunt a Steinfield strávili zbytek dne a celý další den procházením čísel a výzkumných zpráv, které se táhly mnoho let zpátky. Hunt následující noc vůbec nespal, ale vykouřil balíček cigaret a vypil pět litrů kávy, zatímco se díval na zeď hotelového pokoje a přemýšlel o tom, co se dozvěděl.

Před padesáti tisíci lety byli na Měsíci Lunarové. Odkud přišli? To teď nebylo důležité; to byla jiná otázka. Asi ve stejné době se Měsíc střetl se silným meteorickým rojem, který doslova rozmetal odvrácenou stranu. Zničil tenhle roj i Lunary? Bylo to možné – ale to by nijak neublížilo těm, co zůstali doma, ať už to bylo kdekoli. I kdyby nějaká katastrofa zabila všechny příslušníky VOOSN na Měsíci, na Zemi by to žádný trvalý dopad nemělo. Co se tedy stalo se zbytkem Lunarů? Proč je od té doby nikdo neviděl? Stalo se s nimi něco, co bylo ještě ničivější než to, co se stalo s Měsícem? Mohlo tohle druhé *něco* způsobit ten roj? Mohlo ještě jiné něco způsobit to první něco a *současně* vyhladit Lunary, kteří žili jinde? Možná to spolu vůbec nesouviselo. No, to těžko.

A potom tu byly ty rozpory, o kterých mluvil Steinfield… Hunta napadla absurdní myšlenka, kterou téměř ihned zamítl. Ale během noci se mu postupně stále naléhavěji vracela. Při snídani se rozhodl, že se musí dozvědět, jaký příběh se skrývá pod těmi miliardami tun kamení. Nějak přece muselo být možné získat dostatek informací, aby zrekonstruoval měsíční povrch, jak vypadal před bombardováním. Později dopoledne se na to Steinfielda v laboratoři zeptal.

Ten zavrtěl hlavou. „Tohle zkoušíme už přes rok. Pracovalo na tom dvanáct programátorů. Nedostali se nikam. Tam dole je příliš velký chaos – všechno je rozorané. Vyjdou vám z toho nesmysly.“

„A co aspoň částečný obraz?“ trval na svém Hunt. „Nedala by se udělat vrstevnicová mapa, která by ukázala rozdělení radioaktivních zdrojů těsně před bombardováním?“

„To jsme taky zkoušeli. Jistě, dostanete nějaké statistické shluky. Ale nedá se nijak říct, kde se který kus horniny nalézal, když byl ozářený. Dopad meteoritu je mohl odhodit celé kilometry daleko; a hodně jich bylo takhle odhozených několikrát. Nikdo nikdy nepostavil počítač, který by dokázal překonat takovou entropii. Tady stojíte proti druhému zákonu termodynamiky; kdyby někdo takový počítač postavil, nebyl by to ani počítač – byla by to spíš lednička.“

„A co chemický přístup? Neznáte nějaký způsob, jak určit, kde byly původní krátery? Třeba by se jejich ‚duchové’ dali ještě těch tři sta metrů pod povrchem zachytit.“

„Vyloučeno!“

„Nějak se přece musí dát zrekonstruovat, jak povrch vypadal.“

„Zkoušel jste někdy rekonstruovat krávu z náklaďáku plného hamburgerů?“

Bavili se o tom další dva dny; dlouho do noci ve Steinfieldově domě nebo Huntově hotelu. Hunt řekl Steinfieldovi, proč potřebuje tu informaci. Steinfield řekl Huntovi, že je cvok. A jednoho dne ráno v laboratoři Hunt vykřikl: „Anomálie na přivrácené straně!“

„Co?“

„Krátery na přivrácené straně, které svým stářím odpovídají bombardování. Některé mohly vzniknout hned po tom, co to začalo.“

„No a?“

„Nezasypalo je to, jako první krátery na odvrácené straně. Jsou neporušené.“

„To ano – ale z toho se nic nového nedozvíme. Jsou to nedávné impakty, stejné jako ty na odvrácené straně.“

„Ale vy jste říkal, že některé vykazovaly radiační anomálie. Chtěl bych o tom vědět víc.“

„Ale nikdo nikdy nenašel ani stopu po tom, o čem mluvíte.“

„Možná, že se nedívali po správných věcech. Neměli k tomu přece důvod.“

Katedra fyziky měla slušnou sbírku měsíčních hornin, která obsahovala i vzorky z mladých, anomálních kráterů na přivrácené straně a z jejich blízkosti. Pod Huntovým nátlakem Steinfield souhlasil, že s nimi provede zvláštní sadu testů. Odhadoval, že by mohl mít výsledky do konce měsíce.

Hunt se vrátil do Houstonu, aby se trochu dostal do obrazu, a o měsíc později odletěl zpátky do Omahy. Steinfieldovy pokusy vedly k vytvoření počítačových map anomálních kráterů. Ty se dělily na dvě třídy: na ty, které měly charakteristický radiační vzor a na ty, které ho neměly.

„A další věc," informoval ho Steinfield. „Krátery z první třídy, ty s radiačním vzorem, mají společnou ještě jednu věc: sklo ze středu bylo vytvořené jiným procesem. Takže teď máme na přivrácené straně dokonce i anomální anomálie!"

Hunt tentokrát strávil v Omaze týden a potom odjel přímo do Washingtonu, kde mluvil se skupinou vládních vědců a prostudoval archív oddělení, které zaniklo před více než patnácti lety. Pak se znovu vrátil do Omahy a ukázal své nálezy Steinfieldovi. Steinfield přesvědčil vedení univerzity, aby zapůjčilo jisté vzorky ze sbírky Mineralogickým a petrologickým laboratořím VOOSN v Pasadeně v Kalifornii, kvůli dalším, velmi specifickým testům, ke kterým bylo zapotřebí vybavení dostupné jen na několika místech na světě.

Díky výsledkům těchto testů Caldwell potvrdil vydání směrnice s nejvyšší prioritou základnám VOOSN v oblasti Tycha, Moře krizí i jinde. Směrnice přikazovala výzkumným týmům, aby provedly zvláštní průzkum v oblasti jistých vybraných kráterů. Do měsíce začaly do Houstonu proudit první vzorky, jež se okamžitě předávaly do Pasadeny; stejně tak i velké množství vzorků pocházejících z odvrácené strany.

Celkové výsledky byly shrnuty ve složce s označením „TAJNÉ", kterou Hunt dokončil právě v den prvního výročí svého příchodu do Houstonu.

9. září 2028
PRO: G. Caldwell
Výkonný ředitel
Sekce pro navigaci a komunikaci
OD: Dr. V. Hunt
Ředitel sekce Zvláštní skupina L
ANOMÁLIE MĚSÍČNÍCH KRÁTERŮ
(1) Hemisférické anomálie

Už mnoho let je známo, že mezi povrchovými útvary přivrácené a odvrácené strany Měsíce existují výrazné rozdíly, a to jak ve struktuře, tak v původu.

(a) Přivrácená strana

Původní měsíční povrch, stáří 4 miliardy let. Téměř všechny krátery způsobené explozivním uvolněním kinetické energie při dopadu meteoritu. Některé jsou mladší – např. Koperník, stáří 850 milionů let.

(b) Odvrácená strana

Povrch se skládá z velkého množství nedávno přidané látky o průměrné hloubce kolem 300 metrů. Krátery byly vytvořeny během poslední fáze bombardování. Datování těchto událostí souhlasí s obdobím přítomnosti Lunarů. Původ bombardování nejistý.

(2) Anomálie na přivrácené straně

Už přibližně třicet let je známo, že některé krátery na přivrácené straně pocházejí ze stejného období jako ty na odvrácené straně. Současné teorie je pokládají za ojedinělé zásahy vzniklé při bombardování odvrácené strany.

(3) Závěry z nynějšího výzkumu v Omaze a Pasadeně

Všechny anomální krátery na přivrácené straně byly připisovány meteoritům. Tato myšlenka je nyní pokládána za chybnou. Nyní rozlišujeme dvě třídy anomálií:

(a) Anomálie třídy I

Potvrzeny jako 50 000 let staré meteorické impakty.

(b) Anomálie třídy II

Odlišují se od třídy I radiační historií, utvářením skla, absencí klasických impaktových stop a pozitivními výsledky testů na prvky hyperium, bonnevillium a genevium. Příklad: kráter, vedený v Měsíčním katalogu pod označením MB 3076/K2/E, v současné době uváděný jako meteorický. Jedná se o omyl. Kráter MB 3076/K2/E byl způsobený nukleonickou bombou. Další případy potvrzeny. Vyšetřování pokračuje.

(4) Původní povrch odvrácené strany

Intenzívní průzkum vzorků odebraných z přibližné hloubky původní kůry vypovídá o silných nukleonických explozích, které

předcházely meteorickému bombardování. Termonukleární a štěpné reakce předpokládané, ale není možné je potvrdit.

(5) Důsledky

(a) Na Měsíci byly v době přítomnosti Lunarů, nebo kolem této doby, použity vyspělé zbraně, především na odvrácené straně. Lunarské zavinění předpokládané, avšak nepotvrzené.

(b) V případě lunarského zavinění nelze vyloučit rozsáhlejší konflikt, zasahující i jejich domovskou planetu. Možná příčina vyhynutí Lunarů.

(c) Charlie nebyl pouhým členem malé, izolované výpravy na Měsíc. Důkazy naznačují rozsáhlou přítomnost Lunarů na Měsíci, soustředěnou především na odvrácené straně. Téměř všechny stopy byly bohužel zničeny meteorickým bombardováním.

Kapitola dvanáct

Titulní stránka *The New York Times*, 14. října 2028:

PLANETA LUNARŮ ODHALENA

ZNIČILA MINERVU JADERNÁ VÁLKA?

Ředitelství Vesmírného oddělení OSN ve Washingtonu, D.C., dnes zveřejnilo senzační prohlášení, které konečně pozitivně identifikuje domovskou planetu lunarské civilizace, která, jak je všeobecně známo, létala do vesmíru a dostala se až na Měsíc před padesáti tisíci lety. Informace, získané za více než rok intenzívní práce mnoha vědeckých týmů pracujících v Sekci pro navigaci a komunikaci VOOSN v Houstonu v Texasu, nezvratně dokazují, že Lunarové pocházeli z planety podobné Zemi, která kdysi existovala v naší Sluneční soustavě.

Jak nyní víme, tato desátá planeta, pojmenovaná Minerva po římské bohyni moudrosti, obíhala přibližně 400 milionů kilometrů od Slunce mezi dráhami Marsu a Jupiteru, v místech, kde se nyní nachází pás asteroidů. Minerva je již pevně určena jako centrum lunarské civilizace.

Dále mluvčí VOOSN prohlásil, že data, která byla nedávno získána v měsíčních základnách a zpracována na univerzitě v Omaze a v Mineralogických a petrologických laboratořích v Pasadeně naznačují, že v době, kdy byli Lunarové na Měsíci, došlo tam k rozsáhlému jadernému konfliktu. Nelze vyloučit, že Minerva byla zničena v nukleárním holocaustu meziplanetárních rozměrů.

NUKLEONICKÉ BOMBY V MOŘI KRIZÍ

Výzkumy, provedené v posledních měsících na univerzitě v Omaze a v Pasadeně jasně dokazují, že některé měsíční krátery, předtím připisované meteoritům, ve skutečnosti způsobily nukleonické bomby. Existuje i nepotvrzené podezření použití atomových a vodíkových bomb.

Doktor Saul Steinfield z katedry fyziky na univerzitě v Nebrasce vysvětluje: „Už mnoho let víme, že krátery na odvrácené straně Měsíce jsou mnohem mladší než většina kráterů na přivrácené straně. Všechny krátery na odvrácené straně a některé krátery na přivrácené pocházejí přibližně z doby Lunarů a vždy byly pokládány za meteorické. Většina z nich, včetně všech kráterů na odvrácené straně, skutečně meteorická je. Ale nyní se nám podařilo dokázat, že některé krátery na přivrácené straně způsobily bomby – například několik kráterů na severní hranici Moře krizí a pár dalších poblíž Tycha. Prozatím máme pozitivní identifikaci u dvaceti tří kráterů a dlouhý seznam čekatelů."

Další důkazy získané hluboko pod povrchem odvrácené strany naznačují, že tam došlo k mnohem silnějšímu bombardování než na přivrácené straně. Původní povrch odvrácené strany byl zcela zničen silným meteorickým bombardováním bezprostředně po vylíčených událostech. To také způsobilo krátery, které teď na odvrácené straně jsou. Není pravděpodobné, že bychom někdy přesně zjistili, co se tam stalo. „Důkazy vyšší aktivity na odvrácené straně jsou především statistické," uvedl včera doktor Steinfield. „Neexistuje způsob, jak byste pod vším tím kamením mohli něco zjistit – například skutečný počet kráterů."

Ani nové objevy však nevysvětlují, proč k bombardování došlo právě v té době. Profesor Pierre Guillemont z Haleovy observatoře k tomu říká: „Ovšemže to může mít souvislost s Lunary. Osobně by mě velmi překvapilo, kdyby se jednalo o pouhou shodu náhod, i když samozřejmě ani tato možnost není vyloučena. Prozatím na tuto otázku neznáme odpověď."

STOPY Z MISE *ILIAS*

Z vesmíru jsme získali potvrzení děsivé skutečnosti, že se Minerva rozpadla a vytvořila pás asteroidů. Průzkum vzorků z paluby sondy *Ilias*, vypuštěné z Měsíce před více než rokem, aby studovala asteroidy v různých částech pásu, ukázal, že mnoho asteroidů je nedávného původu. Data odeslaná do řídícího centra operace na velitelství VOOSN v Galvestonu v Texasu obsahují mimo jiné naměřené doby, po něž byly asteroidy vystaveny kosmickému

záření, a orbitální statistiky, které určují zničení Minervy na dobu před padesáti tisíci lety.

Pozemští vědci netrpělivě očekávají materiál z asteroidů, který má *Ilias* dovézt na Měsíc za šest týdnů.

ZÁHADA PŮVODU LUNARŮ

Vědci nesouhlasí s tím, že by Lunarové museli nutně pocházet z Minervy. Podrobná prohlídka „Charlieho“ (viz *Times*, 7. listopadu 2027) ukázala, že lunarská anatomie je totožná s lidskou, a že podle všech uznávaných teorií Lunarové nemohli být produktem odlišné vývojové linie. Tato otázka stále zůstává hlavním sporným bodem mezi vědci.

Našemu reportérovi se podařilo získat exkluzivní interview s Dr. Victorem Huntem, který je pověřen koordinací lunarského výzkumu v Houstonu. Tento světově proslulý britský expert na nukleoniku nám řekl: „Už máme o Minervě docela dost informací – známe její velikost, hmotnost i podnebí, víme, jak obíhala kolem Slunce a jak se otáčela. Postavili jsme dvoumetrový model, na kterém můžete vidět každý oceán, řeku, pohoří i město. Víme také, že tam existovala pokročilá civilizace. Už toho víme dost i o samotném Charliem, včetně jeho rodiště – v jeho osobních dokumentech je uvedeno jako místo narození město, které jsme na Minervě pozitivně identifikovali. Ale to pořád nic nedokazuje. Můj zástupce se narodil v Japonsku, přestože oba jeho rodiče pocházeli z Brooklynu. Takže dokud nebudeme vědět ještě mnohem víc, nemůžeme dokonce ani s jistotou tvrdit, že lunarská a minervanská civilizace byly jedna a tatáž.

Je možné, že Lunarové pocházeli ze Země a buď odešli žít na Minervu nebo se setkali s jinou rasou, která tam už žila. Možná, že z Minervy přímo pocházeli. Prostě nevíme. Ať si vyberete kteroukoli možnost, narazíte na problémy.“

MIMOZEMSKÁ RYBA POCHÁZÍ Z MINERVY

Profesor Christian Danchekker, významný biolog ve Westwoodských laboratořích v Houstonu, který se také účastní lunarského výzkumu už od samého začátku, potvrdil, že

mimozemský druh ryby, který byl objeven mezi potravinami v troskách lunarské základny na odvrácené straně Měsíce před několika měsíci (viz *Times*, 6. června 2028) zřejmě pochází z Minervy. Znaky na konzervách, ve kterých byly ryby nalezeny, určují jako místo jejich původu jedno souostroví v rovníkové oblasti Minervy. Profesor Danchekker řekl: „Není sporu o tom, že tento druh se vyvinul jinde než na Zemi. Zdá se zřejmé, že tato ryba patří do minervanské vývojové linie a právě na Minervě ji také chytili pozemští kolonisté, kteří na Minervu přišli rozšiřovat své území.“

Teorii, že by Lunarové mohli z Minervy pocházet, označil profesor za „směšnou“.

Přes množství nových informací toho tedy zbývá o nedávných událostech ve Sluneční soustavě ještě mnoho vysvětlit. Během příštích dvanácti měsíců se téměř jistě dočkáme nových překvapivých objevů.

(Viz též zvláštní dodatek od našeho redaktora pro vědu na straně 14.)

Kapitola třináct

Kapitán Hew Mills, Vesmírné oddělení OSN, v současné době člen mise k Jupiterovým měsícům v rámci Programu výzkumu Sluneční soustavy, se díval skrz průhlednou stěnu dómu, který kryl jednopatrovou budovu velitelství. Budova se ledu nedotýkala – stála na skalnatém pahorku – a pod ní se rozkládala nepřehledná směsice dómů, vozidel, budek a nádrží. Byla to základna a on byl její velitel. V matně šedém okolí základny bylo vidět stíny kamenných stěn a ledových útesů. Mizely a zase se objevovaly v metano-amoniakovém oparu. Přes nadprůměrnou psychologickou odolnost a léta tvrdého výcviku mu přeběhl mráz po zádech, když pomyslel na trojitou zeď dómu – všechno, co ho dělilo od tohoto neblahého, jedovatého cizího světa, dost studeného na to, aby ho během pár vteřin zmrazil na kámen černý jako uhel a křehký jako sklo. Ganymedes, největší Jupiterův měsíc byl, jak si pomyslel, ohavné místo.

„Přibližovací radary zaměřeny. Přistávací sekvence aktivní. Přibližný čas do přistání: tři minuty padesát sekund."

Hlas služby u jedné konzole za Millsem přerušil jeho chmurné představy.

„Velmi dobře, poručíku," pochválil ho. „Máte spojení s Cameronem?"

„Otevřený kanál je na obrazovce tři, pane."

Mills přešel před pomocnou konzoli. Na obrazovce byla vidět prázdná židle a za ní vnitřek podzemní řídící místnosti. Stiskl tlačítko volání a za několik sekund se v úhlu pohledu objevila tvář poručíka Camerona.

„Začne to za tři minuty," řekl Mills. „Je všechno v pořádku?"

„Vypadá to dobře, pane."

Mills se vrátil ke zdi dómu a s uspokojením sledoval tři pásová vozidla, která mířila na určené pozice. Minuty ubíhaly.

„Šedesát sekund," ohlásila služba. „Sestupový profil normální. Vizuální kontakt očekáváme každou chvíli."

Mlha nad přistávací plochou v centrální oblasti základny ztmavla a pomalu se z ní vyloupl rozmazaný obrys povrchového transportéru určeného pro převoz středně těžkých nákladů. Vynořoval se ze tmy a balancoval přitom na proudu výfukových plynů s vysunutýma přistávacíma nohama. Když konečně dosedl na jednu plošinu a jeho tlumiče nárazu se prohnuly, jak absorbovaly zbývající hybnost, vozidla se pohnula. Mills sám pro sebe přikývl a odešel z dómu schodištěm, které vedlo na úroveň země.

O deset minut později první vozidlo zastavilo před budovou velitelství a vysunulo teleskopickou trubici, jíž se spojilo s přetlakovou komorou. Major Stanislov, plukovník Peter a několik pobočníků prošlo do vnější komory, kde se setkali s Millsem a pár dalšími důstojníky. Po vzájemném představení přešla celá skupina bez dalšího zdržování do prvního patra a vyvýšeným tunelem se dostali do sousedního dómu, postaveného nad ústím šachty číslo tři. Labyrint schodišť a chodeb je nakonec dovedl do přetlakové komory v nejvyšším podlaží šachty. Za ní je očekávala kapsle. Další čtyři minuty klesali dolů – hluboko do ledové kůry Ganymedu.

Další přechodovou komorou vyšli do předsíně ve třetím podzemním podlaží a krátkou chodbou konečně dorazili do podzemní řídící místnosti. Bylo to bludiště konzolí a kabinek s vybavením. Na svých úkolech tu pracovalo asi tucet operátorů. Jednou delší stěnou, která byla celá ze skla, se daly pozorovat venkovní práce. Zatímco se dívali, přidal se k nim poručík Cameron.

Hleděli na podlahu obrovské jeskyně, přes dvě stě padesát metrů dlouhé a třicet metrů vysoké, vyhloubené v ledu. Světlo nespočetných reflektorů se odráželo od nerovných stěn a vytvářelo bílé a šedé odlesky. Na podlaze byla ocelová změť cest, jeřábů, sloupů, nosníků, trubek, rour a strojů všech možných tvarů. Levou stěnu, táhnoucí se na vzdálený konec jeskyně, pokrývala spletitá mřížka žebříků, lešení, cestiček a budek, jež sahaly až ke stropu. A všude se hemžily spousty lidí v těžkých skafandrech. Atmosféru v jeskyni totiž tvořil argon, aby se eliminovalo riziko výbuchu metanu

nebo jiného plynu, který se mohl uvolnit z ledu. Ale tohle všechno Mills a ostatní ani nevnímali. Sledovali pravou stěnu.

Z podlahy se tam totiž skoro po celé délce jeskyně zvedala veliká, neskutečně ohromná zakřivená zeď z hladkého černého kovu, která se ztrácela ve stropu. Byla nepředstavitelná – část nějakého obrovského válce, položeného na bok. Celé těleso muselo sahat ještě hluboko pod podlahu. Na bližším konci, hned u řídící místnosti, z válce vyčnívalo masivní zakřivené křídlo, které se táhlo přes jeskyni jako most a mizelo v ledové stěně vlevo. Dole, kde se kov stýkal s ledem, byly v pravidelných intervalech rozmístěny díry asi dva metry v průměru. Byly to pilotní tunely, které průzkumníci vyvrtali po celé délce tělesa, nad ním i pod ním.

Bylo to mnohem větší než Vega. Jak dlouho to už leželo tady, pohřbené pod věčnými ledovými krami Ganymedu, nikdo nevěděl. Ale výsledky vektorové analýzy polí, kterou provedly družice, byly správné; tady dole opravdu leželo něco velkého – a nebyly to jenom zásoby rudy.

„Pááni," vydechl nakonec Stanislov do ticha. „Tak to je ono, že?"

„To je veliký!" dodal Peters a hvízdl. Pobočníci také svědomitě vyjádřili, jak se cítí.

Stanislov se otočil k Millsovi. „Jste připraven na velký okamžik, kapitáne?"

„Ano, pane," potvrdil Mills. Mávl ke skupině lidí a strojů, vzdálených asi šedesát metrů, která se shromáždila kolem stěny. Část stěny o ploše asi sedmi tisíc čtverečních centimetrů byla vyříznutá. „Poprvé dovnitř vnikneme tamtudy – je to přibližně uprostřed lodi. Vnější plášť sestává ze dvou vrstev; obě jsme prorazili. Pod ním je vnitřní plášť…" Pro názornost ukázal na obrazovku poblíž pozorovacího okna, která otvor zabírala zblízka. „Předběžné vrty ukazují, že má jenom jednu vrstvu. Ventily, které v něm vidíte, sloužily k odebrání vzorků vnitřní atmosféry před vlastním otevřením. Dutina za vstupem byla zaplavena argonem."

Než se Mills pustil do dalších podrobností operace, obrátil se ke Cameronovi. „Poručíku, proveďte prosím závěrečnou kontrolu komunikačních linek."

„Ano, pane.“ Cameron přešel k řídící konzoli na konci místnosti a přehlédl všechny obrazovky.

„Ledová díra Podzemce. Ozvěte se, prosím.“

Na obrazovce se objevil náčelník Stracey, který měl na starosti činnost poblíž trupu. „Kontrola dokončena,“ ohlásil. „Jsme připraveni pokračovat.“

„Ledová díra Vršku. Ohlaste kvalitu přenosu.“

„Všechno jasné, audio i video,“ odpověděla služba z dómu vysoko nad nimi.

„Ledová díra ganymedské Hlavní,“ oslovil Cameron třetí obrazovku, na níž byl vidět Foster z Hlavní základny, jedenáct set kilometrů na jih.

„Jasný signál.“

„Ledová díra Jupiteru čtyři. Ohlaste se, prosím.“

„Všechny kanály zkontrolovány a funkční.“ Tohle poslední potvrzení přišlo od zástupce velitele mise na obrazovce čtyři, který mluvil přímo z jejího nervového centra – ze srdce kilometr a půl dlouhé velící lodi mise *Jupiter čtyři*, která se v tu chvíli nacházela tři tisíce dvě stě kilometrů nad Ganymedem.

„Všechny kanály funkční a připravené, pane,“ nahlásil Cameron Millsovi.

„Tak pokračujte, poručíku.“

„Ano, pane.“

Cameron předal rozkaz Straceymu a postavy u trupu náhle ožily a zapojily sbíječku, která se spustila od stropu. Skupina u okna tiše sledovala, jak se zakusuje do vnitřního pláště. Konečně se vrátila.

„Počáteční průnik dokončen,“ informoval je Stracey. „Uvnitř není nic vidět.“

O hodinu později byl odhalen kus kovu provrtaný několika dírami. Když dovnitř posvítili a prostrčili sondu s kamerou, objevila se na obrazovce velká místnost, přeplněná trubicemi a stroji. Brzy poté začal Straceyho tým prořezávat panel autogenem. Mills pozval Peterse a Stanislova, aby se šli podívat sami. Odešli z řídící místnosti, sestoupili dolů a o pár minut později vyšli, odění ve skafandrech, do jeskyně. Když došli k otvoru, Straceyho tým právě odstraňoval vyříznutý kus kovu.

Baterky potvrdily obrázek, který si udělali předtím. Když skončil předběžný vizuální průzkum, vyrazili do akce dva seržanti, kteří až dosud jen přihlíželi. Zapojili jim do batohů komunikační linky a dostali baterky, vaky s nástroji a vybavením a kamery, za kterými se táhly kabely. Další členové týmu mezitím kladli přes ostré okraje díry přilnavý plast, aby zabránili poškození kabelů. Potom dovnitř spustili hliníkový žebřík a zabezpečili ho, aby nesklouzl. První seržant se při vstupu do díry otočil, opatrně nahmatal nohama první příčku a kousek po kousku sešplhal dolů. Když už stál pevně na „podlaze“, vydal se za ním druhý.

Dvacet minut se prodírali mechanickou džunglí, protahovali se mezi zmatenými stíny, které vrhalo světlo z díry. Postupovali pomalu; bylo těžké najít rovný povrch, po kterém by mohli jít – loď totiž podle všeho ležela na boku. Ale kabely se přesto kousek po kousku sunuly dovnitř. Nakonec se seržanti zastavili před přepážkou, která blokovala další cestu k přídi lodi. Na obrazovkách venku bylo vidět, že v ní jsou dveře; byly z ocelově šedého materiálu a vypadaly pevně – byly vysoké tři metry a metr dvacet široké. Po dlouhé diskusi bylo rozhodnuto, že mají jen jedinou možnost – vrátit se k díře a vzít si vrtačky, autogeny a jiné nářadí nutné ke všemu tomu vrtání, čištění, naplňování argonem a řezání. Dveře vypadaly, že se nevzdají bez dlouhého boje. Mills, Stanislov a Peters se vrátili do řídící místnosti, kde se shromáždil zbytek skupiny, a šli se na povrch naobědvat. Vrátili se za tři hodiny.

Za přepážkou byly další stroje – místnost vypadala podobně jako ta první, jen byla větší. Vedlo z ní mnoho dveří – všechny zavřené. Seržanti si náhodně zvolili jedny ve stropě a zatímco se jimi snažili proniknout, další lidé sestoupili do první a druhé místnosti, aby podložili pod kabely válečky – tření už totiž začalo oba průzkumníky znatelně zpomalovat. Když první tým vyřízl dveře, druhý tým ho vystřídal.

Pomocí dalšího žebříku prolezli dveřmi a ocitli se na něčem, co kdysi bylo stěnou dlouhé chodby, mířící k lodní přídi. Přes obrazovky venku rychle přelétla řada zavřených dveří – pod nohama týmu a nad jeho hlavou.

V té chvíli už v původní díře zmizelo dobrých šedesát metrů kabelů.

„Právě procházíme kolem páté přepážky od chvíle, co jsme vstoupili do chodby," hlásil tým přes audiokanál. „Stěny jsou hladké, zřejmě kovové, ale pokryté plastem. Povrch se na většině míst odlupuje. Podlaha – teď je to vlastně stěna – je černá a připomíná gumu. V obou stěnách je řada dveří, všechny stejně velké jako ty první. Některé mají…"

„Počkej chviličku, Joe," vpadl mu do řeči jeho společník. „Posviť mi semhle… jak máš nohy. Vidíš? Ty dveře, na kterých stojíš, jsou trochu odšoupnuté. Nejsou úplně zavřené."

Na obrazovce teď byly vidět dvě standardní boty VOOSN; stály na kovovém panelu uprostřed ostrůvku světla. Boty se odsunuly a odhalily černou mezeru asi třicet centimetrů širokou, která se táhla po jedné straně panelu. Boty z panelu zmizely; jejich majitel zjevně zkoumal situaci.

„Máš pravdu," řekl konečně Joe. „Podíváme se, jestli se s tím dá hnout."

Na obrazovkách se objevila řada zmatených záběrů na ruce, nohy, stěny, stropy, světlo a tmu, jak si Joe se společníkem vyměňovali kamery a baterky. Když se obraz opět ustálil, viděli pozorovatelé venku dvě ruce ve skafandru zapřené v mezeře. Nakonec se ozvalo:

„Kdepak. Zaseklo se to."

„Co hever?"

„Jo, možná. Podej mi ho, ano?"

Následoval dlouhý dialog, během něhož nasadili hever a začali ho roztahovat. Sklouzl. Tlumené kletby. Další pokus. A potom:

„Hýbe se! No tak, kamaráde… ještě trošku světla… myslím, že teď už to půjde bez problémů… Schválně, jestli tam zapřeš nohu…"

Šedá deska na obrazovkách se pomalu přemisťovala stranou. Pod ní zela černá, bezedná díra.

„Dveře jsou otevřené zhruba ze dvou třetin," hlásil konečně unavený hlas. „Teď se zarazily a já myslím, že dál už to nepůjde. Budeme se muset rozhlédnout kolem a vrátit se pro další žebřík. Mohl by někdo nějaký připravit u dveří, co vedou do téhle chodby?"

Kamera zaostřila na sametově černý obdélník. Po několika vteřinách se na stěně dole objevil světelný kruh. Světlo se začalo pohybovat a kamera ho sledovala. Hromady nějakých elektronických součástek… rohy kójí… nohy od nábytku… části přepážky… to všechno kruh postupně osvětlil.

„Tam dole je spousta krámů… posuň to světlo ještě kousek…“ Hromádka několika barevných válců, velkých asi jako zavařovací sklenice… něco jako zmuchlaný pletený pásek… malá šedivá krabička s knoflíky na jedné straně…

„Co to bylo? Vrať se kousek, Jerry… Ne, kousek nalevo.“

Něco bílého. Bílá tyčka.

„*Ježíši!* Koukni na to! Jerry, koukni se na to!“

Lebka, jež se šklebila uprostřed kruhu bílého světla, vyděsila dokonce i pozorovatele v tunelu. Ale nejděsivější byla velikost té kostry; žádný člověk nikdy neměl hrudník, který by se dal srovnávat s těmihle masivními kostěnými obručemi. Ale i bez toho dokonce i ti úplně nezkušení pozorovatelé věděli jasně jedno: ať už bytosti, které cestovaly v téhle lodi, vypadaly jakkoli, rozhodně se nepodobaly lidem.

Data z kamer proudila k preprocesorům v podzemní řídící místnosti a odtamtud kabelem na povrch Ganymedu. Počítače v budově velitelství ji zakódovaly a mikrovlnné vysílače odeslaly jedenáct set kilometrů na ganymedskou Hlavní. Odtamtud data putovala do lodě na oběžné dráze. Zde zprávu zpracoval procesor určený k výměně a plánování zpráv, transformoval ji do modulace paprsku výkonného laseru a zařadil mezi informace určené k odeslání hlavním signálním paprskem na Zemi. Déle než hodinu se paprsek řítil Sluneční soustavou a každou sekundu přitom překonával 300 000 kilometrů. Když z jeho původní energie zbýval už pouhý nepatrný zlomek, zachytily ho senzory na majáku nedaleko oběžné dráhy Marsu a znovu odeslaly. Tak se zpráva dostala na komunikační stanici v Lagrangeově bodě soustavy Země – Měsíc a nakonec do synchronní komunikační družice zavěšené vysoko nad středem USA, odkud už to byl jen krůček do pozemní stanice poblíž San Antonia. Pozemská síť pak zprávu dopravila na velitelství VOOSN v Galvestonu, kde ji dychtivě pohltily počítače Velitelství operací.

Velící lodi *Jupitera čtyři* trvalo jedenáct měsíců, než se dostala k plynovému obru, kam byla vyslána. Ale informace, jež získala, byly bezpečně uloženy v databankách Vesmírného oddělení OSN už čtyři hodiny po jejich odeslání.

Kapitola čtrnáct

Objev obří vesmírné lodi zamrzlé pod ledem na Ganymedu byl sice senzační, ale v jistém slova smyslu ne zas tak úplně neočekávaný. Vědecký svět už víceméně přijal jako fakt, že na Minervě kdysi existovala vyspělá civilizace; dokonce, pokud jste přijali argumenty zastánců ortodoxní evoluční teorie, existovala minimálně na dvou planetách – na Minervě i na Zemi – a to přibližně ve stejné době. Takže příliš nepřekvapilo, že lidské čenichání po Sluneční soustavě odhalilo další pozůstatky jejích dřívějších obyvatelů. Skutečné překvapení spočívalo v očividných anatomických rozdílech mezi Ganymeďany, jak se začalo říkat bytostem v lodi, a lidmi.

A tak ke stále nezodpovězené otázce, zda byli Lunarové a Minervané jeden a tentýž druh, přistoupily ještě další: „Odkud pocházeli Ganymeďané?“ a „Souviseli nějak s Lunary nebo Minervany?“ Jeden zmatený vědec z VOOSN shrnul situaci prohlášením, že je na čase, aby VOOSN založilo Sekci pro mimozemské civilizace, která by to konečně nějak rozlouskla!

Prodanchekkerovská frakce okamžitě nové objevy vysvětlila jako úplné prokázání platnosti evoluční teorie a svých vlastních argumentů, kterými se oháněli celou dobu výzkumu. Bylo podle nich zřejmé, že kdysi v minulosti se ve Sluneční soustavě vyvinuly dvě různé inteligentní rasy: Ganymeďané na Minervě a Lunarové na Zemi. Pocházeli ze zcela různých vývojových linií, a proto byli tak odlišní. Lunarští průzkumníci navázali s Ganymeďany kontakt a usadili se na Minervě – proto se tam mohl narodit Charlie. Ale mezi oběma civilizacemi vypukl konflikt, který nakonec zničil nejen je, ale i Minervu. Tahle teorie byla konzistentní, věrohodná a přesvědčivá. Jediná vážná námitka – že na Zemi se nikdy nenašly žádné stopy po lunarské civilizaci – oproti ní působila stále chaběji. Dezertéři houfně opouštěli tábor „nepozemšťanů“ a přidávali se k

Danchekkerovým legiím. Jeho prestiž a věrohodnost stouply natolik, že se zdálo naprosto přirozené, když byla právě jeho sekce pověřena prvotním vyhodnocováním dat z Jupitera.

Huntovi připadaly argumenty „pozemšťanů“ přesvědčivé, i přes jeho původní skeptický přístup. Spolu s velkou částí Skupiny L strávil spoustu času prohrabáváním všech dostupných archívů a záznamů, týkajících se archeologie, paleontologie a podobných věcí, aby tam našel cokoli, co by naznačovalo, že v minulosti na Zemi existovala vyspělá rasa. Dokonce se zavrtali i do dávné mytologie a pročesávali nejrůznější pseudovědecká pojednání, aby zjistili, zda se v nich nedá najít něco, co by skutečně svědčilo o přítomnosti superbytostí na Zemi dávné minulosti. Ale všechny výsledky byly negativní.

Mezitím se začaly dít věci v oblasti, která už několik měsíců přešlapovala na místě. Lingvisté se totiž dostali do slepé uličky: množství informací, které obsahovaly dokumenty nalezené u Charlieho, prostě nestačilo k tomu, aby mohli dešifrovat celý nový, neznámý jazyk. Podařilo se zčásti přeložit volné papíry a jednu ze dvou malých knížek – tu s tabulkami a mapami, jakýsi „Rozum do kapsy“. Z nich se dozvěděli hodně věcí o Minervě a poměrně dost o Charliem. Druhá kniha byla psaná rukou a obsahovala řadu zápisků, označených datem, ale přes opakované pokusy se ji rozluštit nepodařilo.

Situace se ale dramaticky změnila několik týdnů po průniku do pozůstatků zničené lunarské základny na odvrácené straně Měsíce. Mezi jiným se tam totiž našel kovový buben, ve kterém byly naskládané skleněné pláty – cosi mezi stojánkem na časopisy a promítačkou diapozitivů. Bližší výzkum plátů odhalil, že se jedná o obyčejné projekční fólie. Na každé byla silně nahuštěná síť mikroteček, které se pod mikroskopem ukázaly být stránkami tištěného textu. Lingvistická sekce si okamžitě nechala vyrobit soustavu lamp a čoček, která dokázala tyto stránky promítat na plátno, a než se nadáli, měli v ruce miniaturní lunarskou knihovnu. Výsledky na sebe nenechaly dlouho čekat. Jenom pár měsíců.

Don Maddson, šéf lingvistické sekce, se prohrabával v papírech a složkách na velkém stole, který stál u levé zdi jeho kanceláře. Vybral si volně svázaný balík tištěných poznámek a vrátil se na židli za svým stolem.

„Jednu kopii jsme poslali k vám," řekl Huntovi, který seděl proti němu. „Detaily si můžeš přečíst sám. Teď to jen trochu shrnu."

„Dobře. Tak začni."

„No, tak pro začátek, víme o Charliem zase o něco víc. Jeden z těch dokumentů, které jsme našli v batohu, je něco na způsob armádního platového výkazu. Je tam stručná historie činností, které dělal, a míst, kam ho poslali."

„Armádní? On byl voják?"

Maddson zavrtěl hlavou. „Ne tak úplně. Pokud víme, jejich společnost moc nerozlišovala mezi vojáky a civilisty. Každý tam spíš patřil do jiného odvětví jedné velké organizace."

„Něco jako vrcholná totalita?"

„Jo, asi tak. Stát řídil úplně všechno: ovládal všechny aspekty života a všude vyžadoval přísnou kázeň. Prostě jsi musel jít, kam tě poslali a dělat, co ti řekli. Ať jsi dělal cokoli, tvůj šéf byl vždycky stát – proto říkám, že všechno byly jen různé větve jedné organizace."

„Dobře. Co ty záznamy?"

„Charlie se narodil na Minervě, tohle víme jistě. Jeho rodiče taky. Otec obsluhoval nějaké stroje; matka taky pracovala v průmyslu, ale nezjistili jsme, co přesně dělala. Záznamy rovněž říkají, kam chodil do školy, jak dlouho, kde byl na vojně – každý tam musel prodělat základní výcvik – a kde se učil elektroniku. Plus všechna potřebná data."

„Takže on byl inženýr přes elektroniku?" zeptal se Hunt.

„Tak nějak. Ale spíš přes údržbu, ne že by ji vymýšlel. Specializoval se zřejmě na vojenské vybavení – má dlouhou řadu dislokací v bojových jednotkách. Poslední zápis udává jméno nějakého místa a je u něj poznámka, která, přeloženo doslovně, znamená „mimo planetu". To bude asi lunarské jméno pro tu část Měsíce, kam ho poslali."

„Zajímavé," souhlasil Hunt. „Opravdu jste toho zjistili dost."

„Jo, pěkně jsme ho proklepli. Když si převedeš ta data na naše jednotky, bylo mu v té době asi třicet dva. Ovšem tohle všechno je víceméně nanic, detaily si přečteš potom. Já chtěl mluvit o tom, jak vypadal jeho svět.“ Maddson se odmlčel a znovu se podíval do poznámek. Potom pokračoval: „Minerva umírala. V době, o které mluvíme, zrovna vrcholila doba ledová. Ledové doby prý nastávají v celé Sluneční soustavě. A Minerva byla mnohem dál od Slunce než my, takže si umíš představit, že tam byla dost neutěšená situace.“

„Stačí se podívat na ty polární čepičky,“ přisvědčil Hunt.

„Jo, přesně. A zhoršovalo se to. Lunaršti vědci určili, že ani ne za sto let se obě čepičky setkají a celá planeta se ocitne pod ledem. Jak se ostatně dalo čekat, celá staletí studovali astronomii – tedy staletí před Charlieho dobou – a věděli, že se to bude zhoršovat ještě hodně dlouho potom. A tak tedy došli k závěru, že jediná možná cesta je evakuace na jinou planetu. Problém byl samozřejmě v tom, že celé generace od chvíle, co si tohle uvědomili, neměli prostředky, aby to uskutečnili. Odpověď ležela v přesnějším vědeckém výzkumu a dokonalejší technologii. Stalo se to jejich smyslem života – jedinou věcí, na které záleželo, něčím, na čem pracovala jedna generace za druhou – vyvíjeli vědu, která by jim umožnila dostat se na místa, o kterých věděli, že existují, dřív, než led zničí celou jejich rasu.“

Maddson ukázal na další sloupec papírů v rohu svého stolu. „Tohle byl úkol, který si jejich stát vytyčil, a protože v sázce bylo úplně všechno, muselo se tomuto úkolu podřídit úplně vše. Od narození až do smrti museli lidé sloužit státu. Tahle myšlenka je ve všem, co napsali, a hustili to do lidí od nejranějšího dětství. Tady ty papíry jsou překlad jakéhosi katechismu, který se museli učit ve škole; čte se to jako nacistická propaganda z třicátých let dvacátého století.“ Tady se s očekáváním podíval na Hunta.

Ten se zatvářil zmateně. Po chvíli řekl: „Ale to nedává smysl. Chci říct – proč by tak usilovně hledali cestu do kosmu, jestli to byli kolonisté ze Země? Museli ji už dávno znát.“

Maddson uznale přikývl. „Myslel jsem si, že tě tohle napadne.“

„Ale… to je úplná blbost.“

„Já vím. Tohle znamená, že se museli od počátku vyvinout na Minervě – ledaže by přišli ze Země, zapomněli všechno, co kdy věděli a museli to vzít od začátku. Ale to mi taky zní nějak divně.“

„Mně taky.“ Hunt dlouho přemýšlel. Nakonec s povzdechem zavrtěl hlavou. „To vážně nedává smysl. No nic, co tam máš dál?“

„No, udělali jsme si celkový obrázek supertotalitního státu, který od jedinců požaduje bezpodmínečnou poslušnost a ovládá všechno, co ovládat jde. Na všechno musela být povolení; cestovní povolení, rekreační povolení, nemocenská povolení – dokonce i rozmnožovací povolení. Všeho bylo málo a vydávalo se to na lístky – jídlo, všechno možné zboží, palivo, světlo, ubytování – cokoli si vymyslíš. A aby nikdo nezlobil, používal stát propagandu, o jaké se ti ani nesnilo. A aby to bylo ještě horší, na Minervě byl zoufalý nedostatek jakýchkoli minerálů. To je dost zpomalilo. I přes jejich soustředěné úsilí nebyl pokrok tak rychlý, jak bys čekal. Sto let možná není tak dlouhá doba, jak by se mohlo zdát.“ Maddson otočil pár stránek, krátce přelétl očima další a pokračoval. „No a navíc měli velký politický problém.“

„Pokračuj.“

„Takže – teď předpokládám, že jejich civilizace prošla ve vývoji podobnými kroky jako ta naše – kmeny, vesnice a tak dále. To zní rozumně. Začali objevovat vědu, stejně jako my. No a jak se dá čekat, různé lidi na různých místech začaly napadat stejné věci – jako třeba ‚musíme odsud vypadnout‘. Když se tahle myšlenka všeobecně rozšířila, Lunarové zřejmě přišli na to, že na planetě prostě není dost zdrojů, aby se jich zachránilo víc než pár šťastlivců. Nebylo možné, aby odvezli z planety všechny lidi.“

„Takže začali válčit,“ nadhodil Hunt.

„Přesně. Jak si to představuju já, objevila se spousta národů, které musely soupeřit jeden s druhým a navíc ještě s ledem, aby získaly co nejlepší technologii. Všichni ostatní byli nepřátelé, takže bojovali. Další věc, kvůli které se rvali, byl nedostatek přírodních zdrojů – především kovů.“ Maddson ukázal na velkou mapu Minervy zavěšenou nad stolem. „Vidíš ty tečky na ledovcích? Většinou to byly vojenské pevnosti kombinované s důlními stanicemi. Provrtávali se tam skrz led k minerálům a rudám a armáda hlídala, aby jim je nikdo nesebral.“

„A takhle tam žili. Nepříjemní lidé, co?“

„Jo, generaci za generací,“ pokrčil rameny Maddson. „Kdo ví? Kdyby *nám* hrozilo zmrznutí, možná bychom dopadli stejně. Každopádně jejich situace byla složitá. Museli rozdělovat veškeré úsilí a zdroje mezi dva různé cíle; za prvé vývoj vesmírných letů a masovou evakuaci planety a za druhé výrobu zbraní a zajišťování obrany – a oni neměli moc zdrojů ani před tímhle dělením. Jak bys tenhle problém vyřešil ty?“

Hunt chvíli přemýšlel.

„Spolupráce?“ navrhl.

„Zapomeň na to. Takhle oni nemysleli.“

„V tom případě je jenom jedna možnost: úplně zničit protivníka a potom všechno soustředit na hlavní cíl.“

Maddson přikývl. „A přesně tak to taky udělali. Celou svoji historii buď vedli nějakou válku, nebo k tomu neměli daleko. Postupně malé ryby odpadly a v Charlieho době zbývaly jen dvě supervelmoci – každá ovládala jednu ze dvou velkých rovníkových pevnin…“ Opět ukázal na mapu. „… Jmenovaly se Cerios a Lambie. Z různých odkazů víme, že Charlie byl Cerian.“

„Takže všechno bylo připraveno k závěrečné bitvě.“

„Přesně. Celou planetu předělali na jednu velkou opevněnou továrnu. Každý čtvereční centimetr byl pokrytý raketami; nebe bylo plné orbitálních bomb, které mohly dopadnout kamkoli. Myslíme, že ve srovnání s námi měli větší rozpočet na armádu než na vesmírný výzkum, a tak ve vývoji zbraní došli dál.“ Znovu pokrčil rameny. „Zbytek už asi uhodneš.“

Hunt pomalu a zamyšleně přikývl. „Všechno to dává smysl,“ zamumlal. „Ale celé to vypadá jako humbuk. Chci říct, že i z té vítězné strany by se mohlo zachránit jen pár lidí; zřejmě vládnoucí klika a její pomahači. Kristepane! Není divu, že potřebovali tak dobrou propagandu; oni –“

Hunt se zarazil uprostřed věty a zvědavě se zadíval na Maddsona. „Počkej chvilku – ještě něco tu nesedí.“ Pokusil se uspořádat si myšlenky. „Oni přece meziplanetární lety *uskutečnili* – jak by se jinak dostali na Měsíc?“

„Tohle nás taky zarazilo,“ přikývl Madson. „Jediné, co nás napadlo bylo, že už měli jasno v tom, že se přestěhují na Zemi – v tom neměli zrovna na vybranou. Možná měli prostředky na vyslání průzkumné skupiny, ale ještě ne na masovou evakuaci. Asi neměli daleko k dosažení cíle, když to tam bouchlo. Možná, že kdyby své prostředky spojili, místo aby kvůli nim rozpoutali nesmyslnou válku, mohlo to dopadnout jinak.“

„To zní rozumně,“ souhlasil Hunt. „Takže Charlie mohl být průzkumník vyslaný napřed, ale druhá strana měla stejný nápad a oni se tam spolu střetli. A začali nám do Měsíce dělat díry. Měli by se stydět.“

Nastalo krátké ticho.

„Je tu ještě jedna věc, kterou tak úplně nechápu,“ Hunt si promnul bradu.

„A to?“

„Ta druhá strana – Lambiané. Všichni v Navikomu tvrdí, že tu válku, co zničila Minervu, vedli kolonisté ze Země – to museli být Charlieho lidé, Ceriané – a mimozemská rasa, pocházející z Minervy – Ganymeďané, což, jak říkáte, museli být Lambiané. Před chvílí jsme došli k závěru, že myšlenka, že by Ceriané byli pozemští kolonisté, nedává smysl, protože to by už do vesmíru cestovat uměli. Nemůžeme si tím ovšem být stoprocentně jistí – mohlo se stát něco nepravděpodobného, třeba mohla ta kolonie být pár tisíc let bez spojení se Zemí nebo tak něco. Ale s Lambiany ve vývoji vesmírné techniky rozhodně soupeřit nemohli!“

„Ano, ti už do vesmíru létali, to je jisté,“ doplnil ho Maddson. „Našli jsme je přece na Ganymedu.“

„Právě. A tu loď rozhodně nestavěli začátečníci. Začínám věřit tomu, že ať už byli Lambiané kdokoli, nebyli to Ganymeďané.“

„Myslím, že máš pravdu,“ potvrdil Maddson. „Ganymeďané byli úplně odlišný biologický druh. Kdyby *oni* byli Lambiané, nemyslíš, že by se o tom Lunarové někde zmiňovali? Ale nezmiňují se. Všechno ukazuje na to, že Ceriané a Lambiané byly jenom dva národy, ne dvě rasy. Například jsme našli výstřižky z cerijských novin. V nich jsou mimo jiné karikatury lambianských politiků; a

vypadají jako lidé. Kdyby vypadali jako Ganymeďani, určitě by je nekreslili jako lidi.“

„Takže Ganymeďané neměli s tou válkou nic společného,“ uzavřel to Hunt.

„Správně.“

„Takže co s nimi?“

Maddson rozhodil rukama. „To je další zvláštní věc. Oni do toho nezapadají – nenašli jsme nic, co by třeba i vzdáleně připomínalo odkaz na ně.“

„Třeba je to jen falešná stopa. Chci říct, my jenom *předpokládáme*, že pocházeli z Minervy; ale nejsou pro to žádné skutečné *důkazy*. Možná s tou planetou nikdy neměli nic společného.“

„Je to docela dobře možné. Ale nemůžu se ubránit pocitu, že…“

Zvonek na Maddsonově stole přerušil diskusi. Vědec se omluvil a stiskl tlačítko „Příjem“.

„Ahoj, Done,“ ozval se Huntův asistent, který hovořil shora, z kanceláří Skupiny L. „Je tam Vic?“ Jeho hlas zněl vzrušeně. Maddson otočil jednotku k Huntovi.

„To je pro tebe,“ řekl celkem zbytečně.

„Vicu,“ spustil hlas bez dalšího otálení. „Právě jsem se koukal na výsledky posledních testů, co přišly z *Jupiteru Čtyři* před dvěma hodinami. Provedli datovací testy té lodi pod ledem a těch hochů uvnitř.“ Zhluboka se nadechl. „Zdá se, že můžeme zapomenout na myšlenku, že by Ganymeďané měli něco společného s Charliem. Vicu, jestli někde neudělali chybu, leží tam ta loď už nějakých pětadvacet *milionů* let!“

Kapitola patnáct

Caldwell popošel o krok blíž, aby si mohl lépe prohlédnout dvouapůlmetrový model z umělé hmoty, který stál uprostřed jedné z laboratoří ve Westwoodském biologickém institutu. Danchekker mu na to nechal dost času. Potom pokračoval ve výkladu.

„Toto je replika kostry Ganymeďana v životní velikosti. Vytvořená podle dat zaslaných z Jupitera. První nezpochybnitelný příklad inteligentní mimozemské bytosti, který jsme kdy měli příležitost studovat.“ Caldwell zaklonil hlavu, aby obsáhl celou kostru, a ze rtů mu uniklo tiché hvízdnutí. Pomalu ji obešel kolem dokola, až se vrátil zpět k profesorovi. Hunt jednoduše stál a fascinovaně přejížděl očima po modelu.

„Tato struktura není v žádném směru příbuzná žádnému pozemskému zvířeti, které jsme kdy studovali, ani současnému, ani vyhynulému,“ informoval je Danchekker a pokynul rukou. „Má vnitřní kosterní strukturu, kráčí vzpřímeně a bipedně a má nahoře hlavu – jak račte vidět; ovšem, nevšímáme-li si takovýchto povrchních podobností, je jasně vidět, že je plodem zcela neznámé vývojové linie. Vezměte si například hlavu. Struktura jeho lebky žádným způsobem nekoresponduje se strukturou lebky známých obratlovců. Obličej neustoupil do lebky, ale zůstal protažený do dlouhého, dolů směřujícího čenichu, který se nahoře rozšiřuje směrem k vrcholu lebky, aby v ní bylo místo pro silně vyvinutý mozek. Avšak ani zadní část lebky není zakulacená jako u člověka – místo toho z ní nad krkem vybíhají jakési boule, které vyvažují čenich. A podívejte se na ten otvor uprostřed čela; domnívám se, že tam byl umístěn smyslový orgán, který my postrádáme – možná nějaký infračervený detektor, který Ganymeďané zdědili po svých nočních masožravých předcích.“

Hunt přešel vedle Caldwella a soustředěně se zadíval na ramena modelu. „Nepřipomínají nic, co jsem kdy viděl,“ poznamenal. „Jsou

to jakoby… překrývající se kostěné desky. Ani trochu se nepodobají našim ramenům.“

„Přesně tak,“ potvrdil to Danchekker. „Zřejmě pozůstatky pancíře. A i zbytek trupu je nepopiratelně odlišný. Na zádech je páteř a pod ramenními pláty hrudní koš, ale spodní žebro – toto, těsně nad tělní dutinou – se změnilo v masivní obruč s příčkou uprostřed, která vyrůstá ze zvětšeného obratle. A teď si prosím povšimněte těch dvou systémů malých pospojovaných kostí po stranách obruče…“ ukázal je. „Zřejmě napomáhaly dýchání tak, že roztahovaly hrudník. Mně to podezřele připomíná pozůstatky zakrnělého páru končetin. Jinými slovy, i když měl tento tvor dvě ruce a dvě nohy jako my, někde mezi jeho předky byli tvorové se třemi páry končetin, nikoli dvěma. To už samo o sobě stačí k naprostému vyloučení sebemenší příbuznosti s jakýmkoli savcem na této planetě.“

Caldwell se zastavil a prohlédl si pánev. Byl to shluk silných kostí a příček, ve kterém vězely kyčelní klouby. Po mísovitém tvaru lidské pánve nebylo ani stopy.

„Vnitřnosti taky musely vypadat zajímavě,“ poznamenal.

„Je možné, že jeho vnitřní orgány byly zavěšené na té obruči, nikoli podepírané zdola,“ konstatoval Danchekker. Ustoupil a ukázal na ruce a nohy. „A nakonec se podívejte na končetiny. Předloktí a lýtka se skládají ze dvou kostí jako u lidí, ale struktura nadloktí a stehen je jiná – i tam nacházíme dvojici kostí. To znamená mnohem vyšší ohebnost a schopnost provádět celou škálu pohybů, kterých by lidská bytost nikdy nebyla schopná. A na ruce je šest prstů, dva z nich protistojné, takže majitel té ruky měl v podstatě výhodu dvou palců. Snadno by si dokázal zavázat tkaničky u bot jednou rukou.“

Danchekker počkal, dokud si Caldwell a Hunt neprohlédnou model do sytosti. Když se k němu znovu otočili, pokračoval: „Od chvíle, kdy bylo potvrzeno stáří Ganymeďanů, je tu tendence pokládat je za pouhý náhodný objev, který nemá s lunarským problémem žádnou přímou souvislost. Věřím však, pánové, že mám dostatečný důvod tvrdit, že s tímto problémem skutečně velice úzce souvisí.“

Hunt a Caldwell se na něj s očekáváním zadívali. Danchekker přešel k displeji na zdi laboratoře, naťukal kód a zadíval se na

obrazovku. Na té se objevil obrázek rybí kostry. Danchekker se spokojeně otočil.

„Co je na tom obrázku zajímavé?“ zeptal se.

Caldwell poslušně několik vteřin zíral na obrazovku, zatímco Hunt se mlčky díval.

„Je to nějaká legrační ryba,“ usoudil nakonec Caldwell. „Tak dobrá – už nás nenapínejte.“

„Není to na první pohled zřejmé,“ odpověděl Danchekker, „ale detailním srovnáváním je možné kostru této ryby přiřadit, kost po kosti, ke kostře Ganymeďana. Obě pocházejí ze stejné vývojové linie.“

„To je jedna z těch ryb, které se našly na odvrácené straně Měsíce,“ zvolal najednou Hunt.

„Přesně, doktore Hunte. Tato ryba je stará přibližně padesát tisíc let a pozůstatky Ganymeďanů přibližně dvacet pět milionů let. Z anatomického hlediska je evidentní, že jsou příbuzní a jejich vývojové linie se rozešly kdesi ve velice vzdálené minulosti. Z toho plyne, že sdílejí i místo svého původu. Víme už, že tato ryba se vyvinula v oceánech na Minervě; tedy i Ganymeďané pocházeli z Minervy. Máme teď důkaz pro něco, co bylo nějaký čas pouhou spekulaci. Pouze jsme nebrali v úvahu časový rozdíl mezi přítomností Ganymeďanů a Lunarů.“

„Dobrá,“ přijal jeho tvrzení Caldwell. „Ganymeďané tedy opravdu žili na Minervě, jen mnohem dříve, než jsme mysleli. Ale co nám vlastně chcete říct a proč jste nás sem zavolal?“

„Toto zjištění, samo o sobě, je zajímavé, nic víc,“ odpověděl Danchekker. „Ale bledne ve srovnání s tím, co vám prozradím teď. Vlastně“ – vrhl pohled na Hunta – „nám to dává dost informací, abychom mohli konečně celou záležitost jednou provždy ukončit.“

Dychtivě se na něj zadívali.

Profesor si navlhčil rty a pokračoval: „Ganymeďanská loď byla dokonale prozkoumána a nyní máme k dispozici přehledný inventář téměř všeho, co obsahovala. Jednalo se zřejmě o nákladní loď a v okamžiku ztroskotání byla plně naložená. Náklad, který vezla, mohu bez přehánění označit za nejsenzačnější objev v celé historii paleontologie a biologie. Ta loď totiž, mimo jiné, převážela velikou

zásilku rostlin a zvířat – některých živých, v klecích, jiných uchovaných v nádobách. Byla to možná část nějaké ambiciózní vědecké expedice nebo něčeho podobného, ale na tom teď nezáleží. Na čem *záleží* je, že teď máme k dispozici něco, co lidské oči dosud neviděly: úplný přehled mnoha forem života, které žily na Zemi v pozdním oligocénu a raném miocénu, před pětadvaceti miliony let!“

Hunt a Caldwell na něj nevěřícně zírali. Danchekker si založil ruce a čekal.

„Na Zemi!“ vypravil ze sebe nakonec s obtížemi Caldwell. „Vy říkáte, že ta loď byla na Zemi?“

„Nevidím žádné jiné vysvětlení,“ odpověděl Danchekker. „Ta loď nepochybně převážela zvířata, která jsou naprosto totožná s druhy známými už několik staletí z pozemských fosilií. Biologové z mise *Jupiteru čtyři* jsou si svými závěry poměrně jisti a já na základě dat, která nám poslali, nevidím důvod jim odporovat.“ Danchekker znovu položil ruku na klávesnici. „Ukážu vám pár příkladů toho, co mám na mysli.“

Rybí kostra se ztratila a nahradilo ji masivní zvíře podobné nosorožci, ale bez rohů. V pozadí bylo vidět ohromnou otevřenou nádrž, ze které bylo zvíře zřejmě vytaženo. Nádrž ležela vedle ledové zdi, obklopené kabely, řetězy a částmi lešení z kovových trubek.

„*Baluchitherium*, pánové,“ prohlásil Danchekker, „nebo něco tak podobného, že mi uniká rozdíl. Toto zvíře měřilo v kohoutku pět a půl metru a bylo větší než slon. Je to dobrý příklad *titanoherů* neboli obřích zvířat, která se během oligocénu hojně vyskytovala v obou Amerikách, ale potom poměrně rychle vyhynula.“

„A vy říkáte, že tohle zvířátko bylo naživu, když ta loď havarovala?“ zeptal se nevěřícně Caldwell.

Danchekker zavrtěl hlavou. „To zrovna ne. Jak vidíte, dochovalo se prakticky neporušené. Bylo nalezeno v té nádrži na obrázku, kde je konzervovali. Naštěstí, ať už ho konzervoval kdokoli, byl to expert. Ale, jak jsem už říkal, na lodi byly i klece a kotce s živými zvířaty – z těch ovšem zbyly jenom kostry, tak jako z posádky. Tak například těchto tvorů tam bylo šest.“

Na obrazovce naskočil obrázek malého čtyrnožce s dlouhýma nohama.

„*Mesohippus* – předek dnešního koně. Velký asi jako kolie, s tříprstýma nohama. Prostřední prst je značně prodloužený – jasná souvislost s jediným prstem dnešního koně. Mám tady dlouhý seznam dalších zvířat a všechna by okamžitě určil i průměrný student paleontologie.“

Hunt a Caldwell byli omráčeni. Obraz se znovu změnil. Tentokrát ukazoval něco, co připomínalo středně velkého lidoopa podobného gibonovi nebo šimpanzovi. Ale při bližším zkoumání na něm byly vidět znaky, které ho odlišovaly od obyčejných lidoopů. Lebka měla méně robustní stavbu, především v oblasti spodní čelisti, kde brada ustupovala natolik, že byla téměř pod špičkou nosu. Ruce byly na lidoopa poněkud krátké, hrudník širší a plošší a nohy delší a rovnější. A palec u nohy nebyl protistojný.

Danchekker jim nechal dost času, aby si všimli všech těchto znaků, a potom pokračoval ve výkladu.

„Tvor, kterého před sebou vidíte, náleží zcela jasně do obecné linie antropoidů, ke kterým se řadí jak člověk, tak dnešní lidoopi. Všimněte si však, že pochází z raného miocénu. Dosud nejpokročilejší antropoid z té doby byl objeven během minulého století ve východní Africe a dostal jméno *Proconsul*. *Proconsul* se obecně pokládá za velký krok kupředu, ale stále je to nepopiratelně jenom lidoop. Ale tady vidíme tvora přibližně ze stejného období, ale se znatelně lidštějšími znaky, než měl *Proconsul*. Podle mého názoru tento tvor obsazuje podobné místo jako *Proconsul*, ale na druhé straně rozvětvení, ke kterému došlo, když se člověk oddělil od lidoopů – jinými slovy, je to přímý předek člověka!“ Danchekker se podíval na oba muže. Caldwellovi se rozšířily oči. Poklesla mu čelist, jak se pokoušel vyrovnat s nemožnými myšlenkami, které se mu honily hlavou. „Vy tedy říkáte… že Charlieho lidé se mohli vyvinout… z tohohle?“

„Ano!“ Danchekker vypnul obrazovku a triumfálně se k nim obrátil. „Evoluční teorie stále platí, jak jsem vždy tvrdil. Tvrzení, že Lunarové byli kolonisté ze Země, se ukazuje jako správné, i když trochu jinak, než jak bylo míněno původně. Na Zemi se nikdy nenašly stopy po jejich rase, protože nikdy na Zemi nežili – ale přesto nebyli produktem žádné paralelní vývojové linie. Lunarové se

vyvinuli na Minervě, ale ze stejných předků jako my a všichni ostatní pozemští obratlovci – z předků, které před dvaceti pěti miliony let dopravili na Minervu Ganymeďané!“ Danchekker výbojně vystrčil bradu a chytil se za klopy saka. „A to, doktore Hunte, je zřejmě řešení vašeho problému!“

Kapitola šestnáct

Stopa, která se táhla za těmito novými objevy, byla už v tuto chvíli lemována opuštěnými pozůstatky mrtvých teorií. Vědci moc dobře věděli, co se stane, když se ponechá příliš velký prostor spekulacím a když se představivosti dovolí zapomenout na strohé požadavky důkazů a vědecké nestrannosti. To zavinilo, že Danchekkerova teorie, která nabízela snadné a rychlé rozřešení celé záhady, byla přijata poměrně chladně. Teď už bylo zmapováno tolik slepých uliček, že se každý nový návrh setkával s instinktivním skepticismem a požadavky vědeckých důkazů.

Objev vyhynulých pozemských zvířat na palubě ganymeďanské lodi dokazoval nezvratně jediné: že se na lodi nacházela vyhynulá pozemská zvířata. Nebyl to nezvratný důkaz, že se některá další zvířata dostala v pořádku na Minervu, dokonce ani důkaz, že tato zásilka byla pro Minervu určená. Tak například – Jupiter obyčejně na trasách ze Země na Minervu nefiguruje. Jediné, co se vědělo jistě, bylo, že ať už tahle zásilka mířila kamkoli, nedorazila tam.

Na druhou stranu: Danchekkerovy závěry, co se původu Ganymeďanů týče, se setkaly s plným souhlasem řady londýnských odborníků na srovnávací anatomii. Ti potvrdili souvislost mezi kostrou Ganymeďana a minervanskou rybou. Ale jeho závěr – že se Lunarové vyvinuli na Minervě z dovezených pozemských zvířat – sice uspokojivě vysvětloval jak to, že se po Lunarech nenašla na Zemi ani stopa, tak to, že neměli dostatečně vyspělou technologii vesmírných letů, ale pořád vyžadoval ještě mnohem víc důkazů.

Mezitím se lingvisté pokusili aplikovat znalosti, které získali z mikrotečkového archívu, na Charlieho blok popsaný rukou – poslední nerozluštěný dokument. To, co se dozvěděli, do značné míry souhlasilo s hrubým náčrtkem, který si už dřív udělali Hunt a Steinfield; byly to zápisky z posledních dnů Charlieho života. Podrobný překlad této písemnosti znamenal další intelektuální granát

hozený do neuspořádaných řad výzkumníků. Ale byl to až Hunt, kdo ho odjistil.

Hunt kráčel po hlavní chodbě třináctého patra velitelství Navikomu k lingvistické sekci a pod paží svíral složku s papíry. Před kanceláří Dona Maddsona se zastavil a se zájmem si prohlédl tabulku s několika pěticentimetrovými lunarskými znaky, přibitou na dveřích. Potřásl hlavou a vstoupil. Maddson a jeden jeho asistent seděli před věčnou haldou papírů na velkém stole stranou od psacího stolu. Hunt si vzal židli a přisedl.

„Vidím, že jsi četl překlad," poznamenal Maddson a kývl ke složce, jejíž obsah Hunt právě rozkládal po stole.

Ten přikývl. „Je to vážně velice zajímavé. Ale je tam pár míst, která bych s vámi rád probral – jen abych se ujistil, že je chápu správně. Některé věci prostě nedávají smysl."

„To jsme měli tušit," povzdechl si odevzdaně Maddson. „Tak dobrá, začni."

„Projděme si ty zápisky jeden po druhém," navrhl Hunt. „Zastavím se, když dojdu k něčemu divnému. Mimochodem…" Kývl ke dveřím. „Co to tam máš za divnou tabulku?"

Maddson se pyšně zašklebil. „To je moje jméno v lunarštině. Doslova to znamená *Učený Blázen-Kluk.* Rozumíš? *Don Mad-Son.* Chápeš?"

„Prokristapána," zaúpěl Hunt. Znovu obrátil pozornost k papírům.

„Lunarská data jste jednoduše převedli na čísla, takže zápisky začínají Prvním dnem, ale menší jednotky času jste převedli na naše."

„Správně," potvrdil Maddson. „A pokud si někde nejsme jisti přesností překladu, je dotyčné slovo v závorkách s otazníkem. Tím se to trochu zjednodušuje."

Hunt vzal první papír. „Dobrá. Vezmeme to od začátku." Nahlas přečetl:

„Den první. Podle mého očekávání jsme dnes obdrželi rozkaz k plné (mobilizační pohotovosti?). Zřejmě to znamená, že nás někam převelí. Koriel.… To je ten Charlieho kamarád, o kterém se ještě píše dál, ne?"

„Správně.“

„*… si myslí, že by to mohlo být jedno (ledové hnízdo daleko-zastavující?).* Co to je?“

„To je těžké,“ odpověděl Maddson. „Je to složené slovo; tohle je doslovný překlad. My si myslíme, že by to mohla být raketová baterie ve vnějším obranném perimetru, na ledovcích.“

„Hmm – to zní rozumně. Každopádně, *Doufám, že má pravdu. Už je nejvyšší čas vypadnout z jednotvárnosti tohohle místa. Větší příděly jídla v (ledovcových bitevních zónách?).* Takže…“ Hunt vzhlédl. „On mluví o ‚jednotvárnosti tohohle místa’. Jak moc jste si jistí, že víme, kde je ‚tohle místo’?“

„Dost jistí,“ přikývl Maddson. „Jméno města je napsáno nad datem v záhlaví zápisu. Souhlasí to se jménem přímořského města v Ceriosu a taky s místem, které je v jeho platovém výkazu uvedeno jako předposlední.“

„Takže jste přesvědčeni, že byl na Minervě, když tohle psal?“

„Jistě.“

„Dobrá. Tu další pasáž, co se zabývá osobními myšlenkami, přeskočím.

Den druhý. Korida projednou jeho tušeni zklamalo. Letíme na Měsíc.“

Hunt znovu vzhlédl. Tohle zjevně pokládal za důležité. „Jak víte, že se tady píše o našem Měsíci?“

„No, jeden důvod je, že výraz, který použil, je totožný se jménem posledního místa, kam ho poslali – podle platového výkazu. Myslíme, že to je Měsíc, protože tam jsme ho našli. Další důvod je, že potom, jak sis určitě přečetl, píše, že ho poslali na základnu jménem Seltar. No a my jsme mezi předměty z odvrácené strany našli seznam základen na místě ‘X’, a jméno *Seltar* na něm figuruje. X je stejné slovo jako v platovém výkazu a v zápisku, který jsi právě přečetl. Závěr: X je lunarské slovo pro náš Měsíc.“

Hunt nad tím chvíli hloubal.

„A na Seltar taky dorazil, že?“ optal se nakonec. „Takže jestli už tehdy věděl, kam ho posílají, a vy jste si jisti, že to bylo na Měsíc, a jestli se dostal tam, kam měl… to tedy vylučuje tu druhou možnost, o které jsem přemýšlel. Není náhodou možné, že by ho poslali na

Měsíc, ale na poslední chvíli ho převeleli jinam, tak náhle, že by už nestihli ani změnit zápis v platovém výkazu, že ne?“

Maddson zavrtěl hlavou. „Rozhodně ne. Proč si vlastně vymýšlíš takové věci?“

„Protože se nějak snažím najít vysvětlení toho, co přijde dál. Je to šílené.“

Maddson se se zájmem podíval na Hunta, ale otázku spolkl. Hunt se znovu zadíval do papírů.

„Třetí a čtvrtý den popisují zprávy z války. Zřejmě tam už vypukl rozsáhlý konflikt. Vypadá to, že nasadili jaderné zbraně – například poblíž konce zápisu ze čtvrtého dne píše: *Zdá se, že se Lambianům podařilo oklamat (nebeské sítě?) nad Paverolem* – To bylo cerianské město, ne? *Víc než polovina města se okamžitě vypařila.* To nevypadá na žádnou menší potyčku. Co je to nebeská síť – nějaká elektronická obranná clona?“

„Zřejmě,“ souhlasil Maddson.

„Pátý den pomáhal nakládat lodě. Jak popisuje ta vozidla a vybavení, vypadá to, že tam posílali slušně velkou armádu.“ Bleskurychle přelétl další stránku. „Á, ano – tady se už zmiňuje o Seltaru. *Poletíme se Čtrnáctou brigádou k Anihilátoru na Seltar.* Na tom Anihilátoru mi taky něco nehraje, ale k tomu se dostaneme později.

Den sedmý. Nastoupili jsme před čtyřmi hodinami, podle plánu. Pořád ale sedíme na zemi. Start odložili, protože celá oblast je pod silnou raketovou palbou. Kopce ve vnitrozemí hoří. Odpalovací jámy neporušené, ale celková situace zmatená. Nějaká nevyřazená lambianská družice blokuje naši dráhu.

Později. Náhle jsme obdrželi povolení ke startu a během pár minut jsme vzlétli. Na oběžné dráze jsme se nemohli zdržet dlouho – pořád to není bezpečné – takže jsme ihned zadali kurs. Během startu jsme přišli o dvě lodě. Koriel přijímá sázky, kolik lodí nakonec přistane na Měsíci. Máme pevnou obrannou clonu, ale na lambianských radarech musíme být jasně viditelní. Potom je tam něco o tom, jak Koriel flirtoval s jednou dívkou ze signální jednotky – docela zajímavá osobnost, tenhle Koriel, nemyslíte…? Další

zprávy z války, které přišly po cestě… A tady – o tomhle jsem mluvil.“ Hunt ukázal prstem na jeden zápis.

„Den osmý. Konečně na oběžné dráze kolem Měsíce!“ Odložil papír na stůl a podíval se z jednoho lingvisty na druhého. *„‚Konečně na oběžné dráze okolo Měsíce‘.“*

„Vysvětlete mi tohle: jak se ta loď dokázala dostat z Minervy na Měsíc za méně než dva pozemské dny? Buď existuje nějaký druh pohonu, o kterém by VOOSN mělo už dávno vědět, nebo jsme se celou dobu v úrovni lunarské technologie pletli. Ale nehraje to. Kdyby dokázali tohle, neměli by žádný problém s vývojem letů do vesmíru; byli by daleko před námi. Ale já tomu nevěřím – všechno ukazuje na to, že *měli* potíže.“

Maddson se zatvářil bezradně. Věděl, že je to nesmysl. Hunt se zvídavě podíval na jeho asistenta. Ten jen pokrčil rameny a protáhl obličej.

„Jste si jistí, že to byla oběžná dráha kolem *našeho* Měsíce?“

„To ano.“ Tím si Maddson byl jistý.

„A není ani pochyb o datu startu?“ tlačil Hunt dál.

„Datum vypuštění je vyznačené v záznamu a shoduje se s datem zápisu, ve kterém píše, že vyrazili. A nezapomeň, jak to přesně napsal ve dni – kdepak to bylo? – tady, den sedmý. *‚Vyrazili jsme před čtyřmi hodinami, podle plánu.‘* – Vidíte, ‚podle plánu‘. Nic nenasvědčuje změně času.“

„A jak jste si jistí datem, kdy doletěl na Měsíc?“ zeptal se Hunt.

„No, to už je trochu horší. Když sledujete data, jsou to následující lunarské dny, to je v pořádku. Teď ale: je možné, že na Minervě používal minervanský kalendář, ale po příletu na Měsíc přešel na nějaký místní systém. V takovém případě by byla zatraceně velká náhoda, že by se ta data takhle doplňovala, ale“ – pokrčil rameny – „možné to je. Na tomhle nápadu mi ale nehraje něco jiného – absence záznamů mezi odletem a příletem. Charlie si zřejmě psal deník pravidelně. Kdyby ta cesta trvala několik měsíců, jak tvrdíš ty, přijde mi divné, že by během ní nic nezapsal. Volný čas mu přece určitě nechyběl.“

Hunt o tom chvíli přemýšlel. Potom řekl: „To nejhorší teprve přijde. Tohle zatím necháme.“ Zvedl své poznámky a pokračoval:

„Konečně jsme přistáli, před pěti hodinami. (Nadávka) to je zmatek! Když jsme sestupovali po (přibližovací dráze?), viděli jsme povrch rozpálený doruda, na mnoho kilometrů od Seltaru. Byla tam jezera roztavené horniny, jasně oranžová; z některých vystupují příkré kamenné stěny, tam, kde to zničilo hory. Základna je do velké výšky zasypaná prachem a létající trosky zničily některé povrchové instalace. Obrana drží, ale vnější perimetr je (rozmetán na kousky?). Co je nejdůležitější – talíř Anihilátoru o průměru [nečitelné] je nedotčený a funkční. Poslední skupinu lodí v našem konvoji dostal nepřátelský útok z vesmíru. Koriel vybírá peníze, kamkoli se podívám.“

Hunt položil papír a podíval se na Maddsona. „Done, kolik toho víte o tom jejich Anihilátoru? Co to bylo zač?“

„Nějaká superzbraň. V některých dalších materiálech se o nich psalo. Měly je obě strany – jednak na Minervě, jednak, jak právě čteš, i na Měsíci.“ Potom dodal: „A možná, že i jinde.“

„Proč právě na Měsíci? Napadlo vás něco?“

„Domníváme se, že jak Ceriané, tak Lambiané měli vyspělejší technologii, než jsme si původně mysleli,“ řekl Maddson. „Možná si obě strany za cíl velkého přesunu vybraly Zemi a vyslaly své lidi na Měsíc jako předsunutou skupinu, aby… jim chránili investici.“

„A proč je tedy neposlali rovnou na Zemi?“

„To netuším.“

„Tak se s tím prozatím spokojíme,“ máchl rukou Hunt. „Víme, jak ty Anihilátory fungovaly?“

„Popisují se jako *talíře*, takže zřejmě vysílaly nějaké záření. Z ostatních stop usuzujeme, že to byly vysokoenergetické fotonové paprsky, zřejmě produkované při anihilaci hmoty s antihmotou. V tom případě se to jméno *Anihilátor* obzvlášť hodí; má dvojí význam.“

„Dobře,“ přikývl Hunt. „To jsem si myslel. Ale teď už to začíná být divné.“ Podíval se do poznámek. „Den devátý – to se zabydlovali a opravovali škody. Ale co Den desátý?“ Znovu začal číst:

„Den desátý. Dnes jsme poprvé použili Anihilátor. Tři patnáctiminutové údery, zaměřené proti Calvaresu, Penerisu a Sellidornu. To jsou lambianská města, ne?

Takže oni měli tenhleten Anihilátor na našem Měsíci a klidně s ním ostřelovali města na povrchu Minervy?“

„Zdá se,“ přiznal Maddson. Nevypadal dvakrát šťastně.

„Tak tomu už nevěřím,“ prohlásil pevně Hunt. „Nevěřím, že by tu zbraň mohli přesně zamířit na takovou vzdálenost a i kdyby mohli, nevěřím, že by mohli paprsek udržet natolik úzký, aby nespálil celou planetu. A už vůbec nevěřím, že by u Minervy mohl být natolik silný, aby způsobil nějakou škodu.“ Úpěnlivě se podíval na Maddsona. „Kristepane, kdyby měli takovou technologii, nesnažili by se přece zdokonalit meziplanetární lety – už dávno by ovládali celou tuhle zatracenou Galaxii!“

Maddson rozhodil rukama. „Já jsem jen překladatel. Ty musíš interpretovat význam.“

„Ale dál je to už úplně šílené,“ varoval ho Hunt. „Kde jsem to přestal…?“

Dál četl nahlas; popisoval boj mezi cerianským Anihilátorem na Seltaru a poslední zbývající baštou Lambianů na Minervě. Zbraň, která střílela z vesmíru a mohla zasáhnout kterékoli místo na planetě, znamenala pro Ceriany klíč k rozhodnutí války. Její zničení mělo samozřejmě pro Lambiany nejvyšší prioritu a byl to i hlavní úkol pro jejich vlastní Anihilátor na Minervě. Nabíjení Anihilátorů mezi výstřely trvalo řádově hodinu a Charlieho zápisky živě popisovaly napětí na Seltaru, kdy všichni věděli, že smrtící úder je může zasáhnout každým okamžikem. Všude kolem Seltaru se boje stupňovaly – lambianské pozemní i vesmírné jednotky se zoufale snažily vyřadit Seltar dřív, než bude moci znovu vystřelit na svůj vzdálený cíl. Problém s ovládáním Anihilátorů spočíval v tom, že se při míření musely vzít v úvahu a vykompenzovat účinky nepřátelských rušiček. Na jednom místě Charlie popisoval účinky nepřátelského úderu, který minul cíl opravdu jen o vlásek – trval šestnáct minut a během té doby roztavil pohoří asi pětadvacet kilometrů od Seltaru, včetně Dvaadvacáté a Devatenácté obrněné divize a Pětačtyřicáté taktické raketové eskadry, které tam byly umístěné.

„Tady to máme,“ řekl Hunt a zamával ve vzduchu jedním papírem. „Poslechni si tohle. *A je to! Před čtyřmi minutami jsme*

vyslali soustředěný úder o maximální síle. Reproduktory právě ohlásily, že to byl přímý zásah. Všichni se smějí a plácají se po zádech. Některé ženy pláčí úlevou. Tohle," Hunt praštil papíry o stůl a zlostně se opřel v křesle, „je přece hovadina! Čtyři minuty po výstřelu potvrdili zásah! Jak? Jak to proboha udělali? Víme, že mezi Minervou a Zemí byla i při největším přiblížení vzdálenost dvě stě čtyřicet až dvě stě šedesát milionů kilometrů. Paprsku by trvalo asi třináct minut, než by tuhle vzdálenost překonal a aspoň dalších třináct minut by muselo uplynout, než by na Měsíci mohli vědět, jestli zasáhl cíl. Takže i kdyby planety byly zrovna nejblíž, jak mohly, získat potvrzení zásahu by trvalo nejmíň dvacet šest minut. Charlie tvrdí, že to netrvalo ani čtyři! To je absolutně, stoprocentně nemožné! Done, jak moc jisti si jste těmi čísly?"

„Stejně jako ostatními lunarskými časovými jednotkami. Jestli je v nich chyba, můžeš klidně roztrhat ten svůj kalendář, kterým to všechno začalo, a vrátit se na políčko ‚Start'."

Hunt se dlouho díval na stránku, jako by silou vůle mohl změnit to, co na ní stálo. Tahle čísla se dala vysvětlit jediným způsobem, a ten by skutečně znamenal vrátit se až úplně na začátek. Po dlouhé pauze začal číst dál:

„Potom tam píše, jak celou oblast Seltaru začali bombardovat. Vyslali speciální jednotku, aby obsadila nouzový velitelský post asi osmnáct kilometrů od Seltaru – byl v ní Charlie i Koriel… Detaily vynechám… Ano, tady je další část, která mi dělá starosti. Den dvanáctý: *Vyjeli jsme přesně, v malém konvoji složeném ze dvou průzkumných vozidel a tří pásových nákladňáků. Cesta byla zvláštní – kilometry spálených kamenů a žhoucích jam. Dokonce i v nákladňácích jsme cítili to horko. Doufám, že štíty vydrží. Náš nový domov má tvar kupole a pod ní jsou do hloubky asi patnácti metrů podzemní podlaží. Armádní jednotky kopaly ve všech okolních kopcích. Máme spojení se Seltarem pomocí pozemních kabelů, ale jejich spojení s hlavním velitelstvím v Gordě se zřejmě přerušilo. Nejspíš jsou vyřazené všechny dálkové kabely a zničené všechny komunikační družice. Z Minervy stále žádné zprávy, jen spousta zkresleného vojenského vysílání. Muselo získat (frekvenční prioritu?). Dnes jsem byl poprvé po mnoha dnech na povrchu. Tvář*

Minervy je špinavá a skvrnitá. Tady," řekl Hunt. „Když jsem to četl poprvé, napadlo mě, že mluví o videopřenosu. Ale když jsem o tom přemýšlel, napadlo mě, proč by to napsal v takovém kontextu? Proč hned po tom, že ‚byl poprvé po mnoha dnech na povrchu'? Ale z místa, kde byl, přece nemohl vidět žádné detaily na Minervě, nebo ano?"

„Mohl použít docela normální dalekohled," navrhl Maddsonův asistent.

„To asi ano," připustil Hunt. „Ale člověk by myslel, že uprostřed toho všeho bude mít na práci jiné věci, než pozorovat vesmír. Každopádně, ještě pokračuje: *Asi dvě třetiny jsou poseté hustými hnědými a šedými mraky a linie pobřeží je vidět jen na některých místech. Severně od rovníku září skrz mraky podivná červená skvrna obklopená černou; černá oblast každou hodinu roste. Koriel myslí, že to je hořící město, ale musí to být strašný požár, když je vidět i přes ty mraky. Celý den jsme se dívali, jak se díky rotaci Minervy pohybuje. Vidíme ohromné výbuchy nad hřebenem, kde je základna Seltar."*

Příběh pokračoval a potvrzoval, že Seltar byl zcela zničen, když boje dosáhly vrcholu. Dva dny byla celá oblast systematicky bombardována, ale jako zázrakem podzemní patra kupole vydržela, i když nadzemní část výbuchy zničily. Potom se začali do kupole trousit vojáci z jednotek, dislokovaných v okolních kopcích – někteří ve vozidlech, mnozí pěšky – bylo to jediné obydlené místo na mnoho kilometrů kolem.

Ale očekávané vlny vítězných lambianských vojáků a obrněných kolon se neobjevily. Cerianští důstojníci nakonec z pravidelných salv vypalovaných na jejich stanoviště pochopili, že z nepřátelské armády, která se blížila k horám okolo Seltaru, nic nezůstalo. V boji s cerianskými obrannými systémy utrpěli Lambiané těžké ztráty a ti, kdo přežili, se stáhli. Zbyly po nich jen raketové baterie naprogramované na monotónní střelbu, která měla krýt jejich ústup.

Patnáctý den Charlie napsal: *Na Minervě jsou dvě další rudé skvrny, jedna severovýchodně od první a druhá daleko na jihu. Ta první se protáhla od severozápadu na jihovýchod. Celý povrch je teď*

špinavě hnědý s velkými černými oblastmi. Rádio i video mlčí; atmosféra blokuje veškeré přenosy.

Na Seltaru už nebylo co dělat. Obyvatelné části bývalé kupole byly přecpané zachráněnými a raněnými; mnoho jich muselo žít ve vozidlech venku. Zásoby potravin a kyslíku, určené pro malou skupinu, znamenaly jen krátký odklad nevyhnutelného. Jediná možnost byla dostat se na velitelství do Gordy – cesta se odhadovala na dvacet dní.

Osmnáctý den Charlie popsal odjezd z kupole: *Vytvořili jsme dvě kolony vozidel. Ta naše vyjela půl hodiny před druhou jako malá předsunutá průzkumná jednotka. Dorazili jsme k hřebenu asi pět kilometrů od kupole a odtamtud jsme viděli, jak hlavní kolona dokončuje nakládání a začíná se řadit. V tu chvíli udeřily rakety. Zastihlo je to venku a na otevřeném prostoru. Neměli žádnou šanci. Chvíli jsme udržovali přijímače zaměřené na ně, ale nic se neozývalo. Z téhle pekelné výhně vede jen jedna cesta – vesmírnými loděmi z Gordy. Pokud vím, je nás tu 340 a víc než stovka z toho jsou dívky. V koloně je pět průzkumných vozidel, osm pásových nákladáků a deset těžkých tanků. Nebude to příjemná cesta. Dokonce ani Koriel se nepokouší přijímat sázky, kolik se nás tam dostane.*

Minerva je černá koule zahalená kouřem; proti obloze je už těžko rozeznatelná. Dvě červené skvrny se spojily a vytvořily čáru, která protíná rovník. Další taková čára roste na severu. Tu a tam skrz kouřová mračna nějaká na pár hodin oranžově zazáří a potom zase uhasne. Musí to tam vypadat hrozně.

Kolona se pomalu pohybovala pouští spáleného šedého prachu a počet lidí rychle klesal – zranění a nemoc z ozáření si vybíraly svou daň. Dvacátý šestý den se setkali s lambianskými pozemními silami a tři hodiny zuřivě bojovali mezi skalami a kameny. Bitva skončila tím, že zbývající lambianské tanky vyjely z úkrytu a rozjely se přímo proti Cerianům. Tam je zničily cerianské ženy střelbou laserových děl z těsné blízkosti. Po bitvě zbylo 165 Cerianů, ale pro všechny už nebylo dost vozidel.

Cerianští důstojníci se poradili a rozhodli, že cesta bude pokračovat střídavým způsobem. Polovina lidí se přesune o půldenní vzdálenost dopředu a zůstane tam s jedním náklaďákem, který jim

bude sloužit jako provizorní ubytování; zbytek konvoje se vrátí pro ostatní. Tak to mělo pokračovat, dokud nedorazí do Gordy. Charlie a Koriel byli ve skupině, která měla jet napřed.

Den dvacátý osmý. Po cestě se nestalo nic zajímavého. Utábořili jsme se ve stinné rokli a čekali jsme, až se konvoj obrátí a nastoupí svou dlouhou cestu pro ostatní. Zítra touhle dobou by tu měli být. Do té doby není dohromady co dělat. Dva po cestě zemřeli, takže nás zbývá padesát osm. Střídáme se v odpočinku a jídle v náklaďáku. Když na tobě není řada, musíš sedět mezi kameny a snažit se udělat si co největší pohodlí. Koriel zuří. Právě seděl dvě hodiny venku se čtyřmi dívkami od dělostřelectva. Říká, že ten, co vymyslel skafandry, měl s takovou situací počítat.

Konvoj se nikdy nevrátil.

Skupina pokračovala v cestě se zbývajícím náklaďákem, vždycky se jedna část odvezla napřed, tam vylezla ven a náklaďák se vrátil pro zbytek. Třicátý třetí den už nemoc z ozáření, nehody a dokonce jedna sebevražda zredukovaly jejich počet natolik, že se do náklaďáku vešli všichni najednou; střídání tedy odpadlo. Odhadovali, že při stálé rychlosti dorazí do Gordy třicátý osmý den. Třicátý sedmý den se náklaďák porouchal. Neměli k dispozici potřebné náhradní díly.

Mnoho jich bylo příliš zesláblých. Bylo jasné, že pokus dorazit do Gordy pěšky by trval tak dlouho, že by ho nepřežil nikdo.

Den třicátý sedmý. Sedm z nás – čtyři muži (já, Koriel a dva vojáci) a tři dívky – se pokusíme dorazit do Gordy. Zbytek tu zůstane v náklaďáku a bude čekat na záchranný tým. Koriel vaří, abychom se najedli, než se vydáme na cestu. Říká, co si myslí o životě v pěchotě – zdá se, že to není nic lichotivého.

Pár hodin po opuštění náklaďáku jeden voják vylezl na skálu, aby se podíval na cestu před nimi. Uklouzl, protrhl si skafandr a okamžitě zemřel na explozivní dekompresi. Později si jedna z dívek poranila nohu a stále víc se opožďovala za zbytkem skupiny, jak se bolest stupňovala. Slunce klesalo a zpomalit nemohli. Všichni zápasili se stejnou rovnicí – jeden život nebo dvacet osm? – ale nic neříkali. Nakonec vyřešila problém sama – když se zastavili, aby si odpočinuli, tiše si uzavřela přívod vzduchu.

Den třicátý osmý. Zbyli jsme už jen Koriel a já – jako za starých časů. Voják se najednou předklonil a začal zvracet do přilby. Stáli jsme tam a dívali se, jak umírá, a nemohli jsme s tím nic dělat. O pár hodin později se jedna z dívek zhroutila a řekla, že už nemůže dál. Ta druhá trvala na tom, že s ní zůstane, dokud nepřijde pomoc z Gordy. Nemohli jsme nic namítat – byly to sestry. To se událo před nějakým časem. Zastavili jsme se, abychom se vydýchali. Blížím se k hranici svých schopností. Koriel netrpělivě přechází sem a tam a chce, abych se už pohnul. Ten člověk má sílu dvanácti [? lvů?].

Později. Konečně jsme se zastavili, abychom pár hodin spali. Jsem si jistý, že Koriel musí být robot – prostě pořád jde a jde. Lidský tank. Slunce je už velice nízko. Musíme se dostat do Gordy, než padne měsíční noc.

Den třicátý devátý. Probudil jsem se zimou. Musel jsem nastavit vyhřívání na maximum – pořád to není ono. Myslím, že by to mohla být známka poruchy. Koriel říká, že si dělám moc velké starosti. Je čas znovu vyrazit. Jsem celý ztuhlý. Vážně přemýšlím, jestli to dokážu. Nic ale neříkám.

Později. Pochod byl noční můra. Pořád jsem padal. Koriel trval na tom, že jediná naděje je vylézt z údolí, kde jsme byli a zkusit zkratku přes hřeben. Dostal jsem se asi do poloviny útesu. Při každém kroku jsem viděl Minervu přímo nad středem hřebenu. Byla celá pokrytá oranžovými a červenými jizvami jako tvář (smrtky?), která se mi vysmívá. Potom jsem se zhroutil. Když jsem přišel k sobě, zjistil jsem, že mě Koriel odtáhl do nějakého výkopu. Možná tu někdo z Gordy chtěl postavit stanici. Tohle se už stalo před nějakou dobou. Koriel odešel, říkal, že pomoc tu bude dřív, než se naděju. Je mi pořád větší zima. Necítím nohy a ruce mám zkřehlé. V přilbě se začíná tvořit námraza – vidím stále hůř.

Myslím na všechny ty lidi za námi, jak čekají, až padne noc a přemýšlejí, stejně jako já, jestli je někdo zachrání. Jestli vydržíme, budeme v pořádku. Koriel to dokáže. I kdyby byla Gordá tisíc kilometrů daleko, on by to dokázal. Myslím na to, co se stalo na Minervě a přemýšlím, jestli naše děti budou přece jenom žít na slunečném světě – a pokud ano, jestli se vůbec někdy dozví, co jsme udělali.

Přemýšlím o věcech, o kterých jsem dosud nikdy nepřemýšlel. Měl by existovat nějaký lepší život, než v továrnách, dolech a armádních táborech. Ale netuším jaký – nic jiného jsem nikdy nepoznal. Ale jestli je někde v tomhle Vesmíru teplo a barva, tak možná z našeho strádání vzejde něco dobrého.

Přemýšlel jsem až příliš na jeden den. Teď si musím na chvíli lehnout.

Hunt zjistil, že dočetl až do konce – tak ho pohltil ten patos posledních dní. Jeho hlas poklesl a vystřízlivěl. Nastalo dlouhé ticho.

„Tak to bychom měli," uzavřel. „Všimli jste si té pasáže u konce? Znovu tam mluví o tom, že viděl povrch Minervy. Předtím mohl používat dalekohled, ale v téhle situaci by se přece těžko vláčeli s půlkou observatoře na zádech, ne?"

Maddsonův asistent se zatvářil zamyšleně. „A co ten jeho video-periskop, co měl v helmě?" navrhl. „Možná je v tom překladu někde chyba. Nemohl psát o tom, že sledoval přenos?"

Hunt zavrtěl hlavou. „Nemyslím. Slyšel jsem o lidech, co koukali na televizi na hodně divných místech, ale nikdy v půlce výstupu na nějakou zatracenou horu. A další věc: on říká, že Minerva byla přesně nad středem hřebenu. To znamená, že ji tam skutečně viděl. Kdyby se díval na video, nikdy by to takhle neformuloval. Mám pravdu, Done?"

Maddson unaveně přikývl. „Asi ano. Takže, kam se tím dostáváme?"

Hunt se podíval z Maddsona na asistenta a zase zpátky.

Opřel se lokty o okraj stolu a promnul si obličej a oči. Potom si povzdechl a zase se opřel.

„Co vlastně víme s jistotou?" zeptal se nakonec. „Víme, že lunarské lodě se dostaly na Měsíc za méně než dva naše dny. Víme, že odtamtud dokázali přesně zamířit zbraň na cíl na Minervě. Víme taky, že elektromagnetické vlny se vrátily za mnohem kratší dobu, než bylo možné. Konečně, myslíme si, ale nemůžeme to dokázat, že Charlie mohl stát na povrchu Měsíce a jasně přitom vidět detaily na povrchu Minervy. No, co z toho vyplývá?"

„V celém vesmíru je jenom jedno místo, pro které je tohle všechno možné," řekl mátožně Maddson.

„Přesně – a sice to, kde stojíme! Možná, že za oběžnou drahou Marsu kdysi existovala planeta jménem Minerva, možná, že na ní existovala vyspělá civilizace. Možná, že tam Ganymeďané odvezli pár zvířat a možná taky, že ne. Ale teď už na tom vlastně nezáleží, že? Protože jediná planeta, odkud mohla Charlieho loď odstartovat a jediná planeta, kam mohli zamířit Anihilátor a jediná planeta, na které mohl Charlie z Měsíce vidět nějaké detaily na povrchu – je tahle!

Oni přece jenom *pocházeli* ze Země!

Až se tohle dozví v Navikomu, budou skákat ze střechy a ze všech oken, co tam jsou.“

Kapitola sedmnáct

Po překladu Charlieho deníku byl paradox úplný. Teď tady byly dvě různé konzistentní a zřejmě nevyvratitelné skupiny důkazů; jedna dokazovala, že se Lunarové museli vyvinout na Zemi, druhá, že nemohli.

Vypuklo všeobecné ohromení a spory. V Houstonu i jinde se svítilo dlouho do noci, jak vědci znovu a znovu převraceli nevyhnutelné řetězce faktů a hledali v nich nové možnosti a nové interpretace. Ale odpovědi byly vždycky stejné. Jenom teorie, že Lunarové byli produktem souběžné vývojové linie, byla zřejmě nadobro zapomenutá; navrhovaných teorií se nakupilo tolik, že nikdo nepokládal za nutné křísit ještě tuhle. Bratrstvo Navikomu se rozdrobilo na spoustu klik a proudů a jeho členové se přikláněli hned k tomu, hned k onomu nápadu. Nakonec se v Navikomu opevnily čtyři hlavní tábory.

Ryzí „pozemšťané“ bez výhrad přijímali dedukce odvozené z Charlieho deníku, které předpokládaly, že lunarská civilizace vznikla na Zemi, vzkvétala na Zemi a zničila se na Zemi, a to bylo vše. Všechny odkazy na Minervu a její předpokládané obyvatele byly tedy nesmyslné; na Minervě nikdy žádná civilizace nežila, s výjimkou Ganymeďanů, a to už bylo tak dávno, že to s Lunary vůbec nesouvisí. Planeta na Charlieho mapách byla Země, nikoli Minerva, takže ve výpočtech, které ji umístily nějakých 400 milionů kilometrů od Slunce, musela někde být hrubá chyba. Že tohle číslo souhlasí se vzdáleností pásu asteroidů, je čirá náhoda; asteroidy tam byly odjakživa a údaje z *Ilias*, které tvrdí opak, jsou podezřelé a rozhodně by se měly pořádně překontrolovat.

Takže už zbývala jediná otázka: Proč Charlieho mapy nepřipomínaly Zemi? „Pozemšťané“, aby mohli dát odpověď na tuto otázku, vyrazili do útoku proti samotným základům přijímaných geologických teorií a datovacích metod. Vyšli z hypotézy, že

kontinenty vznikly z jediné prapevniny. Ta se rozpadla kvůli váze obrovských polárních čepiček a do prasklin se nahrnula voda s ledem a odtlačila kontinenty od sebe. Ukazovali na polární čepičky na Charlieho mapě a zdůrazňovali, o kolik jsou větší než čepičky, jaké současné teorie přisuzují Zemi. Pokud tedy mapy znázorňovaly Zemi a ne Minervu, znamenalo by to, že ledová doba na Zemi byla mnohem horší, než se dosud soudilo, a že tedy měla mnohem větší dopad na geografii. Přidejte k tomu pukliny v kůře a vulkanismus, které Charlie viděl na povrchu Země (ne Minervy), a možná máte vysvětlení, jak se Charlieho Země mohla změnit v tu dnešní. Proč se tedy nenašly žádné stopy po Charlieho civilizaci? Odpověď: na mapách je jasně vidět, že většina lunarské civilizace byla soustředěna v rovníkové oblasti. Dnes je tam oceán, husté džungle a pouště – což může snadno vysvětlit, proč se po válce a následné katastrofě všechny stopy ztratily.

Ryzí „pozemšťané“ přitahovali především fyziky a inženýry a nudné detaily ponechávali k vyřešení geologům a geografům. Jejich hlavní starostí bylo, aby posvátný princip konstantní rychlosti světla nebyl vhozen do kotle pochybností spolu se vším ostatním.

Ortodoxní „pozemšťané“ se tedy opevnili okolo teorie o pozemském původu, což byla bašta, kterou předtím fanaticky bránili biologové. Teď, když Danchekker představil teorii ganymeďanské Noemovy Archy, biologové bleskově obrátili a spojili své síly na obranu myšlenky, že Lunarové se vyvinuli na Minervě z přesídlených pozemských druhů.

Co ale doba Charlieho letu na Měsíc a příliš malé zpoždění signálu z Anihilátoru? V naší interpretaci lunarských časových měřítek je někde chyba, která odpovídá za obě věci. Dobrá, ale jak mohl Charlie pozorovat z Měsíce povrch Minervy? Přes video. Dobrá, ale jak mohli zaměřovat Anihilátor na takovou vzdálenost? Nemohli. Talíř na Seltaru byl jen ovladač. Skutečná zbraň byla namontovaná na satelitu, který obíhal okolo Minervy.

Třetí prapor vyvěsili stoupenci Teorie odříznuté kolonie. Podle nich kdysi na Zemi existovala vyspělá civilizace, která kolonizovala Minervu, ale potom upadla do doby temna a ztratila s Minervou kontakt. Rozvoj obou planet pak podnítil až led, ale obyvatelům

Minervy hrozila smrt, a tak se vší silou snažili získat zpět ztracené vědomosti a vrátit se na Zemi. Pozemšťané se ale také potýkali s docela vážnými problémy, a když se setkali s minervanskými průzkumníky, nebyli nijak nadšeni představou, že by měli krmit další hladové krky. Diplomacie selhala a Minervané se rozhodli pro invazi na Zemi. Takže Anihilátor v Seltaru střílel na *pozemské* cíle; překladatele spletlo, že na obou planetách se vyskytovala místa se stejnými jmény – pozemští kolonisté dali totiž mnoha městům na Minervě jména po místech na Zemi, jako tomu bylo například u Bostonu, New Yorku, Cambridge a stovek dalších míst na Zemi.

Zastánci téhle teorie silně využívali teorií ryzích „pozemšťanů“ o tom, proč se na Zemi nenašly žádné lunarské relikvie. Navíc získali další podporu pro svá tvrzení ze značně nečekaného zdroje – studia fosilních korálů v Tichém oceánu. Už dlouho se vědělo, že analýzou denních přírůstků korálů lze zjistit, kolik dní měl rok v různých časových obdobích, a tím pádem, jak rychle přílivové tření zpomalovalo rotaci Země kolem své osy. Tak například se zjistilo, že před 350 miliony lety měl rok přibližně čtyři sta dní. Před deseti lety použili vědci v Darwinově oceánografickém institutu v Austrálii modernější a přesnější postupy a zjistili, že přechod od tehdejší délky dne k dnešní nebyl zdaleka tak rovnoměrný, jak se předpokládalo. V nedávné minulosti existovalo období – asi před padesáti tisíci lety – kdy se na křivce objevila diskontinuita a den se relativně náhle prodloužil. A co víc, po této diskontinuitě se rotace Země zpomalovala znatelně rychleji než před ní. Nikdo nevěděl, proč tomu tak je, ale zdálo se, že tehdy došlo k náhlé změně klimatu, protože korálům trvalo několik generací, než se v nich znovu ustálil stabilní vzorec růstu. Data naznačovala, že přibližně před padesáti tisíci lety došlo na celé Zemi k mnoha změnám, pravděpodobně i k velkým záplavám, a celkově by to *mohlo* stačit k vysvětlení naprostého zmizení pozůstatků lunarské civilizace.

Čtvrtá hlavní teorie byla Teorie návratu z exilu. Její stoupenci shledávali pokusy vysvětlit zmizení Lunarů na Zemi příliš přitažené za vlasy a neadekvátní. Základem této teorie bylo tvrzení, že existuje jen jedno uspokojivé vysvětlení toho, že se po Lunarech nenašly na Zemi žádné stopy: na Zemi nikdy nebyli žádní Lunarové, kteří by

stáli za řeč. Vyvinuli se na Minervě, jak tvrdil Danchekker, a vyvinuli se v pokročilou civilizaci, na rozdíl od svých příbuzných na Zemi, kteří zůstali primitivy. Když začala Lunary ohrožovat doba ledová, objevily se dvě supervelmoci – Cerios a Lambia – a začal vesmírný závod, přesně jak zjistili lingvistici. Rozdíl byl ovšem v tom, že v Charlieho době byly už tyto události historií; cíle už bylo dosaženo. Lambiané dorazili na Zemi o chloupek dřív a začali tam stavět první sídla; některá z nich pojmenovali po svých starých městech na Minervě. Ceriané je následovali a postavili základnu na Měsíci, aby mohli zničit lambianská sídla na Zemi dřív, než se tam přestěhují sami.

Tahle teorie nevysvětlovala dobu Charlieho letu, ale její stoupenci to připisovali neznámým rozdílům mezi minervanským a místním (měsíčním) kalendářem. Na druhé straně podle této teorie bylo na Zemi v době války jen několik prvních lambianských základen, takže představa, že by to, co z nich zbylo po cerianském útoku, během padesáti tisíc let zmizelo beze stopy, vypadala celkem věrohodně. A jak se tak šikovali bojovníci za jednotlivé teorie a na chodbách Navikomu začaly padat první výstřely, v zemi nikoho seděl Hunt. Byl tak nějak přesvědčený, že pravdu mají všichni. Znal kompetenci lidí okolo sebe a nepochyboval o jejich schopnosti logického úsudku. Pokud některý z nich po týdnech nebo měsících trpělivé práce prohlásil, že *x* se rovná 2, byl Hunt připraven uvěřit, že to pravděpodobně 2 opravdu budou. To znamenalo, že celý paradox byl jenom iluze. Hádat se, kdo má pravdu a kdo se mýlí, byla ztráta času. Někde v bludišti důkazů a dedukcí musela být chyba, možná tak základní chyba, že si jí nikdo nevšiml – nějaký chybný předpoklad, který vypadal tak samozřejmě, že ho všichni mlčky přijali, aniž si to uvědomili. Kdyby se mohli vrátit k základům a odhalit tu jedinou chybu, paradox by zmizel a všechno by se nádherně složilo do jednolitého celku.

Kapitola osmnáct

„Takže ty chceš, abych letěl na Jupiter?“ opakoval pomalu Hunt, aby se ujistil, že slyšel dobře.

Caldwell se nezúčastněně díval přes stůl. „Výprava *Jupiter pět* odlétá z Měsíce za šest týdnů,“ prohlásil. „Danchekker už došel s Charliem tak daleko, jak to jen šlo. Zbývá pár detailů a o ty se můžou postarat jeho asistenti ve Westwoodu. Na Ganymedu je spousta práce, které by dal přednost. Je tam celá sbírka koster mimozemšťanů plus náklad zvířat z minulosti, co nikdo nikdy neviděl. To ho pěkně vzrušilo. *Jupiter pět* letí přímo tam, takže teď dává Danchekker dohromady biologický tým, který poletí s ním.“

Tohle Hunt už věděl. Přesto o té informaci popřemýšlel a pokusil se v ní najít něco, čeho si předtím nevšiml. Po obligátní pauze odpověděl:

„To je fajn – ještě bych pochopil, proč tam letí *on*. Ale co to má co dělat se mnou?“

Caldwell se zamračil a zabubnoval prsty na stůl, jako by tuhle otázku čekal, ale doufal, že ji Hunt nepoloží.

„Ber to jako součást svého pracovního úkolu,“ řekl nakonec. „Všichni se tu hádají a nedokážou se dohodnout, jak přesně souvisí Ganymeďané s Charliem. Možná, že jsou důležitou součástí odpovědi, možná, že ne. Nikdo to neví jistě.“

„To je pravda.“

Caldwell to vzal jako souhlas, který potřeboval.

„Dobrá,“ udělal gesto, které znamenalo ‚konec diskuse‘. „Zatím jsi odvedl dobrou práci na Charlieho straně problému; možná přišel čas věci trochu vyvážit a dát ti šanci rozlousknout i tu druhou. No“ – pokrčil rameny – „potřebné informace ale nejsou tady, ale na Ganymedu. Za šest týdnů tam odlétá *J pětka*. Mně připadá rozumné, abys s ní letěl.“

Huntovo obočí zůstalo svraštěné, což znamenalo, že mu stále ještě není úplně všechno jasné. Položil Caldwellovi očividnou otázku. „A co moje práce tady?“

„A co s ní má být? Co vlastně děláš? Hledáš souvislosti mezi informacemi z různých míst. Ty informace budou chodit dál, ať budeš v Houstonu nebo na palubě *Jupiteru pět*. Tvůj asistent tady určitě může zastat tvoje místo a udržovat rutinní výzkum a kontrolu dat ve Skupině L v chodu. Není důvod, proč bys nemohl dál dostávat informace, co se tu děje, když budeš ve vesmíru. Změna prostředí ještě nikomu neublížila. Už tuhle práci děláš rok a půl.“

„Ale tady mluvíme o cestě, která může trvat několik let!“

„To zase ne. *Jupiter pět* je dokonalejší než *J čtyřka*, dostane se na Ganymedes za míň než šest měsíců. Navíc s výpravou *Jupiter pět* poletí pár lodí, které se stanou základem ganymedské flotily. Jakmile tam bude dostatečná rezerva, zahájíme pravidelnou přepravu mezi Zemí a Ganymedem. Jinými slovy, jakmile se tam jednou dostaneš, s návratem nebude žádný problém.“

Hunt si uvědomil, že když se do toho zaplete Caldwell, nic nezůstane normální příliš dlouho. Necítil potřebu stavět se proti tomuhle příkazu. Právě naopak, myšlenka na cestu na Ganymedes ho vzrušovala. Ale v důvodech, které mu Caldwell udal, něco nehrálo. Hunt měl stejný pocit jako v předešlých případech; že někde pod povrchem je jiný, skrytý motiv. Na tom ale tolik nezáleželo. Caldwell se už zřejmě rozhodl a Hunt z vlastní zkušenosti věděl, že když Caldwell rozhodne, že něco dopadne tak a tak, z nějakého záhadného důvodu to tak nevyhnutelně dopadne.

Caldwell čekal na možné námitky. Když poznal, že žádné nebudou, dodal: „Když jsi sem nastoupil, řekl jsem ti, že tvé místo ve VOOSN je na čele. To jsem myslel jako slib. A já sliby plním.“

Příští dva týdny znamenaly pro Hunta neustálou práci – musel reorganizovat práci Skupiny L a navíc se připravovat na dlouhou cestu mimo Zemi. Potom ho na další dva týdny poslali do Galvestonu.

Ve dvacátých letech jedenadvacátého století jste si už mohli koupit lístek na Měsíc u všech dobrých cestovních agentur, buď na obyčejnou loď VOOSN nebo na charterový let, kde byla posádka

složená z důstojníků VOOSN. Standard a pohodlí pasažérů byly na vysoké úrovni a ubytování na větších měsíčních základnách bylo bezpečné, takže se z cestování na Měsíc stala víceméně rutina pro mnoho obchodníků a pamětihodná událost pro spoustu náhodných návštěvníků, kteří nepotřebovali žádné zvláštní znalosti ani výcvik. Jedno konsorcium, které tvořil řetězec hotelů, mezinárodní letecká společnost, cestovní kancelář a stavební společnost, začalo na Měsíci budovat prázdninový resort. Rezervace na první rok byly už beznadějně vyprodané.

Ale místa jako Jupiter zatím veřejnosti přístupná nebyla. Lidé, kteří létali na vesmírné mise VOOSN, potřebovali vědět, jak se mají chovat a co dělat v případech nouze. Ledovce na Ganymedu nebo pekelná výheň Venuše nebyly vhodným místem pro turisty.

V Galvestonu se Hunt učil o skafandrech VOOSN a standardním přidruženém vybavení; učil se používat komunikační systém, soupravu pro přežití, nouzové systémy podpory života a opravářské soupravy; trénoval rutinní zkoušky motorů, radiolokační procedury a diagnostické techniky na odhalování závad ve vybavení.

„Na téhle krabičce může záviset váš život," řekl jeho skupině jeden instruktor. „A klidně se vám může stát, že se porouchá a jediná osoba v okruhu sto kilometrů, která ji bude moci opravit, budete vy."

Lékaři jim přednášeli o základech vesmírné medicíny a doporučených metodách ošetřování odkysličení, dekomprese, úpalu a přehřátí. Fyziologové vysvětlovali, jaké účinky má dlouhotrvající snížená gravitace na vápník v kostech a jak se dá udržet správný poměr pomocí speciální stravy a léků. Důstojníci VOOSN jim dávali užitečné rady, jež pokrývaly celé spektrum situací, a instruovali, jak přežít a zachovat si zdravý rozum v cizím prostředí – od nutnosti přejít pěšky přes značně neschůdný povrch a orientovat se přitom podle satelitních majáků až po umění, jak si umýt obličej ve stavu beztíže.

A tak čtyři týdny a kousek po rozhovoru s Caldwellem byl Hunt patnáct metrů pod zemí na plošině dvanáct terminálního komplexu číslo dvě třicet kilometrů za Houstonem a šel po rampě, která spojovala zeď sila se zářícím trupem Vegy. O hodinu později hydraulika loď pomalu vyzvedla nahoru, na střechu struktury, a za

pár minut už Vega mířila do temné oblohy. O třicet minut později, se zpožděním dvě a půl sekundy, zakotvila u přestupního satelitu *Kepler*, který měl v průměru osm set metrů.

Pasažéři, kteří cestovali na Měsíc – Hunt, tři odborníci na pohonné systémy, kteří se třásli nedočkavostí, aby si mohli prohlédnout údajné ganymeďanské gravitační motory, čtyři komunikační specialisté, dva strukturální inženýři a Danchekkerův tým, všechno cestující s *Jupiterem pět* – přestoupili z *Keplera* do ošklivé a neobratné měsíční lodi třídy Capella, která je měla dovézt zbytek cesty – z oběžné dráhy Země až na Měsíc. Cesta trvala třicet hodin a nestalo se během ní nic zvláštního. Po dvaceti minutách na oběžné dráze okolo Měsíce přišla zpráva, že dostali povolení k přistání.

Brzy poté nekonečná řada plání, hor, skal a kopců, která se míhala na obrazovce v kabině, zpomalila svůj pohyb a nakonec se pohled zastavil a začal se zdánlivě zvětšovat. Hunt poznal pláně Ptolemaius a Albategnius, ohraničené dvěma prstenci, s centrálním kuželovitým vrcholkem a kráter Klein, který přerušoval obvodovou stěnu, než se loď otočila k severu a tyto detaily zmizely z obrazovky. Obraz teď ukazoval rozpadající se horskou stěnu, která oddělovala Ptolemaios od jižního okraje planiny Hipparchos. To, co předtím vypadalo jako hladký terén, se ukázalo být směsicí rozeklaných útesů a údolí a uprostřed se začaly objevovat odlesky kovové struktury obří základny.

Na šedém pozadí vyvstaly obrysy budov a pomalu zaplnily obrazovku. Žluté světlo uprostřed se zvětšovalo, až se změnilo v otvor jednoho podzemního doku pro měsíční lodě. Hunt otevřenými vraty krátce zahlédl podzemní patra, která se táhla kamsi do hlubin. Na okamžik výhled zaplavilo světlo řady reflektorů, ale potom ho zahalily výfukové plyny z brzdících motorů. Krátký otřes ohlásil, že se přistávací nohy dotkly pevné měsíční půdy. Motory se vypnuly a v lodi okamžitě zavládlo děsivé ticho. Nad zkoseným nosem lodi se zavřely masivní ocelové záklopky a zakryly hvězdy. Dok se naplnil vzduchem a do lodi začaly doléhat zvuky zvenčí. Brzy poté se ze zdí hladce vysunuly přístupové rampy a spojily loď s přijímací halou.

Třicet minut poté, co Hunt absolvoval příletové formality, vyšel z výtahu u vrcholku jedné vyhlídkové kopule, které dominovaly terénu Hlavní základny Ptolemaios. Dlouho si prohlížel pustinu, ve které si člověk vybudoval tuto oázu života. Modrobíle pruhovaný disk Země, nehybně visící nad obzorem, mu náhle připomněl, jak daleko je od míst jako Houston, Reading nebo Cambridge a i od všeho ostatního, co pokládal za samozřejmost. Nikdy o žádném konkrétním místě nepřemýšlel jako o „domově“; vždycky byl stejně doma ve všech částech světa. Najednou si uvědomil, že poprvé v životě je mimo domov.

Hunt se otočil, aby se mohl lépe podívat na scenérii pod sebou, a zjistil, že není sám. Na druhé straně kopule stála osamělá postava s prořídlými vlasy a tiše se dívala ven, ponořená do vlastních myšlenek. Hunt dlouho váhal. Nakonec k ní pomalu přešel a postavil se vedle ní. Všude kolem se rozkládal skoro dva kilometry široký komplex stříbřitě šedých, kovových budov, mezi nimiž byla změť trubek, nosníků, pylonů a antén. Radary na věžích v nekonečných kruzích prohlížely obzor, zatímco vysoké laserové přijímače, které se nepříjemně podobaly kudlankám nábožným, mířily k obloze a přenášely nekonečné dialogy mezi počítači na základně a neviditelnými komunikačními satelity osmdesát kilometrů nad nimi. V dálce za základnou se nad planinou tyčily rozeklané stěny Ptolemaiovy hory. Z temnoty nad nimi se k základně přibližoval povrchový transportér.

Nakonec Hunt podotkl: „Představte si, že ještě před jednou generací tu byla poušť.“ Byla to spíš nahlas vyslovená myšlenka než oznámení.

Danchekker dlouho mlčel. Když odpověděl, stále měl pohled upřený ven.

„Ale člověk se odvažoval snít…“ zamumlal pomalu. Po krátké pauze dodal: „A o čem se dnes odvažuje snít, to zítra dokáže.“

Nastalo další dlouhé ticho. Hunt vytáhl z pouzdra cigaretu a zapálil si. „Víte,“ řekl nakonec a vyfoukl obláček dýmu ke skleněné stěně kopule, „Víte,“ řekl nakonec Hunt, „na Jupiter to bude pěkně dlouhá štreka. Mohli bychom jít dolů a dát si drink – na cestu, abych tak řekl.“

Zdálo se, že Danchekker o tom přemýšlí. Nakonec obrátil pohled dovnitř a otočil se přímo k Huntovi.

„Myslím, že raději ne, doktore Hunte,“ řekl tiše.

Hunt si povzdechl a chtěl se otočit.

„Nicméně…“ zarazil ho Danchekkerův hlas. Podíval se na profesora. „Je-li váš metabolismus schopen vydržet šok z náhlého vystavení nealkoholickému nápoji, silná káva by mohla být, ehm, nanejvýš vítána.“

Byl to vtip. Danchekker doopravdy zažertoval!

„Jednou by se mělo zkusit všechno,“ přikývl Hunt a vydal se po profesorově boku ke dveřím výtahu.

Kapitola devatenáct

Nalodění na velitelskou loď *Jupiteru pět*, která se v současné době nalézala na oběžné dráze, bylo plánováno až za několik dní. Danchekker měl plné ruce práce se zařizováním přepravy svého týmu a vybavení z povrchu Měsíce. Hunt se toho účastnit nemusel a tak si připravil seznam míst, která hodlal během zbývajícího času navštívit.

Ze všeho nejdřív odletěl povrchovým transportérem do Tycha, aby se podíval na vykopávky v místech lunarských nálezů a konečně se setkal s lidmi, které až dosud viděl jen na obrazovkách. Šel se také podívat do nepříliš zajímavých dolů poblíž Tycha, kde se inženýři pokoušeli provrtat k měsíčnímu jádru. Věřili totiž, že by tam mohla být bohatá ložiska kovů. Pokud by tomu tak bylo, mohla by se z Měsíce během několika desítek let stát obří továrna na vesmírné lodě. Na povrchu by se vyráběly jednotlivé díly, ty by se dopravovaly na oběžnou dráhu a tam montovaly. Ekonomické výhody výroby lodí tady a z měsíčního materiálu, bez nutnosti zvedat cokoli z gravitační studnice Země, vypadaly velmi lákavě.

Potom Hunt navštívil ohromnou rádiovou a optickou observatoř Giordana Bruna na odvrácené straně. Tady byly umístěny citlivé přijímače, dokonale odstíněné od rušivého vlivu Země, a obří dalekohledy, osvobozené od atmosféry a od zkreslení způsobovaného jejich vlastní vahou. Díky nim se hranice známého vesmíru posunuly daleko za hranici, již vytyčili jejich pozemští předchůdci. Hunt fascinovaně seděl před obrazovkami a díval se na planety některých bližších hvězd; ukázali mu jednu, jež byla devětkrát větší než Jupiter a jinou, která obíhala po šílené dráze ve tvaru osmičky okolo dvojhvězdy. Díval se hluboko do srdce galaxie v Andromedě a potom na vzdálené skvrnky na samém prahu rozlišitelnosti. Vědci a fyzici mu popisovali podivný nový obraz vesmíru, který odhalovali, a vysvětlovali úžasné pokroky v

časoprostorové mechanice, naznačující, že by mělo být možné deformovat prostor takovým způsobem, aby bylo možné vyhnout se omezením, která se vztahují na extrémně vysoké rychlosti. Kdyby se to podařilo, mezihvězdné cestování by se stalo prakticky možným; jeden z vědců sebevědomě předvídal, že člověk do padesáti let překročí Galaxii.

Nakonec se Hunt podíval na přivrácenou stranu – do základny na Koperníku, kde se našel Charlie. Tamější vědci studovali popis terénu, přes který Charlie putoval, a mapy, které nakreslil; informace z deníku jim poslali z Houstonu.

Z cestovního času, vzdálenosti a odhadů rychlosti vyvodili, že Charlieho cesta začala někde na odvrácené straně a vedla přes pohoří Jura, Duhový záliv a Moře dešťů až ke Koperníku. Ale ne všichni měli stejný názor; v tom byl problém. Z nějakého záhadného důvodu totiž světové strany, o kterých se Charlie zmiňoval, neměly vůbec žádnou souvislost s normálním severojižním směrem odvozeným z osy rotace Měsíce. Jediná cesta, po které Charlie mohl jít, aby to dávalo smysl, vedla po odvrácené straně přes Moře dešťů, ale i ta přicházela v úvahu jen v případě, že by osa vedla úplně jinudy.

Pokusy najít Gordu se zatím setkávaly s neúspěchem. Podle tónu posledních zápisků v deníku by neměla být příliš daleko od místa, kde byl Charlie nalezen. Asi pětadvacet kilometrů na jih byla oblast pokryta mnoha vzájemně se překrývajícími krátery, všechny potvrzené jako nedávné impakty. Většina výzkumníků zastávala názor, že tohle byla Gorda – úplně zničená v meteorické bouři, jejíž původ byl zatím zahalen tajemstvím.

Než ale Hunt z Koperníku odjel, přijal pozvání k výletu do terénu a návštěvě místa, kde byl Charlie objeven. Doprovázel ho profesor Alberts ze základny a posádka průzkumného vozidla VOOSN.

Vozidlo pomalu zastavilo před širokou roklí, ohraničenou rozbitými stěnami ze slídově šedé horniny. Okolní půda byla housenkovými pásy, koly, podvozky a lidskýma nohama rozryta do pozoruhodné mozaiky rýh a hřebenů – důkazu horečnaté aktivity, jaká tu panovala posledních osmnáct měsíců. Z pozorovací kopule v horní části kabiny Hunt ten pohled ihned poznal – viděl ho v

Caldwellově kanceláři. Poznával tu hromadu štěrku u blízké stěny rokle i úzký průchod nad ní, který vedl do trhliny.

Kdosi ho zdola zavolal. Hunt vstal; ve skafandru se pohyboval pomalu a neohrabaně. Prolezl poklopem v podlaze a po krátkém žebříku sestoupil do řídící kabiny. Řidič se opíral v křesle a pil z láhve horkou kávu. Za ním seděl u monitoru seržant a hlásil přes komunikační satelit na základnu, že dorazili k cíli bez problémů. Třetí člen posádky, desátník, který měl doprovodit Hunta a Albertse ven, byl už oblečen a právě pomáhal profesorovi upevnit přilbu. Hunt si vzal z police u dveří vlastní přilbu a nasadil si ji. Když byli všichni připraveni, seržant naposledy překontroloval systémy podpory života a spojení a jednoho po druhém je pustil přechodovou komorou ven.

„Tak jsi tady, Vicu. Teď jsi doopravdy na Měsíci.“ Albertsův hlas vycházel z reproduktorů v Huntově přilbě. Hunt ucítil pod nohama houbovitý prach a zkusmo udělal pár krůčků.

„Je to jako pláž v Brightonu,“ řekl.

„Všechno v pořádku, hoši?“ ozval se hlas desátníka VOOSN.

„V pořádku.“

„Jasně.“

„No tak půjdeme.“

Tři jasně zbarvené postavy – jedna oranžově, jedna červeně a jedna zeleně – se pomalu vydaly brázdou, která působila velice frekventovaně a vedla nahoru na hromadu štěrku. Tam se zastavili, aby se podívali na své vozidlo – v rokli pod nimi už připomínalo jen hračku.

Vstoupili do trhliny; protahovali se mezi kamennými stěnami, které se svíraly tím víc, čím blíž byli ke konci. Nad ohybem se trhlina narovnala a Hunt mohl v dálce vidět ohromnou stěnu z rozeklaných sloupů, která se tyčila do takové výšky, že i její úpatí bylo kdesi vysoko nad nimi – evidentně šlo o hřeben, o němž mluvil Charlie. Dokázal si živě představit scénu, která se tu odehrála před tak dlouhým časem; jiné dvě postavy ve skafandrech se zaklánějí a dívají vzhůru na stejný hřeben. A nad ním se vznáší červenočerná tvář zmučené planety a shlíží na jejich agónii jako…

Hunt se najednou zarazil. Znovu se podíval na hřeben a potom se otočil a podíval se na jasný disk Země, který se nacházel kdesi za jeho pravým ramenem. Otočil se k hřebenu a zase zpátky k Zemi.

„Stalo se něco?“ Alberts, který zatím ušel pár kroků, se otočil a zadíval se na něj.

„Nejsem si jistý. Počkej chvíli.“ Hunt přešel k profesorovi a ukázal těsně nad hřeben. „Vy se tu vyznáte líp než já. Vidíte tamten hřeben? Řekněte mi – může se v nějaké části roku Země objevit nad ním?“

Alberts sledoval Huntův ukazováček, krátce se podíval na Zemi a rezolutně zavrtěl hlavou.

„Nikdy. Země je při pohledu z Měsíce prakticky nehybná. Trochu se kolébá kolem střední polohy, to díky libraci, ale ani zdaleka ne *takhle*.“ Znovu se podíval. „Tam? Nikdy. To je divná otázka. Proč jste to chtěl vědět?“

„Jen mě tak něco napadlo. Teď na tom nezáleží.“

Hunt sklopil zrak a uviděl v jedné stěně otvor. „To musí být ono. Budeme pokračovat.“

Otvor byl přesně takový, jak si ho pamatoval z nespočetných fotografií. I přes své stáří tvarem prozrazoval umělý původ. Hunt se k němu téměř nábožně přiblížil a přejel rukavicí po skále. Ty rýhy očividně udělalo něco jako vrtačka.

„No, tady to je,“ ozval se Alberts, který stál asi metr za ním. „Říkáme tomu Charlieho jeskyně – je víceméně v tom stavu, v jakém ji museli najít on a jeho společník. Nemáte pocit, jako byste vstupoval do pohřební komory v pyramidě?“

„I tak se to dá říct.“ Hunt se skrčil a podíval se dovnitř; chvíli mu trvalo, než nahmátl baterku u opasku, protože náhlá temnota ho dočasně oslepila.

Kameny, které původně zakrývaly tělo, byly odklizené, takže v díře bylo víc místa, než čekal. Se zvláštním pocitem se zadíval na místo, kde dávno předtím, než člověk napsal první stránku své historie, seděla schoulená postava a psala poslední stránku příběhu, který si Hunt nedávno přečetl skoro čtyři sta tisíc kilometrů odsud, v kanceláři v Houstonu. Zauvažoval, kolik času mezitím uběhlo – na říše, které vzešly a zmizely, na města, která se rozpadla v prach a na

životy, jež krátce zazářily a potom je pohltila minulost – a celou tu dobu tady ty kameny nerušeně skrývaly své tajemství. Uplynulo mnoho minut, než Hunt vyšel ven a narovnal se v oslepivé sluneční záři.

Znovu se zamračeně podíval na hřeben. Měl pocit, jako by mu něco unikalo, jako by na něj těsně mimo dosah jeho mysli něco křičelo a snažilo se, aby si toho všiml. A pak to zmizelo.

Znovu si připnul baterku k opasku a přešel k Albertsovi, který studoval skalní útvary na protější stěně.

Kapitola dvacet

Obří lodě, které se měly zúčastnit páté výpravy k Jupiteru s lidskou posádkou, se začaly na Měsíci stavět před více než rokem. Kromě velitelské lodě začalo vysoko nad měsíčním povrchem pomalu dostávat tvar i šest nákladních lodí, každá s kapacitou třicet tisíc tun zásob a vybavení. Během posledních dvou měsíců před odletem se nejrůznější stroje, materiály, kontejnery, vozidla, nádrže, bedny, barely a tisíce dalších věcí, které visely v prostoru vedle lodí jako obří vánoční ozdoby, pomalu nakládaly dovnitř. Povrchové raketoplány třídy Vega, vesmírné křižníky i jiné lodě, které se také měly účastnit mise, několik týdnů přilétaly a připojovaly se ke svým mateřským plavidlům. Poslední týden opustily nákladní lodě, jedna po druhé, oběžnou dráhu kolem Měsíce a vydaly se k Jupiteru. Když se z měsíčního povrchu začali konečně přivážet cestující a zbytek posádky, visela v prázdnotě už jen velitelská loď. Jak se blížila hodina H, houf služebních lodí a obslužných satelitů se vytratil a doprovodná plavidla se soustředila ve vzdálenosti několika kilometrů od lodi. Kamery začaly s přímým přenosem z Měsíce, který přebírala Světová informační síť.

Ubíhaly poslední minuty a na milionu obrazovek se majestátně vyjímala úchvatná dvoukilometrová silueta, která se skoro neznatelně pohybovala na hvězdném pozadí; ta poklidnost jako by předestírala strašlivou sílu, jež čekala na svou příležitost. Řídící počítače dokončily na chlup přesně poslední předstartovní kontrolu, obdržely povolení ke startu od centrálního počítače pozemní kontroly a aktivovaly hlavní termonukleární motory. Jejich zážeh byl vidět až ze Země.

Mise *Jupiter pět* začala.

Během dalších patnácti minut nabírala loď rychlost a výšku a přecházela na vyšší a vyšší oběžnou dráhu. Nakonec se bez námahy vymanila z měsíční gravitace, zamířila do volného prostoru a začala

dohánět a shánět dohromady své nákladní lodě, které se už stihly roztáhnout na více než jeden a půl milionu kilometrů dlouhý úsek. Doprovodné lodě se po chvíli obrátily zpátky k Měsíci, zatímco na Zemi lidé viděli na svých obrazovkách stále menší a menší světelný bod. Brzy zmizel i ten a jen radary a lasery teď mohly udržovat spojení s *Jupiterem pět* přes propast, která je dělila a která se každou vteřinou zvětšovala.

Hunt a ostatní vědci z VOOSN na palubě velitelské lodi byli v jídelně číslo dvacet čtyři a sledovali na nástěnné obrazovce, jak se Měsíc scvrkává na pouhý kotouč, který částečně zakrýval Zemi za ním. Během následujících dní oba kotouče slábly a nakonec splynuly v jedinou jasnou skvrnu, která zářila na obloze jako ukazatel cesty domů. Jak se dny měnily v týdny, skvrnka se zmenšovala, až se z ní stalo jen další zrnko prachu mezi miliony podobných. Asi po měsíci ji už dokázali najít jen s krajními obtížemi.

Hunt zjistil, že zabere chvíli času, než si zvykne, že je součástí malého světa vyrobeného člověkem, kolem něj se na všechny strany rozpíná nekonečný Vesmír a on je každou sekundou o několik kilometrů dál od všeho známého. Teď jeho život spočíval výhradně v rukou lidí, kteří navrhli a postavili loď. Zelené kopce a modré nebe Země už nebyly vůbec důležité a Huntovi připadaly jen jako vzpomínka na sen, který už ani nepůsobil příliš věrohodně. Začal o realitě smýšlet jako o relativní veličině – nikoli jako o něčem absolutním, odkud se dá na chvíli odletět a pak se zase vrátit. Loď teď byla jediná skutečná realita; věci, které nechali za sebou, přestaly dočasně existovat.

Strávil hodiny v pozorovacích kopulích u pláště lodi a pomalu se smiřoval s novou dimenzí své existence. Hleděl na jedinou známou věc, která tu ještě zbyla – na Slunce. Stálá přítomnost Slunce a jeho nekonečného proudu životodárného záření ho uklidňovala. Pomyslel na první námořníky, kteří se nikdy nevzdalovali z dohledu pevniny; i oni potřebovali něco, co znali a čeho by se drželi. Ale zanedlouho obrátí lidé přídě svých lodí na otevřené moře a vrhnou se do mezigalaktické prázdnoty. Tam už nebude žádné Slunce, které by je vedlo; samotné galaxie budou jen skvrnky, rozeseté až do nekonečna.

Jaké podivné, nové pevniny je asi očekávají na druhém břehu toho oceánu?

Danchekker odpočíval v beztížné sekci lodi a sledoval zápas ve trojrozměrném fotbale mezi dvěma týmy členů posádky mimo službu. Hra byla založená na americkém fotbale a hrálo se ve velké kouli z pružného, průhledného plastu. Hráči skákali nahoru, dolů a všemi ostatními směry, odráželi se od stěn i od sebe navzájem a snažili se – alespoň teoreticky – dostat míč skrz některou ze dvou kruhových branek na opačných stranách koule. Ve skutečnosti hra sloužila především k tomu, aby se astronauti vyřádili a protáhli si svaly, které během dlouhé a monotónní cesty začínaly měknout.

Stevard zaťukal Danchekkerovi na rameno a sdělil mu, že má hovor ve videobudce u rekreační paluby. Danchekker přikývl, vyvlékl svůj bezpečnostní opasek z kotevní přezky na sedadle, navlékl ho na zábradlí a jediným ladným pohybem se rozletěl ke dveřím. Tam už ho čekal hovor s Huntem, který byl právě o čtyři sta metrů dál.

„Doktore Hunte," řekl Danchekker. „Dobré ráno – nebo co je vlastně v tomhle pekelném krámu za hodinu."

„Zdravím, profesore," odpověděl Hunt. „Tak jsem trochu přemýšlel o Ganymeďanech. Mám tu jednu nebo dvě věci, kde bych ocenil váš názor; mohli bychom se někde sejít na oběd, řekněme během půl hodinky?"

„Tak dobře. Co máte přesně na mysli?"

„No, jsem právě na cestě do restaurace v sekci E a mám v plánu tam chvíli zůstat."

„Budu tam za pár minut." Danchekker přerušil spojení, vyplul z budky, odrazil se zpátky chodbou a proletěl vstupem do jedné z příčných šachet, které vedly „dolů", k ose lodi. S pomocí zábradlí se dostal do středu a nastavil se proti východu. Přechodovou komorou prošel do jedné rotující sekce, které simulovaly gravitaci, a to na bodě poblíž osy, kde byl rozdíl v rychlostech poměrně malý. S pomocí dalšího zábradlí se odrazil dopředu a přistál asi o devět metrů dál na té části struktury, ze které se náhle stala podlaha. Odtamtud už mohl normálně jít; podle ukazatelů došel k nejbližšímu dopravnímu uzlu, stiskl přivolávací tlačítko a asi dvacet sekund čekal, než přijela

kapsle. Uvnitř zadal svůj cíl a během pár vteřin se už hladce vezl k sekci E.

Samoobslužná, čtyřiadvacetihodinová restaurace byla zaplněná asi z poloviny. Z kuchyně na jednom konci, kde tři kuchaři z VOOSN vařili kulinářské pochoutky od vajec VOOSN a fazolí VOOSN až po kuřecí stehýnka VOOSN a bifteky VOOSN, bylo slyšet obvyklé řinčení příborů a nádobí. Na *Jupiteru čtyři* zkusili jídelní automaty a mikrovlné trouby, ale posádka s tím nebyla příliš spokojená. Návrháři *Jupitera pět* se raději vrátili ke tradičním způsobům.

Hunt a Danchekker se svými podnosy procházeli mezi strávníky, hráči karet a hlučnými debatními kroužky, až si našli prázdný stůl u vzdálené stěny. Sedli si a rozložili talíře po stole.

„Takže vy jste přemýšlel o našich ganymedských přátelích," poznamenal Danchekker a začal si mazat máslem rohlík.

„O nich a o Lunarech," odpověděl Hunt. „Především o vaší myšlence, že se Lunarové vyvinuli na Minervě z pozemských živočišných druhů, které tam dovezli Ganymeďané. Je to jediná teorie, která skutečně vysvětluje, proč se na Zemi nenašly stopy po jejich civilizaci. Ani jeden z těch pokusů vysvětlit to něčím jiným mi nepřipadá moc přesvědčivý."

„Jsem velmi potěšen, že to říkáte," prohlásil Danchekker. „Ovšem problémem zůstává, jak to dokázat."

„No, o tom jsem právě přemýšlel. Možná bychom to ani dokazovat nemuseli."

Danchekker vzhlédl a zvědavě se na Hunta zadíval přes brýle. Vypadal zaujatě. „Skutečně? Proč, mohu-li se zeptat?"

„Kdykoli se pokusíme zjistit něco o tom, co se dělo na Minervě, narážíme na jeden problém: jsme si prakticky jistí, že žádná Minerva už není, a že po ní zbyl jen milion kousků rozesetých po celé Sluneční soustavě. Ale Lunarové tenhle problém neměli. Za jejich časů byla Minerva v jednom kuse a měli ji přímo pod nohama. Víme, že dosáhli vyspělé úrovně vědy. Takže, co museli, aspoň v náznacích, objevit?"

V Danchekkerových očích zasvitlo náhlé pochopení.

„Aha!“ vykřikl. „Už to vidím! Pokud Ganymeďanská civilizace kdysi žila na Minervě, lunarští vědci by to jistě odhalili.“ Odmlčel se, potom se zamračil a dodal: „Ale s tím se příliš daleko nedostaneme. Nemůžete si prohlédnout lunarský vědecký archív o nic víc než můžete zrekonstruovat planetu.“

„Nemůžu, to máte pravdu,“ souhlasil Hunt. „Nemáme žádné podrobné lunarské vědecké záznamy – ale máme mikrotečkovou knihovnu. Jsou v ní sice jen poměrně obecné texty, ale já myslím, že kdyby Lunarové objevili, že jejich planetu kdysi obývala jiná vyspělá civilizace, byla by to senzační zpráva, něco, o čem by mluvil každý; stačí se podívat, co způsobila zpráva o Charliem na Zemi. Možná by se na to všude v jejich literatuře daly najít odkazy – jen vědět, jak je přečíst.“ Spolkl sousto klobásy a pokračoval. „Takže – v posledních pár týdnech jsem, mimo jiné, pročesával všechno, co máme, a to opravdu jemným hřebenem, abych zjistil, jestli tam takové odkazy nejsou. Nečekal jsem, že bych nalezl nezvratný důkaz nebo tak – jen něco, abychom si mohli být alespoň trochu jistí, že víme, o které planetě mluvíme.“

„A našel jste něco?“ Danchekker vypadal zvědavě.

„Pár věcí,“ odpověděl Hunt. „Tak například: v jejich jazyce je řada frází, které mluví o Obrech. Fráze typu ‚starý jako Obři’ nebo ‚z roku Obrů’… možná něco jako naše ‚z roku raz dva’. Na jiném místě je pasáž, která začíná slovy ‚Kdysi velmi dávno, ještě před časem Obrů’… Takových věcí je tam spousta. Když se na ně podíváte takhle, najednou začnou dávat smysl.“ Hunt se na vteřinku odmlčel, aby dal profesorovi čas na přemýšlení, a potom pokračoval: „A potom jsou tu odkazy na Obry v jiném kontextu, který naznačuje nadlidskou moc nebo velké vědomosti – třeba, ‚nadaný moudrostí Obrů’. Chápete, co myslím – ty fráze naznačují, že Lunarové věděli o rase obřích bytostí – zřejmě technologicky pokročilé – která žila v dávné minulosti.“

Danchekker chvíli tiše přežvykoval.

„Nechtěl bych znít příliš skepticky,“ řekl nakonec, „ale mně to připadá jako pouhá spekulace. Takové odkazy nemusí být ničím víc než mýty – jako jsou naši vlastní lidoví hrdinové.“

„To mě napadlo taky," přiznal Hunt. „Ale když jsem o tom přemýšlel, nezdálo se mi to pravděpodobné. Lunarové byli absolutní pragmatici – neměli čas na romantiku, náboženství, duchovní záležitosti ani nic podobného. V jejich situaci si mohli pomoci jen oni sami a věděli to. Nemohli si dovolit luxus a iluze bohů, hrdinů a Mikulášů, aby řešili jejich problémy za ně." Zavrtěl hlavou. „Já nevěřím, že by si Lunarové vymýšleli legendy o těchto Obrech. To na ně vůbec nevypadá."

„Velmi dobře," přisvědčil Danchekker a vrátil se k jídlu. „Lunarové si tedy byli vědomi předchozí existence Ganymeďanů. Mám ale podezření, že když jste mi volal, chtěl jste mi sdělit ještě něco jiného."

„To máte pravdu," pousmál se Hunt. „Zatímco jsem pročítal ty texty, našel jsem tam pár dalších náznaků, které patří spíš do vašeho oboru."

„Pokračujte."

„No, na chvíli budeme předpokládat, že Ganymeďané opravdu převezli na Minervu celou zoologickou zahradu. Lunarští biologové potom museli být pěkně překvapení světem okolo sebe, ne? Chci říct, že po jejich planetě pobíhaly dvě absolutně nepříbuzné skupiny zvířat – a nezapomeňte, že nemohli vědět to, co víme my – myslím o těch pozemských druzích…"

„Ještě hůř," doplnil ho Danchekker. „Mohli by vystopovat domorodé minervanské druhy až k jejich počátkům; ale historie importovaných druhů by sahala pouhých dvacet pět milionů let do minulosti. Z dřívějších dob by neměli žádné záznamy o tvorech, ze kterých by se mohli vyvinout."

„To je přesně to, na co jsem se chtěl zeptat," řekl Hunt. Naklonil se a opřel se lokty o stůl. „Řekněme, že jste lunarský biolog a víte jen to, co mohl vědět on. K jakým závěrům byste dospěl?"

Danchekker přestal žvýkat a dlouze se zamyslel. Oči upíral kamsi daleko za Hunta. Konečně pomalu potřásl hlavou.

„To je velmi těžká otázka. V takové situaci bych, myslím, mohl dospět i k teorii, že Ganymeďané dopravili na planetu druhy z jiné planety. Ale na druhé straně, tohle by napadlo spíš pozemského biologa; ten by automaticky očekával nepřetržité fosilní záznamy,

táhnoucí se miliony let zpátky. Lunar by nepřítomnost takového záznamu nemusel vůbec pokládat za něco nezvyklého. Kdyby to byla prostě součást světa, ve kterém by vyrůstal…“

Na pár vteřin se jeho hlas vytratil. „Kdybych byl Lunar,“ řekl najednou rozhodně, „vysvětlil bych výsledky svých pozorování takto: Život se objevil na Minervě kdysi v dávné minulosti, vyvíjel se přirozeným procesem mutací a selekcí a rozvinul se do mnoha různých forem. Přibližně před pětadvaceti miliony let se ve velmi krátké době objevila série velice radikálních mutací. Jejím výsledkem byla zcela nová třída druhů, kardinálně odlišná od čehokoli jiného. Z této skupiny se vyvinuly další druhy, které žily vedle starých, a nakonec i Lunarové samotní. Ano, takto bych to vysvětlil. Je to podobné objevu hmyzu na Zemi – úplně nová třída, strukturálně odlišná od všeho ostatního.“ Ještě chvíli přemýšlel a potom pevně přikývl. „V porovnání s tím by samozřejmě jakákoli teorie o nucené meziplanetární migraci vypadala velmi divoce.“

„Doufal jsem, že něco takového řeknete,“ přikývl Hunt. „Vlastně se zdá, že věřili něčemu velice podobnému. V ničem, co jsem četl, to není výslovně uvedené, ale různé náznaky tomu napovídají. Ale i tady je něco podivného.“

„A to?“

„Na několika místech je tam zvláštní slovo, které nemá přímý ekvivalent v angličtině; znamená něco mezi ‚lidský’ a ‚podobný člověku’. Vyskytuje se v popisu mnoha zvířat.“

„Pravděpodobně těch, která pocházela z importovaných druhů a tedy byla Lunarům příbuzná,“ navrhl Danchekker.

„Ano, přesně. Ale totéž slovo používali ještě v jednom významu, úplně odlišném – znamenalo také ‚suchozemský’, ‚pozemní’… prostě něco, co souvisí s pevninou nebo suchou zemí. Takže, proč by mělo jedno slovo mít dva tak rozdílné významy?“

Danchekker přestal jíst a svraštil obočí.

„Tak to opravdu netuším. Je to důležité?“

„Já taky ne a myslím, že je. Ptal jsem se na to lingvistů a zjistil jsem hrozně zvláštní věc: pro ‚podobný člověku’ a ‚suchozemský’ bylo jen jedno slovo, protože to v podstatě znamenalo jednu a tu

samou věc. Všechna suchozemská zvířata na Minervě byly nové modely. V angličtině pro ně razíme výraz *terestoidi*.“

„Všechna? Chcete tím říci, že v Charlieho době už žádné původní minervanské druhy nezůstaly?“ To Danchekkera ohromilo.

„Právě to si myslíme – aspoň na pevninách ne. Byly tam fosílie spousty různých tvorů až po Ganymeďany, ale po nich už nic – jenom terestoidi.“

„A co v mořích?“

„Tam to bylo jiné. V mořích původní minervanští tvorové přežili – odtud ta vaše rybička.“

Danchekker se na Hunta zadíval s výrazem, který téměř prozrazoval otevřenou nevíru.

„Ale to je pozoruhodné!“ vykřikl.

Jeho ruka se zastavila s polovinou pečené brambory na vidličce na půl cestě k ústům. „Vy tvrdíte, že všechny původní minervanské suchozemské formy života zmizely – jen tak?“

„No, přinejmenším ve velice krátké době. Už dlouho si klademe otázku, co se stalo s Ganymeďany. Ale spíš bychom si ji měli položit v širších souvislostech: Co se stalo s Ganymeďany a *se všemi jejich suchozemskými příbuznými?“*

Kapitola dvacet jedna

Několik týdnů oba vědci debatovali o záhadě náhlého zmizení minervanských suchozemských živočichů. Fyzickou katastrofu, jako srážku s asteroidem, zamítli na základě tvrzení, že něco takového by zničilo i terestoidy. Totéž platilo i pro náhlou změnu klimatu.

Na chvíli uvažovali o možnosti epidemie způsobené mikroorganismy importovanými společně se zvířaty, proti kterým domorodí živočichové neměli imunitu. Nakonec tuhle myšlenku zavrhli jako nepravděpodobnou, a to ze dvou důvodů: za prvé, jen těžko si bylo možné představit epidemii natolik nakažlivou a smrtící, že by vyhladila jeden každý ze všech těch milionů druhů; za druhé, všechny informace, které dostali z Ganymedu, naznačovaly, že Ganymeďané byli vývojově mnohem dál než Lunarové nebo lidé – takovou hrubou chybu by určitě neudělali.

Varianta této teorie připouštěla, že na Minervě vypukla biologická válka a stále se stupňovala, až se vymkla kontrole. Obě předchozí námitky ztrácely v tomhle kontextu důraz, a tak byla nakonec teorie biologické války přijata jako možnost. Zbývala už jen jedna teorie: nějaká chemická změna v atmosféře Minervy, na kterou se domorodé druhy nedokázaly adaptovat, ale terestoidi ano. Ale co by to mohlo být?

Zatímco se na *Jupiteru pět* hovořilo o silných a slabých stránkách jednotlivých teorií, přišly ze Země laserovým spojením zprávy o novém rozkolu v řadách Navikomu. Frakce „ryzích pozemšťanů“ totiž zveřejnila výpočty, kterými dokazovala, že Lunarové by na Minervě nikdy nemohli přežít, natož aby se jim tam tak dařilo; při vzdálenosti planety od Slunce by tam prostě byla příliš velká zima. Také tvrdili, že voda by na Minervě nikdy nemohla existovat v kapalném stavu a tak dokazovali, že planeta na Charlieho mapách se rozhodně nemohla nacházet nikde poblíž pásu asteroidů.

Všechny tábory „Minervistů“ se pod tímto útokem sjednotily do vratké aliance a zahájily protiútok vlastními výpočty, které zahrnovaly skleníkový efekt oxidu uhličitého v atmosféře a dokazovaly, že na Minervě mohla být podstatně vyšší teplota. Dále ukázali, že množství oxidu uhličitého nutné k tomu, aby na Minervě byla průměrná teplota, kterou se už podařilo zjistit jinými způsoby, se přesně rovná hodnotě, kterou odvodil profesor Schorn během svého pokusu odvodit z analýzy Charlieho buněčného metabolismu a respiračního systému složení minervanské atmosféry. Bomba, která nakonec postavení „ryzích pozemšťanů“ úplně zdemolovala, bylo pak prohlášení profesora Schorna, že Charlie skutečně vykazoval adaptaci na abnormálně vysokou hladinu oxidu uhličitého.

V Huntovi a Danchekkerovi vzbudil ten náhlý zájem o množství oxidu uhličitého v atmosféře Minervy zvědavost. Rozhodli se, že zkusí provést vlastní experiment. S pomocí Huntových matematických schopností a Danchekkerových znalostí molekulární biologie vytvořili počítačový model chování minervanského buněčného metabolismu, založený na datech získaných z rybičky. Trvalo jim to přes tři měsíce. Potom na model aplikovali sérii matematických operátorů, které simulovaly účinek různých chemických látek v atmosféře. Když si Danchekker prohlédl výsledky na obrazovce, prohlásil s naprostou určitostí: „Každý tvor, který by dýchal vzduch, vyvinul se ze stejných předků jako tato ryba a zdědil tytéž základní mikrochemické systémy, by byl extrémně citlivý na skupinu toxinů, k nimž náleží oxid uhličitý – mnohem citlivější než většina pozemských druhů.“

A tak – pro jednou – dávalo všechno smysl. Asi před pětadvaceti miliony let se množství oxidu uhličitého v atmosféře Minervy náhle zvýšilo; možná se nějakou přirozenou reakcí uvolnil z hornin, možná to nějak způsobili samotní Ganymeďané. To mohlo také vysvětlit, proč přiváželi všechna ta zvířata. Možná, že jejich původním cílem bylo obnovit rovnováhu tím, že pokryjí planetu pozemskými rostlinami, které pohlcují oxid uhličitý a vyrábějí kyslík; a zvířata pak museli přivézt kvůli zachování ekologické rovnováhy, v níž by rostliny mohly přežít. Ale jejich pokus selhal. Původní formy života vymřely, ale odolným imigrantům se dařilo a rozšířili se po celé

planetě, zbaveni možných soupeřů. Nikdo ovšem nevěděl s jistotou, že se na Minervě stalo právě tohle. Bylo docela dobře možné, že to už nikdo nikdy vědět nebude.

A nikdo také nevěděl, co se stalo s Ganymeďany. Možná vyhynuli spolu se svými příbuznými. Možná, že když pochopili, že jejich plán selhal, zanechali Minervu jejím novým obyvatelům a opustili Sluneční soustavu, aby si hledali domov jinde. Hunt doufal, že udělali právě to. Z nějakého podivného důvodu si tuhle záhadnou rasu oblíbil. V jednom lunarském textu narazil na verš, který začínal: „Daleko mezi hvězdami, kde staří Obři žijí…“ Doufal, že je to pravda.

A tak se najednou projasnila poslední kapitola minervanské prehistorie. Všechno ukazovalo, že civilizace Lunarů se vyvinula na Minervě a nikoli na Zemi. Vysvětlilo se, proč se profesoru Schornovi nepodařilo určit délku dne v Huntově kalendáři výpočtem Charlieho přirozeného denního cyklu. Charlieho předkové pocházeli ze Země, a proto v sobě měli hluboce zakořeněný čtyřiadvacetihodinový cyklus. Ale během pětadvaceti milionů let strávených na Minervě se některé biologické procesy v jejich tělech adaptovaly na pětatřicetihodinový minervanský den, zatímco jiné se změnily jen částečně. V Charlieho době se lunarské a pozemské biologické hodiny už beznadějně rozešly; nebylo divu, že Schornovy výsledky nedávaly smysl. Ale co se týče záhadných čísel v Charlieho zápisníku – to se pořád nedařilo vysvětlit.

Mezitím v Houstonu Caldwell s hlubokým uspokojením četl Huntovu a Danchekkerovu zprávu. Už dávno si uvědomil, že aby dosáhl nějakých výsledků, musí ti dva spojit síly a soustředit se na problém, místo aby se hádali. Jak je ale dostat do situace, kdy by jejich společné znaky převážily rozdíly? A jaké společné znaky vlastně měli? Tak pro začátek: oba byli lidé ze Země. Takže, kde by tahle základní pravda mohla převážit všechno ostatní? Kde jinde, než v měsíčních pustinách nebo stovky milionů kilometrů od Země ve vesmíru? Všechno vycházelo lépe, než se odvažoval doufat.

„Jak jsem vždycky říkala,“ poznamenala Lyn Garlandová, když jí Huntův asistent ukázal kopii zprávy. „Gregg je génius, když přijde na lidi.“

Přílet sedmi lodí ze Země na oběžnou dráhu kolem Ganymedu byl velkou událostí pro veterány z *Jupitera čtyři*, především pro ty, jejichž služba se chýlila ke konci a mohli se těšit na brzkou cestu domů. Během příštích týdnů se budou převážet zásoby a vybavení mezi loděmi a povrchovými stavbami – jinými slovy, nad Ganymedem vypukne stejný zmatek jako na Měsíci před odletem. Obě velitelské lodi zůstanou po příští dva měsíce viset šestnáct kilometrů od sebe. Potom se *Jupiter čtyři*, spolu se dvěma novými nákladními loděmi, přesune nad Kallisto a začne zvětšovat tamější základnu. *Jupiter pět* mezitím zůstane na Ganymedu, dokud se k němu nepřipojí *Saturn dvě*, který právě startoval z Měsíce a měl dorazit za pět měsíců. Po setkání nad Ganymedem se jedna z lodí (která, to dosud nebylo rozhodnuto), vydá k opásané planetě a zapíše se do historie jako let s lidskou posádkou na největší vzdálenost.

Dlouhá cesta *Jupitera čtyři* skončila. Podle nových standardů byl už příliš pomalý; pravděpodobně z něj odvezou všechno vybavení kromě nejnutnějšího a sám zůstane nad Kallisto jako stálá orbitální základna. Za pár let ho zřejmě potká smutný osud rozebrání na součástky a materiál, který se použije na stavby na povrchu.

Se vším tím zmatkem a dopravními zácpami, které vypukly na ganymedské obloze, trvalo tři dny, než se skupina vědců z VOOSN dostala na povrch. Po těch měsících, kdy se přizpůsoboval životu na lodi, pociťoval Hunt cosi jako nostalgii, když si balil v kabině zavazadla a stál ve frontě na Vegu zakotvenou ve velkém lodním doku. Zřejmě to je naposledy, co vidí tohle nesmírné kovové město zevnitř; až se bude vracet na Zemi, poletí v jednom z těch malých, rychlých křižníků, které *Jupiter pět* přivezl.

O hodinu později se už *Jupiter pět*, obklopený pavučinou strojů a konstrukcí, rychle zmenšoval na obrazovce v kabině Vegy. Potom se obraz náhle změnil a proti Huntovi začal narůstat děsivý, zmrzlý disk Ganymedu.

Hunt seděl na kraji své postele ve spartánsky zařízené místnosti v kasárnách číslo tři na ganymedské hlavní základně a metodicky rovnal obsah svého vaku do hliníkové skříňky vedle sebe. Ventilátor nade dveřmi vrčel. Vzduch, který proudil do místnosti otvory v

dolních částech zdí, byl teplý a páchl po motorovém oleji. Podlaha z ocelových plátů lehce vibrovala – známka práce těžkých strojů kdesi dole. Na protější posteli seděl Danchekker, pročítal složku plnou rukou psaných poznámek a barevných ilustrací a mluvil vzrušeně jako školák o Štědrém dnu.

„Jen si to představ, Vicu, ještě jeden den a budeme tam. Zvířata, která žila na Zemi před pětadvaceti miliony let! Všichni biologové by za takovou šanci dali pravou ruku!“ Zvedl složku. „Podívej se na tohle. Domnívám se, že se jedná o dokonale zachovaný exemplář *Trilophodonta* – čtyřklého miocénního mamuta vysokého přes čtyři a půl metru. Umíš si představit něco víc vzrušujícího?“

Hunt se kysele rozhlédl a zrak mu spočinul na sbírce obrázků na protější zdi, které tam zbyly po předchozím obyvateli místnosti.

„Upřímně řečeno ano,“ zamumlal. „Ale bylo by to úplně jinak vybavené než nějaký *Trilophodon*.“

„Cože? Co jsi to říkal?“ Danchekker nechápavě zamrkal přes brýle.

Hunt sáhl po svém cigaretovém pouzdru.

„To máš fuk, Chrisi,“ povzdechl si Hunt.

Kapitola dvacet dva

Let na sever do Vršku netrval ani dvě hodiny. Po příletu se skupina ze Země shromáždila v důstojnické jídelně velitelství na kávu a vědci z *Jupitera čtyři* jim řekli o nejnovějších objevech.

Ganymeďanská loď byla skoro jistě určená k dálkovým cestám, nebylo to žádné průzkumné plavidlo s omezeným doletem. Zahynulo na ní několik set Ganymeďanů. Množství a různorodost skladů, materiálů, vybavení a zvířat, které měli s sebou, naznačovalo, že ať měli namířeno kamkoli, hodlali tam zůstat.

Všechno lodní vybavení, především přístroje a řízení, ukazovalo na nesmírně pokročilé stádium vědeckého rozvoje. Většina elektronických systémů zůstávala záhadou a některé součástky se nepodobaly ničemu, co kdy experti VOOSN viděli. Ganymeďanské počítače byly založeny na technice integrace hmoty: miliony komponentů se svařily, vrstva po vrstvě, do jediného křemíkového bloku. Odpadní teplo odváděly chladicí okruhy, které protkávaly vlastní obvody. V některých případech – soudilo se, že se jedná o části navigačního systému – se složitost a hustota celé struktury blížila lidskému mozku. Jeden fyzik jim ukázal desku, zřejmě křemíkovou, o velikosti velkého slovníku; tvrdil, že co se týče výpočetní kapacity, dokázala by překonat všechny počítače na velitelství Navikomu dohromady.

Loď byla aerodynamická a s pevnou konstrukcí, což naznačovalo, že byla navržena k letům atmosférou a přistávání na planetách, aniž by ji rozdrtila vlastní váha. Ganymeďané zjevně dokázali spojit funkci Vegy a vesmírného meziorbitálního transportéru do jediné lodi.

Pohonný systém byl revoluční. Loď neměla žádné trysky a žádné zřejmé spalovací komory, což naznačovalo, že neměla reaktivní pohon – termodynamický ani fotonový. Hlavní palivová nádrž zásobovala energií soustavu konvertorů a generátorů, které dokázaly

vyrábět enormní množství elektrické a magnetické energie. Tou se pak napájelo dva tisíce čtverečních centimetrů supravodivé sběrnice a změť proložených závitů, vyrobených z pevných měděných tyčí, obtočených kolem něčeho, co zřejmě byl vlastní motor. Nikdo přesně nevěděl, jak něco takového mohlo pohánět loď, ale některé teorie byly děsivé.

Mohla to být skutečná hvězdná lod? Mohli Ganymeďané opravdu hromadně opustit Minervu? Ztroskotala tahle loď při exodu krátce po opuštění Minervy? Jedno bylo jisté: pokud objev Charlieho znamenal pro značnou část Navikomu práci na dva roky, tady bylo dost informací, aby je mohla zkoumat polovina vědeckého světa celá desetiletí, ne-li staletí.

Skupina strávila několik hodin v nově vybudované laboratorní kopuli, kde se zkoumaly předměty nalezené pod ledem, včetně několika koster Ganymeďanů a pozemských zvířat. K Danchekkerovu zklamání tam ale nebyl jeho oblíbenec – antropoid, jehož před mnoha měsíci ukazoval Huntovi a Caldwellovi na obrazovce v Houstonu. Byl převezen do laboratoře na velící lodi *Jupiteru čtyři*, kde ho mohli lépe zkoumat. Biologové VOOSN mu dali jméno „Cyril“ na počest velitele vědeckého týmu.

Po obědě v jídelně přešli do kopule, která zakrývala jednu šachtu. O patnáct minut později stáli hluboko pod povrchem ledové pláně a s posvátnou bázní se dívali na samotnou loď.

Ležela odkrytá v obrovské jeskyni zaplavené bílým světlem. Její spodní část stále vězela v ledu. Trup jakoby čněl z lesa ocelových trámů a ledových sloupů, které podpíraly střechu. Pod systémem ramp a lešení po straně lodi bylo vidět, že na některých místech byly odstraněny velké části trupu, aby se dalo snadněji proniknout do úseků uvnitř. Podlaha byla poseta kusy strojů, které zvedaly jeřáby. Huntovi to připomnělo, jak jednou navštívil s Borlanem továrnu Boeingu u Seattlu, kde se montovaly dopravní B-1017 – ale v mnohem větším měřítku.

Prošli se po síti chodníků a žebříků, které byly rozmístěné po celé lodi, od můstku s bezmála pětimetrovou obrazovkou, přes řídící centra, obytné buňky a ošetřovnu až po nákladový prostor a klece, ve kterých byla zvířata. Primární energetický konvertor a generátor byly

stejně impozantní a složité jako vnitřek termonukleární elektrárny. Potom prošli přepážkou a ocitli se v těsné blízkosti odhalených částí obřích prstenců. Inženýr, který je vedl, ukázal na zářivý kov.

„Stěny vnějšího pouzdra jsou pět metrů silné," řekl jim. „Jsou vyrobené ze slitiny, schopné prořízнout wolframouhlíkovou ocel jako tavený sýr. Uvnitř je neskutečná koncentrace hmoty. Myslíme si, že v tom byly uzavřené okruhy, ve kterých obíhala nebo oscilovala superhustá hmota a interagovala se silnými poli. Muselo to produkovat značné změny gravitačního potenciálu. Je možné, že to dokázali nějakým způsobem zkrotit a vytvořit v prostoru kolem lodi řízenou distorzi. Jinými slovy: loď se pohybovala tak, že neustále padala do díry, kterou si před sebou vytvářela – trochu jako čtyřrozměrný tankový pás."

„Chcete říct, že se uzavřela do časoprostorové bubliny a ta se nějak přesouvala normálním prostorem?" zeptal se kdosi.

„Ano, chcete-li," souhlasil inženýr. „Bublina – to je stejně dobrá analogie jako cokoli jiného. Zajímavé je, že pokud to fungovalo takhle, všechny částice lodi i jejího nákladu by se pohybovaly s přesně stejným zrychlením.

Mohli byste tu loď zpomalit z, řekněme, milionu kilometrů za hodinu na nulu během milisekundy a nikdo uvnitř by si toho ani nevšiml."

„Jaké rychlosti by mohla dosáhnout?" zeptal se někdo jiný. „Vztahoval by se na ni relativistický limit?"

„To nevíme. Teoretici z *Jupiteru čtyři* nad tím strávili spoustu bezesných nocí. Pro pohyb lodi by neplatily zákony klasické mechaniky, protože v prostoru uvnitř bubliny by se vlastně vůbec nepohybovala. Otázka je, jak se ta bublina pohybuje normálním vesmírem. Na to se bude muset vymyslet zbrusu nová teorie polí. Možná pro to platí úplně jiné zákony – jak jsem říkal, nevíme. Ale jedno je jisté: ty fotonové rakety, které vymýšlejí v Kalifornii, by mohly být zastaralé ještě dřív, než je vůbec postaví. Jestli dokážeme zjistit, jak fungovala tahle loď, mohlo by nás to hodit o sto let dopředu."

Ke konci dne se už Huntovi točila hlava. Nové informace ho bombardovaly tak rychle, že je nestačil vstřebávat. Otázky se mu v

hlavě množily tisíckrát rychleji, než mohly být zodpovězeny. Záhady ganymeďanské lodi byly stále lákavější, ale pořád tu ještě zbýval problém Lunarů. Potřeboval čas, aby s odstupem přemýšlel, aby si utřídil myšlenky v mozku a poskládal různé střípky a útržky v souvislé informace, které by mohl někam zařadit. Potom by mohl pochopit, který problém na čem závisí a který se musí vyřešit první. Ale kousky skládačky se vršily rychleji, než je dokázal vybírat.

Hluk a smích v jídelně po večeři ho brzy začaly obtěžovat. Ve svém pokoji pociťoval klaustrofobii. Chvíli se procházel po opuštěných chodbách mezi kopulemi a budovami. Utlačovaly ho; žil v takových plechovkách už příliš dlouho. Nakonec se ocitl v řídící věži a díval se na zářivě šedou stěnu, tvořenou reflektory kolem základny, které prosvěcovaly ganymedskou metanočpavkovou mlhu. Po chvíli ho ale začala rušit i přítomnost dispečera, který byl matně vidět ve svitu své konzole. Hunt se u něj zastavil.

„Zapište si, že jdu na povrch."

Dispečer se na něj podíval. „Vy jdete ven?"

„Musím trochu na vzduch."

Dispečer zapnul jednu obrazovku. „Vaše jméno, prosím?"

„Hunt. Doktor V. Hunt."

„Identifikační kód?"

„730289 C/EX4."

Dispečer to zapsal, zkontroloval čas a také ho zaznamenal.

„Za hodinu, pokud se do té doby nevrátíte, se hlaste rádiem. Neustále mějte přijímač zapnutý a naladěný na 24.328 megahertzů."

„Děkuju," řekl Hunt. „Dobrou noc."

„Dobrou."

Dispečer sledoval, jak Hunt sestupuje, pokrčil rameny a automaticky zkontroloval displeje před sebou. Čekala ho klidná noc.

V „předsíni" povrchové úrovně si Hunt vybral z řady schránek u pravé stěny skafandr. O pár minut později, oblečený a s připevněnou helmou, přešel do přechodové komory, zadal do terminálu své jméno a identifikaci a počkal pár vteřin, než se otevřely vnitřní dveře.

Vyšel ven do stříbřité mlhy a zahnul doprava k černému obrysu řídící budovy. Skřípění ledu, který drtil nohama, znělo skrz řídkou atmosféru jako z velké dálky. Když stěna, které se držel, skončila,

pokračoval rovně, do otevřeného prostoru a k okraji základny. V tichých okolních stínech se objevovaly a zase mizely ocelové přízraky. Šero pomalu tmavlo, jak za zády nechával ostrůvky rozptýleného světla. Led se začal tyčit do výšky. Nepravidelné kusy skály se kolem tyčily stále častěji. Šel jako v transu.

Před očima se mu promítaly obrázky z minulosti: kluk, co četl knihy, zavřený v horní ložnici v londýnských slumech… mladík, co jezdil každé ráno na kole úzkými uličkami Cambridge. Osobnosti, kterými byl, nebyly o nic opravdovější než osobnosti, kterými teprve bude. Celý život se pohyboval, nikdy se nezastavil, neustále se měnil z někoho, kým byl, v někoho, kým bude. A za každým světem čekal další. A tváře kolem něj byly vždycky neznámé – objevovaly se v jeho životě jako prchavé stíny kamenů, které se teď vynořovaly z mlhy. A stejně jako ty kameny vypadali lidé chvilku skuteční, měli tvar a podstatu, než se zase rozplynuli v minulosti za ním, jako by nikdy nebyli. Forsyth-Scott, Felix Borlan a Rob Gray už přestali existovat. Přidají se k nim za čas i Caldwell, Danchekker a ostatní? A kdo se asi vynoří příště z těch neznámých světů, které leží skryty za závoji času?

S překvapením si uvědomil, že mlha se znovu projasňuje; také bylo najednou dál vidět. Šplhal po ohromném ledovém poli, hladkém a bez kamenů. Světlo pronikalo mlhou ze všech stran, jako by samotná mlha svítila. Vyšplhal výš. Každým krokem se obzor rozšiřoval a světlo se soustřeďovalo v jediném místě kdesi nahoře. A potom byl najednou nad mlhou. Naplňovala velkou proláklinu, ve které stála základna; nepochybně proto, aby se nemuselo ke ganymeďanské lodi vrtat tak hluboko. Kopec končil dlouhým, zaobleným hřebenem ani ne patnáct metrů od místa, kde Hunt stál. Trochu změnil směr a vykročil po příkrém svahu na vrcholek. Poslední bílé cáry se ztratily.

Nahoře panovala noc, čistá jako křišťál. Stál na ledové pláži, kterou omývaly vlny jezera vaty. Na druhém břehu viděl kamenné sloupy a ledové útesy, které byly za základnou. Všude kolem pluly v oblačném moři ganymedské ledovce a zářily v noční temnotě.

Ale nebylo tu Slunce.

Podíval se nahoru a proti své vůli zalapal po dechu. Nad ním visel úplněk Jupiteru, pětkrát větší než Měsíc při pohledu ze Země. Žádná fotografie, kterou kdy viděl, ani žádný elektronický obraz se nedal s tím pohledem srovnávat. Jeho záře naplňovala celou oblohu. Pásy, táhnoucí se rovnoběžně s rovníkem, hrály všemi barvami duhy. U okraje disku bledly a splývaly do nezřetelného růžového kruhu obepínajícího celou planetu. Růžová se měnila na fialovou a nakonec na čistý purpur, který ostře ohraničoval celý ten ohromný kruh na nebi. Neměnný, nehybný, věčný… nejmocnější z bohů – a malý, nepatrný, pomíjivý člověk překonal osm set milionů kilometrů, aby mu vzdal hold.

Možná to trvalo jen několik vteřin, možná hodiny. To Hunt nedokázal říct. Na malý zlomek věčnosti stál nehybně jako tečka ztracená mezi tichými věžemi z kamene a ledu. Jako Charlie – také stál na pusté planině a díval se nahoru, na svět plný světla a barev – ale v jeho případě to byly barvy smrti.

V tu chvíli se Huntovi před očima zjevily obrazy, které musel vidět Charlie, živěji než kdy jindy. Viděl města sežehnutá patnáctikilometrovými ohnivými koulemi; viděl rozšklebené pukliny, černý popel tam, kde bývaly oceány, a ohnivá jezera na místech hor. Viděl, jak se chvějí a praskají kontinenty a jak se utápějí v bílém žáru, který se dere zevnitř planety. Jako by před sebou spatřil ohromný disk, který se nafukuje a potom praská; s tou groteskní pomalostí velké události, viděné z velké vzdálenosti. Den za dnem se rozpíná do prostoru a dokud nevyčerpá svou sílu, požírá jeden po druhém své měsíce v posledním záchvatu obžerství. A potom…

Hunt sebou trhl a plně se probral.

Najednou měl odpověď, kterou hledal. Objevila se z ničeho nic. Zkusil ji vystopovat v myšlenkách – bez úspěchu. Hlubiny jeho mysli se na okamžik otevřely, ale už byly zase pevně uzavřené. Iluze byla odhalena. Paradox byl pryč.

Samozřejmě, že na to nikdo nepřišel. Koho by napadlo zpochybňovat tak evidentní pravdu, starší než lidstvo samo?

„Stanoviště Vršek volá doktora V. Hunta, doktore Hunte, ozvěte se prosím.“ Náhlý zvuk v přilbě ho vylekal. Stiskl tlačítko na hrudním panelu.

„Tady Hunt,“ hlásil se. „Slyším vás.“

„Jen běžná kontrola. Opozdil jste se s hlášením o pět minut. Je všechno v pořádku?“

„Omlouvám se, zapomněl jsem sledovat čas. Ano, všechno je v pořádku… v naprostém pořádku. Vracím se.“

„Děkuji vám.“ Cvaklo to a hlas utichl.

Byl opravdu pryč už tak dlouho? Najednou si uvědomil, že je mu zima. Ledové prsty Ganymedu už začaly pronikat i do skafandru. Otočil knoflíkem vytápění a zamával rukama. Než se otočil a vydal na základnu, naposledy se podíval na obří planetu. Z nějakého podivného důvodu mu připadalo, že se usmívá.

„Díky, kámo,“ zamumlal a mrkl na ni. „Snad ti to jednoho dne budu moct oplatit.“

A s těmi slovy začal sestupovat a rychle se ztratil v oblačném moři.

Kapitola dvacet tři

V konferenčním sále na ředitelství Navikomu sedělo kolem třiceti lidí, především vědců, inženýrů a výkonných úředníků VOOSN. V místnosti byly stoupající řady sedadel a vpředu, proti dvoukřídlým dveřím, viselo na stěně velké bílé plátno. Caldwell stál na vyvýšeném stupínku před plátnem a díval se, jak si účastníci hledají místa. Brzy se všichni usadili a uvaděč ode dveří dával znamení, že na chodbě už nikdo není. Caldwell přikývl, vyžádal si zvednutím ruky ticho a udělal krok k mikrofonu před sebou.

„Prosil bych o pozornost, dámy a pánové… Mohli byste se utišit, prosím…“ Jeho baryton zazněl z reproduktorů rozmístěných kolem stěn. Šum utichl.

„Děkuji, že jste se tu shromáždili v tak krátkém čase,“ pokračoval. „Všichni, co jste tu, se už nějaký čas zabýváte problémem Lunarů. Jak jistě víte, od začátku jsme tu měli víc než dost hádek a sporných bodů. Na druhou stranu, když to všechno vezmeme v úvahu, nevedli jsme si tak špatně. S čím jsme začali? S jedním tělem a několika kousky papíru – a rekonstruovali jsme z toho celý svět. Ale přesto zůstaly až do dneška některé základní otázky nezodpovězeny. Jsem si jistý, že je tady nikomu nemusím opakovat.“ Odmlčel se. „Zdá se, že konečně známe odpovědi na tyto otázky. Nové teorie, které mi umožňují vám tohle sdělit, jsou natolik nečekané, že jsem pokládal za nutné svolat vás sem, abyste se mohli podívat na záznam, který jsem já sám shlédl teprve před několika hodinami.“

Znovu chvilku počkal, než utichla diskuse v sále.

„Jak jistě víte, před mnoha měsíci nás opustila skupina vědců, kteří odletěli s misí *Jupiter pět* na Ganymedes, aby zkoumali tamní objevy. V této skupině byl i Vic Hunt. Dnes ráno jsme dostali jeho poslední zprávu. Nyní vám pustím záznam. Myslím, že vás bude zajímat.“

Caldwell se krátce podíval na okénko promítací kabiny a zvedl ruku. Světla začala pohasínat. Potom se na plátně objevilo záhlaví zprávy a časový údaj ve standardním formátu VOOSN. Záhlaví zůstalo na plátně několik vteřin a potom ho nahradil obraz doktora Hunta, jak sedí u stolu proti kameře.

„Zvláštní výzkumný tým Navikomu na Ganymedu, hlášení V. Hunta, 20. listopadu 2029, standardní pozemský čas," ohlásil. „Předmět přenosu: *Hypotéza o původu Lunarů.* Následující teorie není v tuto chvíli dosud přímo ověřená. Jedná se o pokus rekonstruovat možný sled událostí, který vůbec poprvé adekvátně vysvětluje původ Lunarů a je konzistentní se *všemi* fakty, která známe." Hunt nahlédl do poznámek na svém stole. Ticho v sále bylo naprosté.

Hunt znovu zvedl oči.

„Až do této chvíle jsem se snažil nestranit žádné určité teorii oproti jiné, především proto, že jsem nebyl dostatečně přesvědčený, že kterákoli z nich dokáže adekvátně vysvětlit všechno, co pokládáme za pravdivé. Tato situace se však změnila. Dospěl jsem k závěru, že existuje jedno vysvětlení, které se shoduje se všemi fakty. A toto vysvětlení je následující:

Sluneční soustava původně měla devět planet: Merkur, Venuši, Zemi, Mars, Minervu, Jupiter, Saturn, Uran a Neptun. Minerva se nacházela za oběžnou dráhou Marsu. Stejně jako ostatní vnitřní planety byla podobná Zemi. Měla podobnou velikost, hustotu i chemické složení. Jak chladla, vytvořila se na ní atmosféra, hydrosféra a pevná kůra." Hunt se na chvilku odmlčel. „Jeden problém, kterému jsme čelili, byl vysvětlit, jak mohly na planetě tak vzdálené od Slunce existovat podmínky slučitelné s životem, jak ho známe. Důkaz, že na Minervě tyto podmínky skutečně mohly panovat, najdete v práci, kterou publikoval profesor Fuller v Londýně během posledních několika měsíců." Na obrazovce se objevily titulky, které udávaly podrobný název práce a přístupové kódy k Fullerovým článkům.

„Krátce řečeno, Fuller vytvořil model rovnovážného stavu různých atmosférických plynů a vodních par sopečného původu, který souhlasí se známými daty. Aby mohla vzniknout tak vysoká

koncentrace oxidu uhličitého a vodní páry a aby mohlo na planetě existovat velké množství vody v kapalném stavu, vyžaduje tento model nesmírně vysokou sopečnou aktivitu, alespoň v raném údobí planety. Protože k tomu na Minervě evidentně došlo, plyne z toho, že oproti Zemi byla kůra Minervy výjimečně tenká a její struktura nestabilní. To je, jak uvidíte později, velice důležité. Fullerův model navíc souhlasí s posledními výzkumy z pásu asteroidů. Malá tloušťka kůry byla pravděpodobně způsobena poměrně rychlým ochlazením povrchu, daným velkou vzdáleností od Slunce. Naproti tomu uvnitř planety bylo dost zdrojů tepla, aby se vnitřek udržel v tekutém stavu. Výzkum asteroidů ukazuje, že mnoho zkoumaných vzorků obsahuje vysoké koncentrace radioaktivních zářičů, jež produkují teplo.

Minerva tedy vychladla a průměrná teplota jejího povrchu se ustálila na hodnotě o něco nižší než na Zemi, ale zdaleka ne tak nízké, jak byste možná mysleli. Po ochlazení se mohly začít formovat stále složitější molekuly, až se nakonec vyvinul život. S ním přišla diverzifikace, kompetice, selekce – jedním slovem evoluce. Po mnoha milionech let pak tato evoluce vyvrcholila stvořením rasy inteligentních bytostí, které se staly dominantním druhem na planetě. My jsme tyto bytosti nazvali Ganymeďany.

Ganymeďané vytvořili pokročilou technickou civilizaci. Asi před pětadvaceti miliony let se dostali na úroveň asi sto let před námi. To odhadujeme podle jejich lodě a vybavení, které jsme v ní našli.

Někdy v této době ale nastala na Minervě krize. Něco porušilo jemnou rovnováhu mezi oxidem uhličitým vázaným v horninách a volným CO_2 v atmosféře; a jeho množství v atmosféře začalo stoupat. O příčinách se můžeme jenom dohadovat. Možná se sopečná aktivita náhle zvýšila – sama od sebe, nebo to možná zavinili Ganymeďané. Další možnost je, že se Ganymeďané pokusili o globální ovládnutí klimatu a vymklo se jim to z rukou. Ale náš výzkum ganymeďanské civilizace sotva začal. Jen zkoumání lodního vybavení zabere ještě mnoho let a já jsem si celkem jistý, že toho tady dole pod ledem čeká na objevení mnohem víc.

Ale pro nás je teď důležité, že se tam prostě něco stalo. Chris Danchekker dokázal…“ Ve spodní části plátna se opět objevil odkaz, „… že všichni vyšší minervští živočichové, kteří dýchali vzduch,

museli být skoro jistě velice citliví na hladinu oxidu uhličitého. Je to důsledek jejich základní buněčné chemie, kterou zdědili po svých pradávných předcích. Což samozřejmě znamená, že změna podmínek na Minervě ohrožovala samotnou existenci všech suchozemských tvorů, včetně Ganymeďanů. Pokud tuto možnost přijmeme, máme také rozumné důvody myslet si, že Ganymeďané začali ve velkém měřítku přivážet na Minervu pozemské rostliny a zvířata. Je možné, že na Minervě, při její vzdálenosti od Slunce, nikdy nebyl život tak rozmanitý jako na mnohem teplejší Zemi.

Ale zřejmě to nevyšlo. Dovezeným zvířatům se sice na Minervě dařilo, ale žádoucího výsledku se Ganymeďané nedočkali. Různé stopy ukazují na to, že to potom vzdali a odešli si hledat nový domov někde mimo Sluneční soustavu. Nevíme, zda uspěli; to možná zjistíme při dalším studiu lodi.“

Hunt zvedl ze stolu pouzdro a zapálil si cigaretu. Zřejmě si přestávku načasoval tak, aby mohli posluchači první část zprávy strávit. V sále se začaly ozývat hlasy. Tu a tam se objevil plamínek, jak se někteří účastníci zařídili podle jeho vzoru. Pak Hunt pokračoval:

„Místní suchozemské druhy vyhynuly. Ale pozemské druhy se dokázaly lépe přizpůsobit, a proto přežily. A nejenom to – najednou pro sebe měly celou planetu. Proto mohli přistěhovalci klidně pokračovat v evoluci, která začala před mnoha miliony let v pozemských oceánech. Ale totéž se samozřejmě dělo i doma na Zemi. Dvě skupiny živočichů, se stejnými genetickými informacemi, zděděnými po společných předcích, se odděleně vyvíjely na dvou různých planetách.

Těm z vás, kteří jste dosud neměli to potěšení, bych rád představil Cyrila.“ Huntův obraz zmizel a nahradila ho fotografie opočlověka z ganymeďanské lodi.

Hunt mluvil dál: „Chrisův tým tohohle chlapíka důkladně zkoumal v laboratoři na *Jupiteru čtyři*. Chris jejich závěry shrnul slovy, cituji: ‚Domníváme se, že tento tvor stojí blíže k lidské vývojové linii než cokoli, co bylo dosud známo. Na Zemi bylo nalezeno mnoho fosilií tvorů, kteří se vyvinuli z prvotních opic a podobají se lidem. Všechny tyto fosilie byly nicméně určeny jako

vedlejší vývojové linie; dosud nebyl nalezen žádný skutečný předek člověka. Toto však takový předek nesporně je.' Konec citátu." Hunt se znovu objevil. „Můžeme si tedy být celkem jisti, že mezi tvory, které Ganymeďané dopravili na Minervu, byli i primáti, nejpokročilejší zástupci evoluce na Zemi.

A na Minervě opět evoluce postupovala rychleji – snad to způsobilo tamější drsné prostředí. Uplynuly miliony let. Na Zemi se objevili a zanikli různí humanoidé, jiní pokročilí, někteří degenerovaní. Přišla doba ledová a před padesáti tisíci lety postoupila do poslední, glaciální fáze. V té době byli na Zemi nejpokročilejšími bytostmi primitivní lidé – žili v jeskyních, lovili, vyráběli jednoduché zbraně a kamenné nástroje. Ale na Minervě už vzkvétala nová technická civilizace: Lunarové – potomci dovezených zvířat, vzešlí ze stejných předků jako my, lidští v každém anatomickém detailu.

Nebudu se zdržovat vypočítáváním problémů, kterým lunarská civilizace čelila – ty už určitě všichni znáte. Jejich historie byla jedna veliká válka a soutěž, komu se dřív podaří uniknout z umírajícího světa. Navíc trpěli vážným nedostatkem minerálů; buď byla Minerva na minerály chudá, nebo už všechny vytěžili Ganymeďané. Každopádně: nakonec zůstaly pouze dvě supervelmoci, které v následné válce zničily samy sebe i svou planetu."

Hunt se znovu odmlčel, aby se posluchači mohli nad jeho slovy zamyslet. Ale tentokrát nastalo úplné ticho. Zatím sice Hunt neřekl nic nového, ale fakta, která předložil, pečlivě vybral z tisíce a jedné teorie a spekulace, které se v Navikomu objevily. Diváci věděli, že skutečně převratné věci teprve přijdou.

„Na chvíli bych teď odbočil a shrnul, do jaké míry se tento výklad shoduje s našimi důkazy. Tak za prvé, původní problém Charlieho lidské podoby. No, to se vyřešilo: byl to člověk – se stejnými předky jako my, aniž by se musela volat na pomoc souběžná vývojová linie nebo něco ještě nepravděpodobnějšího. Za druhé, absence jakýchkoli stop po Lunarech na Zemi. Tady je důvod zřejmý: nikdy na Zemi nebyli. Za třetí, není nutné hledat souvislost mezi mapou Charlieho světa a Zemí, protože to podle tohoto výkladu byly dvě různé planety.

Zatím to vypadá dobře. Nevysvětluje to ovšem všechna fakta. Každá teorie, která o sobě prohlašuje, že je úplná, musí uspokojivě zodpovědět ještě pár dalších otázek. Které to jsou?

Za prvé: Jak mohla Charlieho cesta z Minervy na Měsíc trvat pouhé dva dny?

Za druhé: Jak mohli mít Lunarové, se svou technickou úrovní, zbraňový systém, který by dokázal z Měsíce zasáhnout cíl ležící na Minervě?

Za třetí: Jak mohl být zásah potvrzen za podstatně méně než oněch dvacet šest minut, které by byly minimálně nutné k překonání vzdáleností k Minervě a zpět?

Za čtvrté: Jak mohl Charlie z povrchu Měsíce pozorovat povrchové útvary na Minervě?“

Hunt se podíval do kamery a nechal divákům dlouhou chvíli na rozmyšlenou. Zamáčkl cigaretu, naklonil se ke kameře a opřel se lokty o stůl.

„Podle mého názoru existuje pouze jediné vysvětlení, které může tyto na první pohled nesmyslné podmínky splňovat. A to vám teď předkládám. Tvrdím, že měsíc, který obíhal od nepaměti Minervu až do oné války před padesáti tisíci lety – a Měsíc, který dnes svítí na Zemi – jsou jedno a totéž těleso!“

Asi na tři vteřiny zavládlo ticho.

Pak se z celého sálu začalo ozývat nevěřícné lapání po dechu. Lidé gestikulovali na sousedy a někteří se otáčeli, aby se mohli o svůj názor podělit s lidmi ze zadních řad. Konferenční sál náhle připomínal bleší trh.

„To není možné!“

„Proboha – on má pravdu!“

„Jistěže… jistěže…!“

„To musí být…“

„Nesmysl!“

Hunt se klidně díval z plátna, jako by je pozoroval. Jeho odhad reakce publika byl přesný. Rozhovořil se právě v okamžiku, kdy hlasy začaly utichat.

„*Víme*, že měsíc, kam Charlie letěl, byl náš Měsíc, protože jsme tam našli jeho tělo, protože známe terén, který popisuje, protože

máme důkazy o tom, že tam Lunarové byli, a protože máme také důkazy, že tam došlo k nukleonické a jaderné válce. *Ale současně to musel být i měsíc Minervy.* Cesta tam trvala pouhé dva dny – to říká Charlie a my jsme si jistí, že jsme jeho časové údaje přečetli správně. Byly tam zbraně, které mohly ostřelovat cíle na Minervě a zásahy byly viditelné takřka okamžitě; a pokud vám to ještě nestačí, uvažte, že Charlie mohl stát ani ne deset metrů od místa, kde jsme ho našli, a pozorovat detaily na povrchu Minervy. To by bylo možné *pouze* za předpokladu, že místo, kde se nacházel, nebylo od Minervy dál než, řekněme, osm set tisíc kilometrů.

Logicky jediným vysvětlením je, že oba měsíce jsou totožné. Dlouho byla sporná otázka, zda se Lunarové vyvinuli na Zemi nebo na Minervě. Důkazy, které jsem vám podal, jasně svědčí o tom, že na Minervě. Mysleli jsme si, že máme dvě protichůdné sady faktů – jednu, která dokazuje, že byli ze Země a druhou, která dokazuje, že ne. Ale to byl omyl! Ta fakta nevypovídala vůbec nic o Zemi ani o Minervě – jenom o jejich *měsících!* Některá fakta dokazovala, že máme co do činění s naším Měsícem, některá ukazovala na měsíc Minervy. Dokud jsme podvědomě trvali na tom, že to jsou dvě různá tělesa, nebylo možné paradox rozřešit. Ale pokud, čistě logicky, vyslovíme postulát, že se vlastně jedná o ten samý měsíc… paradox se vytratí.“

Publikum bylo v šoku. V první řadě si kdosi napůl pro sebe a napůl nahlas mumlal „Jistěže… jistěže…“

„Zbývá tedy pouze skloubit tuto myšlenku s dnešním stavem věcí. A opět je pouze jediné možné vysvětlení. Minerva vybuchla a z jejích trosek se stal pás asteroidů. Jsme si poměrně jistí, že její větší část byla odmrštěna až do vnějších oblastí Sluneční soustavy a stal se z ní Pluto. Její měsíc vyvázl se škrábanci, ale vcelku. Při výbuchu planety musela její gravitace značně kolísat, to Měsíc zpomalilo a ten začal padat ke Slunci.

Nevíme, jak dlouho to trvalo. Možná měsíce, možná roky. A potom se stalo něco velice nepravděpodobného. Měsíc se dostal do těsné blízkosti Země, která odnepaměti *osaměle* kroužila okolo Slunce!“ Hunt se na pár sekund odmlčel. „Ano, opakuji, *osaměle!* Víte, pokud totiž máme přijmout mé vysvětlení, musíme přijmout i

jeho důsledek: totiž že až do té doby, do doby před pouhými padesáti tisíci lety, Země *neměla žádný měsíc!* Obě tělesa se k sobě přiblížila natolik, že se vzájemně zachytila ve svých gravitačních polích; jejich nová, společná oběžná dráha se ukázala stabilní, Země osiřelý Měsíc přijala za vlastní a zůstala s ním až dodnes.

Pokud přijmeme tuto teorii, začne najednou dávat smysl i spousta dalších věcí. Vezměte si například všechen ten materiál, který pokrývá odvrácenou stranu Měsíce. Víme, že je nedávného původu a také to, že všechny krátery na odvrácené straně plus některé na přivrácené pocházejí z období, o němž mluvím. Teď máme vysvětlení. Když Minerva vybuchla, Měsíc stál přímo v cestě troskám. To byla ta meteorická bouře. Tohle zničilo prakticky všechny stopy po Lunarech. Myslím, že pod sutí leží spousta zbytků jejich základen, budov a vozidel a čekají, až je najdeme – tři sta metrů pod povrchem odvrácené strany. Víme, že seltarský anihilátor byl na odvrácené straně. To napovídá, že naše odvrácená strana byla zřejmě kdysi přivrácená k Minervě; proto dává smysl, že většina meteoritů dopadla právě tam.

Charlie ve svých zápiscích uváděl světové strany, které se úplně liší od našich, jako by měl Měsíc v jeho době zcela odlišnou osu rotace. Teď vidíme proč. Někteří lidé se ptali, proč nejsou na Zemi žádné stopy po zvýšené meteorické aktivitě z té doby, když byl Měsíc tak poznamenaný. I to teď můžeme vysvětlit: když Minerva vybuchla, byl Měsíc v její těsné blízkosti, ale Země ne. A poslední záhada měsíční fyziky – už padesát let víme, že Měsíc je tvořený jinými horninami než Země. Vědci dávno navrhli teorii, že se Měsíc možná utvořil v jiné části Sluneční soustavy než Země. Pokud mám pravdu, pak je to skutečně tak.

Někteří vědci se domnívali, že Lunarové vyslali své lidi na Měsíc jako předsunuté hlídky. To vysvětluje, proč byli na Měsíci, přestože se vyvinuli na Minervě, ale ne jinou problematickou otázku: Proč by se tak zoufale snažili vyvinout technologii meziplanetárních letů, kdyby ji už měli? V mojí verzi tento problém neexistuje. Lunarové vládli technologií, se kterou se mohli dostat na svůj měsíc, ale měli ještě daleko k tomu, aby dokázali celou populaci hromadně přesunout na jinou planetu. Ani teď nemusíme předpokládat

hypotetické lunarské kolonie na kterékoli planetě; otázka by byla v obou případech stejná.

A konečně teď dává smysl i ten oceánografický problém. Výzkum přílivů ukázal, že před padesáti tisíci lety došlo na Zemi k mnoha katastrofám celoplanetárního rozsahu, čímž se podstatně prodloužil den a zrychlilo se jeho další prodlužování slapovým třením. No, zachycení Měsíce by nepochybně vyvolalo strašlivé slapové jevy. I když přesnou kinetiku celé situace zatím neznáme, zdá se, že kinetická energie, kterou Měsíc získal při svém pádu ke Slunci, se spotřebovala na zbrzdění zemské rotace, čímž se prodloužil den. A zvýšené slapové tření se také dá čekat. Před zachycením Měsíce byly na Zemi pouze sluneční přílivy, zatímco od té doby až dodnes máme přílivy jak sluneční, tak měsíční.“

Hunt rozhodil rukama, aby naznačil, že skončil, a opřel se v židli. Srovnal si poznámky a uzavřel svou zprávu:

„To je všechno. A jak jsem říkal, v tuto chvíli se nejedná o nic víc než hypotézu, která vysvětluje všechna fakta. Ale je tu pár věcí, které ji mohou potvrdit.

Tak za prvé, máme velký kus Minervy – rozprášený po odvrácené straně Měsíce. Ten materiál je tak podobný zbytku Měsíce, že trvalo spoustu let, než někdo poznal, že tam leží teprve nedávno. To podporuje teorii, že Měsíc a meteority, které ho zasáhly, pocházejí z jiné části Sluneční soustavy. Rád bych navrhl, abychom provedli podrobné srovnání informací z odvrácené strany a z pásu asteroidů. Pokud se budou výsledky shodovat, bylo by to plus pro teorii, že obojí vzniklo na stejném místě.

Další věc, na které se ještě musí pracovat, je matematický model vzájemného zachycení Měsíce a Země. Víme dost o počátečních podmínkách a samozřejmě ještě víc o dnešním stavu. Bylo by dobré, kdybychom věděli, že ty rovnice mají skutečně řešení, které umožňuje převést jeden stav ve druhý v souladu s normálními zákony fyziky. Přinejmenším by nebylo špatné dokázat, že je to možné.

No a nakonec je tu samozřejmě ta ganymeďanská loď. Nepochybně je v ní ještě mnoho neprobádaných informací – daleko víc, než jsme zatím objevili. Já doufám, že tam někde narazíme na

astronomické tabulky, které nám něco řeknou o Sluneční soustavě, jak vypadala v době Ganymeďanů. Kdybychom třeba mohli zjistit, jestli měla třetí planeta měsíc nebo ne, nebo kdybychom získali dost údajů o měsíci Minervy, abychom ho mohli identifikovat jako náš Měsíc – třeba bychom rozeznali některé útvary na přivrácené straně – to by celou teorii přiblížilo o velký kus k prokázání její pravdivosti.

Tím končím svou zprávu.

Osobní poznámka pro Gregga Caldwella…“ Huntův obraz nahradil záběr na neutěšenou poušť z ledu a kamení. „To místo, kam jsi nás poslal, Greggu – poštovní služby tu nejsou na výši, takže jsem nemohl poslat pohled. Teplota přes sto stupňů pod nulou; atmosféry tu je, co by se za nehet vešlo, a navíc je jedovatá; jediná cesta zpátky je Vegou a nejbližší Vega je jedenáct set kilometrů odsud. Přál bych si, abys tu byl s námi a mohl si to taky užít – fakt bych si to přál! Tady V. Hunt z Ganymedu, základna Vršek. Konec přenosu.“

Kapitola dvacet čtyři

Dlouho očekávaná odpověď na otázku, odkud přišli Lunarové a jak se dostali tam, kde byli nalezeni, vyvolala ve vědeckém světě i v médiích velké vzrušení. Huntovo vysvětlení bylo úplné a bezrozporné. Málokdo proti němu vystoupil – nebylo totiž zrovna moc námitek, které by dotyčný mohl vznášet.

Hunt tedy splnil očekávání. I když výzkum a vědecká práce budou pokračovat ještě dlouho, úloha VOOSN prakticky skončila. A tak byl projekt Charlie uzavřen. Pořád ovšem zůstal projekt Ganymeďané, který se teprve rozbíhal. Hunt sice dosud nedostal ze Země žádné příkazy, ale měl pocit, že Caldwell by jen tak nezahodil takovou příležitost, jako byla jeho přítomnost na Ganymedu ve chvíli, kdy centrum pozornosti přecházelo z Lunarů na Ganymeďany. Jinými slovy: tušil, že bude ještě nějakou dobu trvat, než se ocitne na křižníku směřujícím k Zemi.

Pár týdnů poté, co VOOSN zveřejnil své závěry, uspořádali v důstojnické jídelně na Vršku vědci z Navikomu slavnostní večeři na počest zdárného zakončení velkého úkolu. Večer dosáhl oné poklidné fáze likérů, která pravidelně nastává po odnesení posledního chodu. U stolků a baru postávaly nebo seděly hloučky lidí, kteří se mezi sebou bavili a pivo, brandy i archivní portské tekly proudem. Hunt se bavil u baru se skupinou fyziků o posledních pokrocích při výzkumu Ganymeďanského gravitačního motoru, zatímco jiná skupina za ním debatovala o tom, zda se podaří během dvaceti let nastolit celosvětovou vládu. Danchekker byl podivně zamlklý a příliš se do dění nezapojoval.

„Když o tom trochu přemýšlíš, Vicu, mohla by to být nejdokonalejší zbraň do meziplanetárních válek," řekl jeden z fyziků. „Na stejném principu jako ten motor, jen samozřejmě mnohem silnější a s mnohem intenzivnějším, soustředěným účinkem. Vytvořilo by to černou díru, která by existovala dál i potom, co by

pohltila generátor. Představ si to – umělá černá díra. Stačilo by namontovat generátor do rakety a vystřelit ji na planetu, která by se ti nelíbila. Díra by se propadla do středu a postupně by spolkla celou planetu – a už by se proti tomu nedalo nic dělat.“

Hunt vypadal zaujatě. „Chceš říct, že by to mohlo fungovat?“

„Teoreticky ano.“

„Kristepane. Jak dlouho by to trvalo – myslím zničit planetu?“

„To zatím nevíme; pořád na tom ještě pracujeme. Ale není důvod, proč by se s tím stejně dobře nedala zničit hvězda. Představ si takovou zbraň – jedna ‚černá’ bomba by zničila celý hvězdný systém. Nukleonické zbraně vedle toho vypadají jako chrastítka.“

Hunt mu chtěl odpovědět, ale v tu chvíli se ozval z prostředku místnosti hlas, který křičel, aby ho bylo slyšet. Patřil veliteli základny Vršek, zvláštnímu hostu dnešního večera.

„Prosím všechny o pozornost,“ volal. „Mohli byste mi na chvilku věnovat pozornost, prosím?“ Hluk ustal a všechny obličeje se obrátily k němu. Rozhlížel se, dokud neviděl, že ho všichni vzali na vědomí. „Dnes jste mě sem pozvali, abych s vámi mohl oslavit úspěšné zakončení pravděpodobně nejzajímavějšího, nejúchvatnějšího a nejprospěšnějšího projektu, kterého se kdy zúčastníte. Byly tu problémy, rozpory, hádky, ale to všechno už je minulost.

Vy jste to přesto dokázali. Gratuluji vám.“ Podíval se na hodiny nad barem. „Je půlnoc – a myslím, že to je vhodný čas k tomu, abychom si připili na toho, kdo to celé začal, ať už je teď kdekoli.“ Zvedl sklenici. „Na Charlieho!“

„Na Charlieho,“ ozvalo se sborem.

„Ne!“

Zezadu náhle zazněl přísný, rozhodný hlas. Všichni se otočili a překvapeně se zadívali na Danchekkera.

„Ne,“ opakoval profesor. „Na toho si pořád ještě připít nemůžeme.“

Žádný náznak váhání nebo omluvy. Evidentně to plánoval předem.

„Co se děje, Chrisi?“ zeptal se Hunt a odstoupil od baru.

„Obávám se, že to ještě neskončilo.“

„Co tím myslíš?“

„Celá ta věc s Charliem – je toho víc – víc, než jsem zatím komukoli řekl, protože mi chybí důkazy. Ale všechny ty dedukce mají ještě jeden důsledek – a ten přijmout je ještě těžší než objevy posledních několika týdnů.“

Rozmarná nálada rázem zmizela. Najednou tu znovu stáli vědci. Danchekker pomalu přešel do středu místnosti a položil ruce na opěradlo jedné z židlí. Chvíli se díval na stůl a potom se zhluboka nadechl a vzhlédl.

„Problém s Charliem i zbytkem Lunarů, o kterém se zatím nikdo nezmiňoval, je tento: krátce řečeno, byli *příliš* lidští.“

Tu a tam si vědci vyměnili zmatené pohledy. Někdo se otočil k sousedovi a pokrčil rameny. Všichni se v naprostém tichu obrátili zpět k Danchekkerovi.

„Zrekapitulujeme si teď některé základní principy evoluce, ano?“ začal. „Jak vznikají různé živočišné druhy? Víme, že je to důsledek mutací, způsobovaných nejrůznějšími příčinami. Z elementární genetiky vyplývá, že v populaci, jejíž členové se mohou bez omezení mísit, se každá nová charakteristika rozptýlí a během několika generací zcela zmizí. Ovšem“ – a tady profesorův hlas nabyl smrtelně vážného tónu – „když jsou od sebe různé části populace odděleny – například zeměpisně, rozdílným chováním nebo řekněme různou dobou páření – pak k takovému rozptýlení nedojde. Když se nová vlastnost objeví v izolované skupině, udrží se v ní a rozšíří se; generaci za generací se tedy tato skupina *odchýlí* neboli diverguje od ostatních skupin, od kterých byla izolovaná. A nakonec se vytvoří nový druh. Tento princip je základním kamenem celé evoluce: izolace *vždy vede* k divergenci. Všechny pozemské druhy lze vystopovat zpět v čase do okamžiku, kdy se populace jediného druhu z toho či onoho důvodu rozdělila na dvě izolované skupiny. Vezměte si například živočišné druhy v Austrálii a Jižní Americe – krásný příklad, jak rychle dochází k divergenci i při poměrně krátké izolaci.

Všichni jsme přijali myšlenku, že posledních dvacet pět milionů let se dvě skupiny pozemských zvířat – na Zemi a na Minervě – vyvíjely v *dokonalé* izolaci. Jako vědec, který plně přijímá řečený princip divergence, musím dospět k závěru, že k divergenci mezi

těmito dvěma skupinami *muselo dojít.* A to se samozřejmě vztahuje i na primáty obou planet.“

Přestal mluvit a rozhlédl se po svém publiku. Nechal je chvíli přemýšlet a čekal na reakci. Přišla odkudsi zezadu.

„Ano, chápu, co myslíte,“ ozval se kdosi. „Ale proč o takových věcech spekulovat? Proč tvrdíte, že by mělo dojít k divergenci, když je jasné, že se nic takového nestalo?“

Danchekker se napřímil a vycenil v úsměvu zuby. „Proč myslíte, že k divergenci nedošlo?“ zeptal se.

Tazatel zvedl ruce. „Stačí se podívat – a vidím to.“

„Co vidíte?“

„Vidím lidi. Vidím Lunary. Jsou stejní. Takže k žádné divergenci nedošlo.“

„Opravdu?“ Danchekkerův hlas prořízl vzduch jako bič. „Nebo pouze vycházíte ze stejného podvědomého předpokladu jako všichni ostatní? Řeknu vám teď znovu všechna fakta, a to z čistě objektivního pohledu. Prostě jen zopakuji výsledky pozorování a nebudu z toho vyvozovat žádné závěry, ať už vědomé nebo jiné, jak to zapadá do toho, co už víme.

Za prvé: Obě populace byly izolované. Fakt.

Za druhé: Dnes, po pětadvaceti milionech let, známe dvě skupiny jedinců, nás a Lunary. Fakt.

Za třetí: Lidé a Lunarové jsou identičtí. Fakt.

Pokud tedy přijmeme myšlenku, že musela nastat divergence, jak musí znít závěr? Zeptejte se sami sebe – k čemu by libovolný vědec dospěl, kdyby měl k dispozici pouze tato fakta?“

Danchekker stál proti nim se sevřenými rty a trochu se houpal na patách. Místnost naplnilo ticho, ale po pár vteřinách si Danchekker začal sám pro sebe tiše pískat.

„Kristepane!“ uniklo Huntovi. Díval se na profesora s nepředstíraným úžasem. „Oni nemohli být izolovaní,“ podařilo se mu nakonec vypravit z úst. „Museli být z té samé…“ Došel mu dech.

Danchekker přikývl s evidentním uspokojením. „Vic pochopil, co jsem naznačil,“ oznámil ostatním. „Víte, jediný logický závěr, jenž plyne z faktů, která jsem vám předestřel, je totiž následující: pokud dnes pozorujeme dvě identické skupiny, pak musí obě

pocházet z *téže* vývojové linie. Jinými slovy, protože se linie rozdělila na dvě izolované větve, *musí* obě formy ležet na *stejné* větvi!“

„Jak to můžeš říct, Chrisi?“ zeptal se někdo. „Víme přece, že pocházíme z různých větví.“

„Co vlastně víte?“ zašeptal Danchekker.

„No, vím, že Lunarové pocházejí z větve, která byla izolovaná na Minervě…“

„S tím souhlasím.“

„…A vím, že lidé pocházejí z větve, která byla izolovaná na Zemi.“

„Jak to víte?“

Ta otázka zazněla jako výstřel z pistole.

„No… já…“ Mluvčí bezmocně rozhodil ruce. „Jak mám odpovědět na takovou otázku? Je… je to jasné.“

„Přesně!“ Danchekker znovu vycenil zuby. „Pouze to *předpokládáte* – tak jako všichni ostatní! Patří to k názorům, které jste nevědomky přejal od svého prostředí. Všichni to předpokládali – od počátku lidské rasy – a zcela oprávněně, protože nikdy neměli důvod myslet si něco jiného.“ Danchekker se napřímil a přejel pohledem celou místnost. „Teď už snad tušíte, co chci říct. Tvrdím – a to na základě důkazů, které jsem právě předložil –, že lidská rasa se vůbec nevyvinula na Zemi. *Vyvinula se na Minervě!*“

„Ale, Chrisi, no tak…“

„Tohle už je směšné…“

Ale Danchekker se nedal zastavit: „Protože pokud přijmeme předpoklad, že došlo k divergenci, museli jsme se vyvinout na stejném místě jako Lunarové a o *těch* už s jistotou víme, že pocházejí z *Minervy!*“

Jídelnou se rozlehla směsice vzrušených a protestujících hlasů.

„Já prohlašuji, že Charlie není pouze vzdáleným příbuzným člověka – *je to náš přímý předek!*“ Teď už Danchekker nečekal na reakci, ale okamžitě pokračoval. „A já se domnívám, že vám mohu poskytnout vysvětlení našeho původu, které je zcela v souladu s těmito dedukcemi.“ Okamžitě nastalo ticho. Danchekker si několik

vteřin prohlížel kolegy. Když znovu promluvil, zněl jeho hlas klidně a objektivně.

„Z Charlieho zápisků víme, že někteří Lunarové na Měsíci přežili. Charlie byl jeden z nich. Pravda, nepřežil dlouho, ale můžeme se dohadovat, že na povrchu Měsíce byly i jiné zoufalé skupiny, podobné té, kterou nám popsal. Mnoho jich jistě zahynulo při bombardování odvrácené strany, ale několik málo, tak jako Charlie sám, bylo při výbuchu Minervy na přivrácené straně a z nejhoršího vyvázli. A když se, dlouho poté, Měsíc ustálil na oběžné dráze kolem Země, stále byli někteří z nich naživu a mohli na nebi spatřit nový svět. Některé jejich lodě byly zřejmě stále schopné letu, i když možná jenom jedna nebo dvě. Měli pouze jedinou šanci. Jejich svět už neexistoval, takže vsadili vše na jednu kartu a pustili se do zoufalého pokusu odletět na Zemi. Vrátit se nemohli – neměli kam.

Musíme předpokládat, že jejich pokus uspěl. Zřejmě se nikdy zcela přesně nedozvíme, co následovalo po jejich přistání uprostřed doby ledové, ale pravděpodobně se mnoho generací potáceli na hranici vyhynutí. Ztratili znalosti a schopnosti. Pomalu se z nich stali barbaři a mnoho tisíc let museli zápasit o přežití. Ale přežili. A nejenom to – sílili, šířili se a prosperovali. A jejich potomci dnes vládnou Zemi právě tak, jako oni kdysi vládli Minervě – vy, já a zbytek lidské rasy.“

Nastalo dlouhé ticho. Konečně někdo vážně promluvil: „Chrisi, i kdybychom připustili, že máš pravdu, něco mi pořád dělá starosti: pokud jak my, tak Lunarové pocházíme z minervanské větve, co se potom stalo s tou druhou? Kam se poděla pozemská větev?“

„Dobrá otázka,“ přikývl uznale Danchekker. „Z fosilních záznamů víme, že od návštěvy Ganymeďanů pozemští primáti vykázali několik pokroků v obecném lidském směru. Tyto záznamy lze bez větších potíží vystopovat až do onoho kritického období před padesáti tisíci lety. Tehdy byli na Zemi nejpokročilejšími tvory neandertálci. Víte, neandertálci byli vždycky tak trochu záhadou. Byli vytrvalí, odolní a svou inteligencí nadřazení čemukoli, co žilo před nimi nebo současně s nimi. Byli zřejmě dobře adaptovaní na dobu ledovou a člověk by si myslel, že by se měli stát dominantním druhem na planetě. Jenže k tomu nedošlo. Podivně, takřka záhadně

vyhynuli před čtyřiceti až padesáti tisíci lety. Podle mého názoru nebyli schopní soupeřit s novým, mnohem pokročilejším druhem člověka, jehož náhlé objevení jakoby odnikud bylo vždy další vědeckou záhadou: *Homo sapiens* – námi!“

Danchekker sledoval výrazy obličejů v publiku a pomalu kývl, aby potvrdil jejich myšlenky.

„Nyní už samozřejmě víte proč. Skutečně se objevil odnikud. Teď je jasné, proč na Zemi nejsou žádné fosílie, které by tvořily přechodný článek mezi člověkem a lidoopy: on se tam nevyvinul. A víme i to, co zničilo neandertálce. Jak by mohli odolat pokročilé rase, odkojené minervanským kultem války?“

Danchekker se opět odmlčel a pomalu přejel očima po svých posluchačích. Všichni vypadali, jako by právě utrpěli mentální knock-out.

„Jak jsem řekl, toto všechno plyne výhradně z faktů, které jsem vypočítal na začátku. Nemohu pro to předložit žádné důkazy. Jsem nicméně přesvědčen, že existují. Někde na Zemi musí být zbytky lunarské lodi, ve které se vydali na svou poslední cestu; možná je pohřbená někde na mořském dně nebo zahrabaná v písku pouště. Někde na Zemi musí být vybavení a artefakty, které s sebou přivezla ta hrstka posledních Lunarů. Kde? To nevím. Osobně bych navrhoval pátrat na Středním východě, na východním pobřeží Středozemního moře nebo v severovýchodní části Afriky. Jednoho dne však takový důkaz někdo jistě najde. To se odvažuji předpovědět s naprostou jistotou.“

Profesor přešel ke stolu a nalil si sklenici koly. V tichu se začaly ozývat hlasy a sílily. Sochy, které mu naslouchaly, se pomalu začaly pohybovat. Danchekker se dlouze napil a chvíli tiše stál a díval se do sklenice. Potom se znovu obrátil k ostatním.

„Náhle nám začne dávat smysl celá řada věcí, které jsme předtím brali zkrátka jako dané.“ Znovu se na něj soustředila všeobecná pozornost. „Přemýšleli jste někdy o tom, proč je člověk tak odlišný od všech ostatních tvorů na Zemi? Vím, že máme větší mozek, obratnější ruce a tak dále; ale teď mluvím o něčem jiném. Když se většina zvířat dostane do bezvýchodné situace, podvolí se osudu a potupně zahyne. Ale člověk se poddat nedokáže. Dokáže využít

zásob tvrdohlavosti a houževnatosti, které nemají na této planetě obdoby. Dokáže zaútočit na cokoli, co ohrožuje jeho přežití s agresivitou daleko přesahující agresivitu ostatních tvorů. Právě to mu umožnilo smést veškerý odpor proti své vládě, to z něj udělalo pána tvorstva, to mu pomohlo zkrotit vítr, řeky, přílivy a dokonce i sílu samotného Slunce. Naše tvrdohlavost dobyla oceány, nebesa a vesmír, ale také zavinila některé nejhorší a nejkrvavější události v našich dějinách. Bez téhle vlastnosti by byli lidé bezmocní jako dobytek na poli."

Danchekker přehlédl publikum. „Odkud se tato vlastnost vlastně vzala? To nevypadá jako produkt klidné a dobrácké pozemské evoluce. Teď vidíme, kde jsme k ní přišli: byla to mutace u primátů izolovaných na Minervě. Časem se rozšířila na celou populaci, až se z ní stala základní rasová charakteristika. A v boji o přežití to byla tak ničivá zbraň, že jakoukoli konkurenci prostě vyhladila. Tato hybná síla umožnila Lunarům létat do vesmíru v době, kdy si jejich současníci na Zemi hráli s kamínky.

A dnešní člověk má tutéž sílu. Dosud jej neohrozilo nic, co mu vesmír postavil do cesty. Možná ona síla za ta léta poněkud zeslábla; došli jsme sice na stejný práh sebezničení jako oni, ale dokázali jsme od něj ustoupit. Lunarové ho překročili. Snad proto nehledali řešení ve spolupráci – jejich vrozený sklon k násilí jim zřejmě nedovolil na něco takového vůbec přijít.

Ale tak už evoluce pracuje. Síly přírodního výběru se vždy snaží každou novou mutaci opracovat, zkrotit a zachovat tu její variantu, která nabízí nejlepší šanci na přežití druhu jako takového. Ta původní mutace, která vytvořila Lunary, byla příliš extrémní a způsobila jejich pád. Jejím oslabením se dosáhlo zlepšení a větší psychologické stability celé rasy. Proto jsme my přežili tam, kde oni ztroskotali."

Danchekker dopil sklenici. Sochy zůstaly dál sochami.

„Musela to být úžasná rasa," řekl. „Představte si jen ty, kteří se měli stát praotci lidstva. Přežili holocaust, jaký si sotva dokážeme představit. Viděli, jak jejich svět a vše, co znali, vybuchlo a rozletělo se po obloze. Zůstali opuštění v radioaktivní poušti, bez vody, bez vzduchu a bez života a navíc je bombardovaly miliardy tun trosek,

které padaly z nebes a s konečnou platností ničily všechny jejich naděje a vše, čeho kdy dosáhli.

Žalostně málo jich po bombardování vyšlo na povrch. Věděli, že přežijí jen tak dlouho, dokud jim vydrží zásoby a stroje. Neměli kam jít, neměli co plánovat. Ale nevzdali to. Neuměli to. Museli tak žít několik měsíců, než zjistili, že řízením osudu mají přece jen nepatrnou šanci na přežití.

Umíte si představit, co táhlo hlavou těm posledním Lunarům, když stáli na zničeném Měsíci a dívali se na nový svět? Na co mysleli, když věděli, že nikde kolem není nikdo živý a možná ani nikde jinde ve vesmíru? Jak těžké pro ně bylo riskovat cestu do neznáma a vědět, že není návratu? Můžeme se pokusit si to představit, ale nikdy to nebudeme doopravdy vědět. Ať tak či onak, chytili se stébla a vydali se na Zemi.

A to byl teprve začátek. Když vystoupili z lodí na ten cizí svět, ocitli se v jednom z nejhorších období soupeření a vymírání v historii Země. Tady nemilosrdně vládla příroda. Po planetě se prohánějí bestie; podnebí bylo narušené zachycením Měsíce; možná je decimovaly neznámé choroby. Bylo to prostředí, na které je žádné zkušenosti nemohly připravit. Ale oni to přesto nevzdali. Naučili se žít v novém světě: lovit, klást pasti, bojovat oštěpy a kyji; učili se chránit před živly, číst jazyk divočiny a rozumět mu. A když se v těchto nových dovednostech zdokonalili, začali znovu sílit a rozšiřovat se. Ta jiskra, kterou s sebou přivezli a která je dovedla až na pokraj zkázy, znovu zazářila. A konečně z ní vzešel plamen, ten plamen, co kdysi sežehl Minervu: staly se z nich bytosti děsivější a mocnější než cokoli, co na Zemi kdy žilo. Kdepak – neandertálci neměli nejmenší šanci – byli odsouzeni k zániku v okamžiku, kdy první Lunar vkročil na povrch Země.

A výsledek vidíte kolem sebe. Dnes jsme suverénními pány Sluneční soustavy a stojíme na pokraji mezihvězdného prostoru, tak jako naši předkové před padesáti tisíci lety.“

Danchekker pomalu položil sklenici na stůl a přešel doprostřed místnosti. Opět se podíval do publika. Uzavřel svůj projev slovy: „A proto, pánové, jsme to my, kdo zdědil hvězdy.

Tak tedy pojďme a vezměme si své dědictví. Jsme rasa, pro kterou nemá slovo ‚porážka' žádný význam. Dnes hvězdy – a zítra galaxie. Ve vesmíru není síly, jež by nás mohla zastavit."

Epilog

Profesor Hans Jacob Zeiblemann z katedry paleontologie Ženevské univerzity dopsal zápis v deníku, se zamručením zaklapl knihu, zavřel ji zpět do kovové krabice a tu zastrčil pod postel. Zvedl na nohy svých sto kilogramů živé váhy, vytáhl z náprsní kapsy tropické košile dýmku, udělal krok a vyklepal z ní popel o kovovou tyč poblíž dveří. Jak tak nacpával hlavičku dýmky novým tabákem, zadíval se ven, na vyprahlou krajinu severního Súdánu.

Slunce vypadalo jako hluboká jizva těsně nad obzorem a vyzařovalo krvavě rudé paprsky, které zbarvovaly kameny na kilometry daleko. Profesorův stan byl jeden ze tří stojících těsně u sebe na úzké písečné plošině. Ta se nacházela poblíž dna skalnatého údolí s příkrými srázy, na němž nerostlo nic než keře a pouštní porost, který se držel u dna údolí a rychle mizel. Stěny údolí už byly holé. Na širší plošině pod nimi stály stany domorodých dělníků. Stoupaly odtamtud podivné pachy, což naznačovalo, že už se začala připravovat večeře. Ještě hlouběji zdola se ozýval věčný zvuk potoka, který spěchal, zurčel a dral se pořád dál, aby se nakonec spojil s vodami vzdáleného Nilu.

Kdesi poblíž se ozvalo křupání bot na štěrku. O pár sekund později se objevil Zeiblemannův asistent Jorg Hutfauer. Košili měl celou tmavou od potu a špíny.

„Fjúúú!“ Hutfauer si otřel obočí něčím, co zřejmě kdysi býval kapesník. „Jsem vyřízený. Pivo, koupel, večeře, postel – to je můj dnešní program.“

Zeiblemann se zašklebil. „Perný den?“

„Byl jsem v jednom kole. Rozšířili jsme sektor pět na nižší terasu. Podloží tam vůbec není špatné. Udělali jsme slušný pokrok.“

„Něco nového?“

„Přinesl jsem tohle – myslel jsem si, že by vás to mohlo zajímat. Je tam toho víc, ale to počká, než se tam zítra zajdete podívat sám.“

Podal mu věci, které držel, přešel do stanu a vytáhl z hromady krabic a kartónu na stole plechovku piva.

„*Hmmm…*“ Zeiblemann otáčel kostí v rukou. „Lidský femur… těžký.“ Prohlížel si neobvyklé zakřivení a od oka měřil jeho proporce. „Odhadoval bych to na neandertálce… nebo něco blízce příbuzného.“

„To jsem si myslel.“

Profesor opatrně odložil fosílii na tác pokrytý látkou a ten položil na skříňku, která stála ve dveřích stanu. Zvedl pazourkovou čepel, jež byla prostě, ale účinně opracovaná odsekáváním dlouhých, tenkých štěpin.

„Co si myslíte o tomhle?“ zeptal se.

Hutfauer vyšel ze stínů a zhluboka se napil z plechovky.

„No, podloží je z pozdního pleistocénu, takže bych očekával něco ze starší doby kamenné – což souhlasí se způsobem opracování. Zřejmě škrabka na kůže. V rukojeti a poblíž konce čepele jsou oblasti mikrolitů. Vzhledem k místu nálezu bych řekl, že je to úzce příbuzné s kapskou kulturou.“ Položil plechovku a s očekáváním se podíval na Zeiblemanna.

„To nebylo špatné,“ přikývl profesor. Položil pazourek na tác a přidal k němu identifikační štítek, který Hutfauer napsal. „Pořádně se na to podíváme zítra, až bude světlo.“

Hutfauer se k němu ve dveřích přidal. Drmolení a křik zezdola dávaly tušit, že tam vypukla další drobná domorodá hádka.

„Čaj je hotový, jestli má někdo zájem,“ zavolal kdosi zpoza vedlejšího stanu.

Zeiblemann zvedl obočí a olízl si rty. „To je vynikající nápad. Pojď, Jorgu.“

Přešli do polní kuchyně, kde seděl na kameni Ruddi Magendorf a po lžících ládoval čaj z plechovky do velkého hrnce vařící vody.

„Ahoj, prófo – ahoj, Jorgu,“ přivítal je. „Za minutku dvě to bude.“

Zeiblemann si otřel dlaně do košile. „Výborně. Přesně to, co potřebuju.“ Automaticky se rozhlédl a všiml si táců zakrytých látkou, které ležely u Magendorfova stanu.

„Á, vidím, že ani vy jste nezahálel,“ poznamenal. „Copak tam máme?“

Magendorf sledoval jeho pohled.

„Jomatto je přinesl asi před půl hodinou. Je to z horní terasy sektoru dvě – východní konec. Podívejte se.“

Zeiblemann přešel ke stolu a odkryl jeden tác. Díval se na úhledně uspořádanou sbírku a bezmyšlenkovitě si mumlal:

„Další pazourkové škrabky, jak vidím… Hmmm… Tohle by mohla být ruční sekerka. Ano, myslím, že je… Fragmenty dolní čelisti, lidské… to vypadá, že by mohly pasovat k sobě. Pokrývka hlavy… Hlavice šípu… Hmm…“ Zvedl látku z druhého tácu a začal si prohlížet jeho obsah. Náhle pohledem zachytil cosi na jednom konci. Zkroutil obličej do nevěřícného, zamračeného výrazu.

„Co má k sakru být tohle?“ zařval. Vstal a přešel zpátky k ohni. V jedné ruce svíral dotyčný předmět.

Magendorf pokrčil rameny a udělal obličej.

„Myslel jsem si, že byste to chtěl vidět,“ řekl a potom dodal: „Jomatto tvrdí, že to bylo u těch ostatních věcí.“

„Cože tvrdí?“ Zeiblemannův hlas o oktávu poskočil, jak se nasupeně díval na Magendorfa a zpátky na předmět. „Pro kristapána! Ten člověk by měl mít trochu rozumu. Tohle je vážná vědecká expedice…“ Znovu se podíval na předmět doličný a jeho tvář vyjadřovala pobouření.

„Očividně kanadský žertík některého z těch kluků nebo tak něco.“

Bylo to velké asi jako krabička cigaret, pokud nepočítáte náramek, a na horní plošce to mělo čtyři okénka jako miniaturní elektronické displeje. Mohlo se jednat o chronometr nebo kalkulačku, nebo to možná bylo obojí a snad i něco navíc. Zadní stěna a vnitřek chyběl – zůstal jenom kovový obal, trochu omlácený a pomačkaný, ale přesto pozoruhodně nedotčený korozí.

„V tom náramku je takový podivný nápis,“ poškrábal se na nose Magendorf. V hlase mu zněly pochyby. „Nikdy jsem nic takového neviděl.“

Zeiblemann si odfrkl a krátce se na ten nápis podíval.

„*Pche!* Zřejmě je to rusky nebo něco takového.“ Jeho obličej byl rudější, než se to kdy podařilo súdánskému slunci. „Plýtvat drahocenným časem kvůli – kvůli krámům z nějakého bazaru!“ Rozpřáhl se a zahodil náramek daleko přes potok. Na chvilku se zableskl ve slunečním světle a potom zapadl do bahna u břehu řeky. Profesor se za ním několik vteřin díval a potom se obrátil zpátky k Magendorfovi. Znovu dýchal normálně. Magendorf mu podal hrnek plný horké hnědé kapaliny.

„Á, to je lepší,“ oddechl si Zeiblemann. Jeho hlas zněl najednou docela příjemně. „To jsem potřeboval.“ Usadil se do skládacího lehátka a vzal si hrnek. „Víš, co je opravdu zajímavé, Rudi?“ pokývl ke stolu. „Ten kousek lebky na prvním tácu – číslo devatenáct. Všiml sis těch nadočnicových oblouků? Mohl by to docela dobře být příklad…“

V blátě u potoka se náramek lehce kolébal, jak vlnky útočily na jemnou rovnováhu, které dosáhl. Po chvíli voda vymlela pruh písku pod ním a on spadl do prohlubně, která se ihned začala plnit bahnitou vodou. Když slunce zapadlo, byla už dolní polovina pláště pohřbená v nánosu bahna. Druhý den ráno byla prohlubeň pryč. Z písku pod hladinou vyčnívalo jen jedno rameno náramku. Byl na něm nápis. Kdyby ho někdo přeložil, zněl by KORIEL.

James P. Hogan
Kdo zdědil hvězdy

Překlad Marek Čtrnáct
Odpovědný redaktor Michael Bronec
Korektury Helena Šebestová
Sazba LASER books s.r.o.
Obálka David A. Hardy
Grafické zpracování obálky Mirek Dvořák, Dataprint
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.
Vydalo nakladatelství ***Straky na vrbě***
jako svou 17. publikaci,
svazek 6 edice Západní fantastika
Vydání první, Praha 2000
Náklad 2.000 výtisků
Cena 125 Kč

ISBN 80-86428-06-0